Erlend Loe

Kadının Fendi

ROMAN

Çeviren: Dilek Başak

YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI

KADININ FENDI

Erlend Loe, 1969 yılında Norveç'in kuzeyinde yer alan Trondheim şehrinde doğdu. Öğrenci değişim programıyla Fransa'da bulundu. Üniversitede sinema (Danimarka Film Okulu) ve edebiyat eğitimi aldı. İlk romanı *Tatt av kvinnen* (*Kadının Fendi*) 1993'te yayımlandı. *Naiv.super* (*naif.süper*; Tavanarası Yayıncılık, 2003; Siren Yayıncılık, 2018) 1996'da yayımlandı ve büyük bir uluslararası başarı kazandı. 1999'da belgesel kitabı *L* yayımlandı. Modern seyyah kültürünü alaya alan bu kitap, 2006'da "Prix Europée des Jeunes Lecteurs" ödülüne (Avrupalı Genç Okurlar Ödülü) layık görüldü. Loe, 2013 yılında Norveç'in en önemli edebiyat ödüllerinden Aschehoug Edebiyat Ödülü'nü kazandı.
Loe, *Doppler* (YKY, 2016), *Volvo Lastvagnar* (2005) ve *Bildiğimiz Dünyanın Sonu* (YKY, 2018) adlı kült romanlarında yer alan kahramanı Doppler'le modern insanın betimlemesini yapar. *Muleum* (2007) kitabının kahramanı ise ölümden çok yaşamdan korkan yalnız Julie'dir. 2009'da *Stille dager i Mixing Part* ve 2013'te *Vareopptelling* yayımlanır. *Vareopptelling*, başarısız bir şair olan Nina Faber'in "Bosporos" adlı şiir kitabının hunharca eleştirilmesine isyanını konu alır.
Çok sayıda senaryosu da bulunan, aynı zamanda çocuk kitapları yazan Loe'nin *Tatt av kvinnen* (*Kadının Fendi*) adlı romanı 2007 yılında, *Kurt bilir grusom* ("Kurt Kudurdu") adlı çocuk kitabı 2001 yılında beyazperdeye aktarıldı.
Eserleri 20'den fazla dile çevrilen Loe, Oslo'da ailesiyle birlikte yaşıyor. Romanlar, çocuk kitapları ve senaryolar yazıyor; Norveç'in *Aftenposten* gazetesi için film eleştirileri kaleme alıyor.

Dilek Başak 1962 yılında İstanbul'da doğdu. Darüşşafaka Lisesi, BÜ İngiliz Dili ve Edebiyatı ve Oslo Üniversitesi Tiyatro Bilimi Bölümü'nden mezundur. Mimar Sinan Üniversitesi Tiyatro Ana Sanat Dalı'nda öğretim görevlisi olarak; AFA Yayınları, Yapı Kredi Yayınları ve Tavanarası Yayıncılık'ta editör ve telif hakları direktörü olarak çalışmıştır. Norveççe ve İngilizceden çeviriler yapmakta, Oslo'da öğretmenlik görevine devam etmektedir.

Erlend Loe'nin
YKY'deki kitapları

Doppler (2016)
Bildiğimiz Dünyanın Sonu (2018)
Kadının Fendi (2019)

ERLEND LOE

Kadının Fendi

Roman

Çeviren
Dilek Başak

YAPI KREDİ YAYINLARI

NORLA
Bu kitap NORLA tarafından verilen çeviri desteği ile yayımlanmıştır

Yapı Kredi Yayınları - 5496
Edebiyat - 1571

Kadının Fendi / Erlend Loe
Özgün adı: Tatt av kvinnen
Çeviren: Dilek Başak

Kitap editörü: Devrim Çakır
Düzelti: Muge Karahan

Kapak tasarımı: Nahide Dikel
Sayfa tasarımı: Mehmet Ulusel
Grafik uygulama: Arzu Yaraş

Baskı: A4 Ofset Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Oto Sanayi Sitesi Yeşilce Mah. Donanma Sok.
No: 16 Seyrantepe - Kağıthane / İstanbul
Telefon: (0 212) 281 64 48
Sertifika No: 44739

Çeviriye temel alınan baskı: J.W. Cappelens Forlag AS, 2007
1. baskı: İstanbul, Kasım 2019
ISBN 978-975-08-4615-1

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2018
Sertifika No: 44719
Copyright © CAPPELEN DAMM AS 1993
Bu kitabın telif hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No. 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.ykykultur.com.tr
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
facebook.com/YapiKrediKulturSanatYayincilik
twitter.com/YKYHaber
instagram.com/yapikrediyayinlari

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Birinci Bölüm

1) Daha sık gelmeye başladığı günlerdi. Gece vakti, tam yatmadan önce. Oturup konuşmaya başlıyordu. Sessizliği ne kadar sevdiğinden, tek başına olmanın ne kadar iyi bir şey olduğundan dem vuruyordu hep. Konuşuyor, hiç susmuyordu. Arada uyukladığım, bir an içimin geçtiği oluyordu ama o hiç farkına varmıyordu. Her seferinde küçük bir sarsmayla, bazen de gırtlaktan gelen bir sesle uyanıyordum.

Kendime geldiğimde onu hâlâ konuşurken buluyordum. İki insanın birlikte yaşayabileceği harika sessizlik, bir insanın diğerine gösterebileceği sonsuz duyarlılık hakkında. Uyumdan bahsediyordu. İletişimden. Ama çok hızlı konuşuyordu. Ya bir dakika, affedersin ama ne diyorsun, demeye pek fırsatım olmuyordu. Orada öylece oturmuş, sessizce başımı sallıyordum; biraz abartılı, dışarıdan bakılınca pürdikkat dinleyerek. "Evet, kesinlikle öyle" dedim ve başımı gayet ciddi bir şekilde salladım, Allah aşkına, evet tabii ki. Ona baktım, bacaklarına, dudaklarına. Çok güzeldi dudakları. Bu laf salatasının ötesinde bir yerde benimle buluşmak için bakışımı yakalayacağını kesinlikle biliyordum. Bakışım tam yerindeydi, onun bir adım önündeydi. Bekliyordu. Devam etmek için gözlerime bakmaya her ihtiyaç duyduğunda uzun aralar veriyordu. Bu araları öğrenmiştim. Beş gecemi almıştı. Saymış değilim aslında.

2) Bir gece her zamankinden daha geç geldi. Yatmıştım. Elime ilk geçen donu alelacele üzerime geçirdim. Bütün donlarımın en adisi buydu. Paçalarında neredeyse hiç lastik kalmamıştı, ciddi ciddi bir eteğe dönmüştü. Sürekli dikkatli olmam, hep düzgün oturmam gerekiyordu bir şeyleri aniden fora etmeyelim diye. Üzerime pantolon geçirmemin daha da talihsiz bir durum olacağını düşünüyordum: Bende kalabileceğine, uyumayı hiç mi hiç düşünmediğime, gecemin sonunun gelmeyeceğine yorabilirdi bu durumu.

Ne kadar doğru bir karar verdiğimi anladım ve aynı zamanda donla dolaşan bir insanla pantolonla dolaşan bir insan arasında neredeyse hiç hesaba katılmayan dünya kadar fark olduğunu gördüm. Pantolonlu insan her şeye hazırdır. Her türlü vukuat olabilir. Oysa donla dolaşan biri özgürdür. Üzerinde don olan birine gece yarısı dolaşmaya çıkmayı teklif etmek zordur – gerçi bunu sorsaydı da şaşırmazdım.

Her zamanki koltuğuna oturdu, her zaman aynı koltuk. Kül tablasına yakın olan. İlkin, her zamanki gibi sessizlikten ne kadar hoşlandığını söyledi; bu onun için önemliydi, muhtemelen anlayabileceğimin çok daha ötesinde. Başımı salladım. Ondan sonra babasından söz etmeye başladı. Aralarının çok kötü olduğunu söyledi ve çocukluğu boyunca babasının yaptıklarını, söylediklerini ve yapmadıklarını, söylemediklerini anlattı. Uyuyakalmış olmalıyım (benim için en zor saatler gece yarısı iki ve üçtür) çünkü aniden uyandığımı ve çocukluğunun dönüm noktası olan bölümü dinlediğimi hatırlıyorum. Sadede gelmişti.

Anlattığı şey beni çok şaşırttı, sonunda ona karşılık verebildiğim için de keyiflendim, hayatta duyduğum en berbat şey bu, dedim ve bu meseleyi bir an önce halletmesini önerdim.

"Canına oku ya! Olacak iş değil! Sen yetişkin bir kadınsın" dedim. "Baban olacak adamla hesaplaşmalısın." Hemen onu araması gerektiğini düşünüyordum, kesinlikle, hemen ertesi gün. Ne bekliyordu ki?

Sonra uzun uzun birbirimize baktık. Ben de konuşmuş, onunla ilgilenmiştim. Bu atlanacak bir şey değildi. Hassas biri olduğumu düşünüyor mu acaba diye merak ettim.

3) Ertesi gün ofisteyken Bay Slind-Hanssen diye biri aradı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

"Şimdi ben konuşacağım" dedi.

"Tabii ki, dinliyorum" dedim. Ve birdenbire, azıcık geç oldu ama, onun kızın babası olduğunu anladım. Acayip kızmıştı. Ahizeyi kulağımdan uzakta tutmam gerekti. Marianne (kızın adı buydu) bu sabah erkenden ona gitmişti. Ağzına geleni söyleyip adamın kahvaltısını (haşlanmış yumurtasını, kahve fincanını, bektaşi üzümü reçelini) yere atmıştı; sonunda onu anlayıp aklını başına getiren bir adama (bana) rastladığını söylemişti.

Onu bir daha asla görmeyeceğini anlaması için her şeyi yapmıştı. Sonra da tavandaki lambayı o kadar çok yakıp söndürmüştü ki ampul bozulmuştu; bir yandan da sürekli onun hayatını mahvettiğini, çocukluğunu cehenneme çevirdiğini, her şeyi berbat ettiğini, suçun yalnızca onda olduğunu, her şeyin ama her şeyin suçunun, suçunun, suçunun yalnızca onda olduğunu çığlık çığlığa haykırmıştı.

"Ama her şeye rağmen sizden nefret ettiğini söylememiş, arada sırada herkesin içini dökmeye ihtiyacı var, aranız düzelir yine, sizce de öyle değil mi?" diyerek adamcağızı neşelendirmeye çalıştım. Ama hayır. Düzeleceğine inanmıyordu. Ve kendime dikkat etmem gerektiğini düşünüyordu. Bunu birkaç kez tekrarladı (Kendinize biraz dikkat etmeniz gerektiğini düşünüyorum; terbiyesiz, çok terbiyesiz bir adamsınız). Benim gibi arızalı birinin, kızıyla (biricik kızıyla) ne yaptığını düşünemiyordu bile. Kızının sonu olacağımı sesimden anlayabildiğini söyledi.

Durumun ciddiyeti sonunda kafama dank etti ve onunla ilişkisini kesmesi için Marianne'yi kesinlikle cesaretlendirmediğimi söyledim, asla böyle bir niyetim yoktu. Lafımı böldü ve karşısına çıkacak olursam, muhtemelen suratıma bir yumruk yiyeceğimi söyledi titreyen bir sesle.

4) Ve Marianne bana gelmeye devam etti. Öncekinden de büyük bir hevesle, sanki daha hevesli olmak pek mümkünmüş gibi. Bana ufak tefek şeyler getirmeye başladı. Portakal çayı, bir gece salatalık, bazen de Nidar-Bergene çikolata fabrikasında yarı zamanlı çalışan şeker hastası arkadaşının getirdiği çikolatalar.

"Evet, sadece yarı zamanlı çalışıyor" diye açıkladı Marianne; neden öyle yapıyor diye sormam gerektiği ayan beyan ortadaydı. "İşte bu Nidar-Bergene, yalnız bir anne ve bu yüzden sabahları erken kalkması biraz zor" diye açıklamada bulundu. Tok bir kahkaha attı; sabah erken kalkmanın ne kadar berbat bir şey olduğunu ikimizin de anlayabileceğini ve bu konuda hemfikir olduğumuzu varsayan şekilde gözlerini devirdi. Başımı salladım ve gözlerimi devirdim.

Duygudaşlıkla gözlerimi devirdim.

Ama geceleyin yorgunluğa yenik düştüm.

5) Bir gece beni öpmek istedi. Tam vakti olduğunu düşünmüş olmalı. Nefesini içine çektiğini ve kıpırdayan dudaklarını büzdüğünü gayet net gördüm. Öne doğru eğildi.

"Portakal çayı ister misin" diye sordum. ("Bal da var.")

"Evet, balın var mı?" diye sordu yavaşça.

6) Sinemaya gittik. İnsanı canından bezdiren, berbat bir filmdi. Filmin sonunda, bizim adam kendini dağdan aşağıya attı. Ben ağladım, eve gitmek istedim. Bir kafeye girdik. Marianne biraz bira içelim, sigara tüttürelim ve film üzerine konuşalım istedi. Filmin onu ne kadar mutlu ettiğini anlatmak için iki tane yarım litre bira devirdi. Özellikle filmin sonunu beğenmişti. Çok kararlı bir şekilde, adamımızın kanatlanıp uçtuğuna inanıyordu ve dağın dibinde can vermiş olarak yattığı ihtimalini göz önünde bulundurmayı kesinkes reddediyordu. "Bak şimdi" dedim. "Adamın atladığını gördük, gözden kayboldu Marianne, ölüme atladı." "Birazcık aşağıya doğru düştü ama sonra uçtu." Bunu nasıl bilebilirdi ki? (Film orada bitti yahu.) Ama öyleydi işte, biliyordu.

7) Onu görmemek için bakışımı kaçırdım. Bir süre kül tablasına gözümü diktim. Skor 2-2 idi, ancak ben öndeydim çünkü ilk izmariti pencereden atmıştım.

8) Marianne beni işten aradı. Sesi keyifli ve hoş geliyordu. "Aynı fikirde olman iyi" dedi. Akşam için ne konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. "O zaman sana geliyorum" dedi. Ahizeye doğru başımı sallayıp olur gel, dedim, kesinlikle iyi olur.

9) Aynı akşam bana taşındı. On iki orta boy karton kutu ve krem sarısı komodiniyle.

10) Yüzme havuzuna gitmeye başladım. Yapılabilecek tek mantıklı iş buydu. Kendime ait az bir zaman. Yıllık kart çıkarttım. Beyaz plastikten on delikli güzel bir kart, üzerinde solgun bir mürekkeple adım yazılı. İşten sonra her gün havuza gittim ama o tuhaf ortama uyum sağlama gayretlerim boşa çıkıyordu. Saatlerce saunada oturup kitap okudum. "Çok zayıfladın" dedi Marianne. Çok zayıfladım.

11) Tam bir hafta boyunca, koca göbekli, yaşlıca bir adam peşimden ayrılmadı. Duşta, saunada, soyunma odasında, saç kurutma makinelerinin altında, her yerde peşimdeydi. Çok acayipti. Kitaptan başımı kaldırdım. Buharın arasında gözlerimiz buluştu ve bu bakış hiç de umduğum gibi değildi. Sakin, teklifsiz, neredeyse bezgin. Duşa girdim... Sonra, ayakkabılarımı bağlarken yine geldi. İkimiz de ayakkabılarımızı bağladık, sessizce. Sonra bir şeyler dedi, yüzücü gözlüğü almam gerektiğini söyledi ve bir sürü markayı bir çırpıda sıraladı. "Bu, kesinlikle dikkate alman gereken bir şey" dedi, böylelikle gözlerimin kızarmasını önlermişim.

12) Eve geldiğimde Marianne hep orada oluyordu. Göbekli adamın söylediklerini anlattım. Hâlâ nemli olan saçlarımı üfleyip bunun hemen hayata geçirmem gereken harika bir fikir olduğunu söyledi. Ertesi gün şehirde buluşmak üzere sözleştik. Yüzücü gözlüğü seçerken yanımda olmak istediğini söyledi, en iyisini almama dikkat edecekti. "Evet, görünüşün bizi aldatmasına izin vermemeliyiz" dedim.

13) Öğlen yemeğine biraz erken çıktım ve Marianne'yle buluşmaya gittim. "Çok bekledin mi?" "Evet ama fark etmez" oldu cevabı çünkü kocaman ve çok lezzetli bir dondurma yemişti. "Ne!" diye bağırdım, "Ekim ayında mı? Yapma ya Marianne, gerçekten ekim

ayında dondurma mı yiyorsun?" "Evet, ekimde dondurma yiyorum, ayrıca keyfim ne zaman isterse o zaman da yiyorum." "Bundan hiç hoşlanmadığımı söylemeliyim!" diye bağırdım, "Her şeyin bir zamanı var Marianne! Ve ekim ayının dondurma sezonu olmadığını sen de pekâlâ biliyorsun!" "Sezonu ama..." "Hayır, değil!" "Evet, öyle" dedi. Ve ben yeniden bağırdım, tam kulağının içine; "Hayır, değil lan işte!" Ortalık sessizliğe büründü.

Bir müddet sonra özür diledim ve aptallık ettiğimi söyledim. Aklımı kaçırmış olmalıydım. Salağın tekiydim. Büyük bir pişmanlıkla, "Beni affedebilir misin, Marianne?" dedim. "Evet" diye cevap verdi sadece.

Sarıldık ve sonra elimi tutup beni kararlı bir şekilde dükkâna soktu.

Şimdi dananın kuyruğu kopmak üzere, dedim.

14) Dükkândaki yüzme malzemeleri bir duvarı neredeyse boydan boya kaplıyordu ve onlarca farklı gözlük çeşidi vardı. İnsanın üstüne üstüne gelen bu görüntü beni daraltti. Elimi uzatıp Speedo marka bir gözlük aldım. Parlak camlı ve siyah plastiktendi. Şöyle bir yokladım; evet, bu gözlüğe bayıldım. Paketin üzerinde "Süper Koruma Gözlüğü" yazıyordu ve arka yüzde *Caring* başlığı altında bir sunum vardı. "Deniz gözlüğü ne demek?" diye sordum. "Yüzme gözlüğü" dedi Marianne. "Tamam, bunu alıyorum." "Hayır, kesinlikle almıyorsun" dedi, "Sakin ol bakalım." Bir adım geriye çekildi ve uzun bir süre ses çıkarmadan durdu.

Bir tezgâhtar, çaktırmadan bize doğru yaklaşmaya başladı. Ben Marianne'nin etrafında dolanırken, o da gözlüklere gözünü dikmiş bakıyordu; "Bak şimdi" dedi. Tezgâhtar aniden dibimizde bitiverdi: "İyi günler." Marianne, sana da, dedi. Belki bize yardımcı olabilirdi. Hevesle başımı salladım ama Marianne kararlı bir şekilde hayır, dedi. Yalnız kaldık ve biraz daha bakınıp durduk. "Bu" dedi Marianne sonunda, "Bu, başkası değil." Kırmızı plastikten, koyu renk camlı Champion koruma gözlükleri; ultraviyole koruması da var. En pahalılarından. "Bu pahalı gözlükle ne yapacağım?" dedim. Ancak Marianne beni kenara çekti, "Şimdi beni bir güzel dinle" dedi. "Yüzme havuzuna yıllık kart çıkarttın mı, çıkartmadın mı?" Burun mandalı da almam gerektiğini düşünüyordu. Daha doğrusu elastik bantlı, lastik uçlu paslanmaz çelikten Speedo burun mandalı

(herkese uyan) olacaktı. Yine de bana uymayacağı duygusu içimi kemiriyordu ama Marianne bana baktı ve evet anlamında sessizce başını salladı. "Haydi ama..." 180 kron ödedim.

Dışarı çıkarken birbirimizin beline sarıldık, kazıklanmamıza engel olduğu için Marianne'ye teşekkür ettim.

15) Geceleri genellikle evde oluyorduk. Marianne ve ben. Tenimden klor kokusu yayılıyordu, Marianne öyle diyordu. Arada sırada yüzme gözlüğümü takmamı istiyordu. "Yoooo" dedim ve utanarak burnumdan soludum. "Hadiii ama... Onu takınca çok haşin görünüyorsun." "Geç oldu ama" mazeretini salladım. "Kes artık" dedi. Gidip gözlüğü taktım. Bu onu baştan çıkarıyordu. Divanda sevişmek istedi. "Yapma ya" dedim. Ama o, vücutların, bizim için en iyisini yapabilen hoyrat vücutlarımızın ne kadar güzel olduğundan söz etmeye başlamıştı. Dudaklarına baktım ve o bakışlarımı her aradığında, bakışlarını yakalamaya dikkat ettim. Sonra yine dudaklarına baktım. Dudaklarının kenarları açık pembe, içe doğru olan kısmı ise koyu kırmızıydı. "Bedeninle zahmetsiz bir ilişki kurmaya çalışmak çok önemli" dedi. Başımı salladım. Ve son cümleyi kurarken üzerindekileri çıkardı ("Orada öyle durma" dedi). Sonunda onun güzelliğini ve ayrıca beni güzel bulduğunu fark ettim; daha fazlasına gerek yoktu. "Yüzme gözlüğünle bak bana" diye inledi. Ve ona baktım.

16) Marianne bir şişe kırmızı şarap aldı. Yüz krondan fazla tutmuştu, harika bir iş yaptığını düşünüyordum. Ama şarap açacağını bulamadık. "Hayret bir şey" dedim, "Nereye girmiş olabilir?" Uzun süre aradık. Bütün çekmeceleri birkaç defa açıp kapattık. İşin aslı, şarap açacağım yoktu. Hiç şarap içmezdim.

Ancak Marianne bir yöntem biliyordu ("Bak şimdi" dedi). Şişeyi baldırlarının arasına sıkıştırdı ve sert biçimde dibine vurdu, nereden baksanız bir on dakika boyunca. Hiçbir şey olmadı. "Bak, mantarın havaya fırlayacağını sanıyorsan yanılıyorsun" dedim, "Şarap gazlı bir içecek olmadığından bu, mümkün değil." Ama o öyle sanıyordu. Bu yöntemi Polonyalı birinden öğrenmişti. "Becerebilmiş miydi bari?" diye sordum. Cevap vermekte tereddüt etti. "Seni kandırmışlar Marianne."

17) Daha sonra mantarı tükenmezkalemle içeri ittik. "İşte oldu!" diyerek sevindi Marianne, ellerini çırptı. Bir bardak getirdim ve divana oturduk. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu ilk yudumu aldıktan sonra, oldukça heyecanlıydı. "Ne hakkında?" diye sordum. Sinir olmuş bir halde şişeyi işaret etti. "Ha, o mu? Evet, çok güzel. Hakikaten çok özel, çok çok iyi. İnsanın ağzında ve boğazında çok hoş bir tat bırakıyor." "Şarap tabii ki güzel" dedi Marianne. Ancak daha başka bir şeyler hissetmiyor muydum? İyiden daha iyisi nedir diye düşündüm, aklıma ancak süper sözcüğü ve buna benzer başka sözcükler geldi. "Harikulade" deyiverdim kısa bir aradan sonra. "Evet ama başka?" "Başka mı?" Hayır, gerçekten bir bilgim yoktu. Bana ne olduğunu söyleyemez miydi? Tabii ki söyleyebilirdi: Karakter sahibi bir şarap içiyorduk, yalnızca iyi olduğunu söylemek yetmezdi. Yetmezdi işte. "Neden?" diye sordum ama lafımı kesme, dedi. Şarap çok hoş ve dolgundu, kendini belli ediyor, öne çıkıyordu ve o baştan sağma, kurşun tadında şaraplardan değildi kesinlikle. Anladığım kadarıyla Marianne şarabından memnun kalmıştı. Şarabı yudumluyor, kokusunu içine çekiyordu. "Uzun zamandır, böyle sözü edilmeye değer bir şarap içmemiştim" dedi. Bir de oldukça edepsiz bir şaraptı bu. Edepsiz bir şarap içiyorduk.

"Edepsiz ya" dedim ve büyük bir yudum aldım, "Mmm... Hakikaten çok haklısın." "Kendine ait bir sır saklıyor sanki" diye devam etti Marianne, "Çok hızlı kayboluyor, hakkında vereceğimiz karardan kaçmaya çalışıyor." Ayrıca, "Bu bölgeden gelen bir şarapta hiç bu kadar ödleklik görmedim" dedi, "Gırtlağıma kadar ödlekliğe battım ya! Sen de bir tat bakalım" derken bardağı dudaklarıma dayadı. İyice bir tadına baktım ve haklı olduğunu söyledim. "Ömrü, olduğundan daha kısaymış gibi davranıyor."

Bana keskin bir bakış fırlattı. "Salak" dedi sadece.

18) Ertesi gün bir şarap açacağı aldım. Yetmişlerin başından beri bende olmalıydı... Açacağı bir çekmecenin en dibine koydum ve akşam için konserve balık köftesi pişirirken tesadüfen bulmuşum gibi yaptım. "Aaa! Bak, buradaymış meğer." "Eşyalar kaybolup yeniden ortaya çıkıyor, bunda bir tuhaflık yok" diyerek güldü Marianne. "Çok acayip" dedim.

19) Gezmeye gittik. "Yabanmersini bulmak için biraz geç değil mi?" diye sordum. Marianne gözlerini devirdi. "Ben gezmeye bayılırım" dedi.

Gazete kâğıdından tabanlıkları olan, iyi çizmeler giymiştik, elimizde kovalar ve yabanmersini toplama aleti vardı. "Eldiven giymeli miyim?" diye sordum. Ormana giden otobüse bindik. Marianne, otobüste eldivenleri takmam gerekmediğini fısıldadı kulağıma. Milletin onu, benden sorumlu sosyal hizmet çalışanı sanmasından korkuyordu. Eldivenleri çıkarıp ikimizin arasına, koltuğa koydum. İyi yaptın anlamında başını salladı. Eliyle dizime dokundu.

20) Eldivenleri otobüste unuttum. "Kahretsin, kahretsin" dedim. Onun yüzünden. Eldivenleri baldırının altına saklamıştı; bunu bilerek yaptığını mümkün olduğunca (birçok kere) ima ettim. Aldırmadı ve daha fazla mızmızlık çekemeyeceğini sert bir şekilde ifade etti. Yabanmersini bulmaya gitmiştik, yabanmersini toplayacaktık, eldivenli ya da eldivensiz.

İlk bir saat boyunca tek bir yabanmersinine rastlamadık ama ben ufacık bir mantar buldum. "İyi" diye bağırdı Marianne. Bunun bir Aspen sarı kahverengi mantarı olduğunu iddia etti. "Ama bu donmuş" dedim. "Eve götürelim, sıcağı görünce kendine gelir" dedi. Hemen sonra yabanmersinlerine rastladık, onlar da donmuştu. Kovalara koyarken dolu yağıyormuş gibi ses çıktı. Dondum ama ağaçlardaki renkler güzeldi (Marianne, en azından bunu itiraf edebildiğimi söyledi). Evet, bunda itiraz edecek bir durum yoktu. Marianne biraz daha yürümek istiyordu. "Tepeye kim birinci varacak bakalım?" diye haykırdı.

"Birincine başlayacağım şimdi ama" dedim.

21) Hava kararana kadar topladık. Donmuş yabanmersinlerini birer draje misali emdi. "Marianne, mantarımı şöyle tutup yalarsan dondurma gibi duruyor biraz" dedim hevesle. "Evet, gerçekten" dedi. Sonunda eve giden otobüse bindik.

"Eldivenlerimi görmüş mü, şoföre sorsana" dedim. "Kendin sor" dedi. "Asla olmaz" dedim. Eldivenleri onun yüzünden unutmuştum. Gidip sordu ve keyifle geri döndü. "Aklı havada yolcuların eşyalarına göz kulak olmak şoförün işi değil" dedi. "Ne! Hepsi bu mu?" (kendini beğenmiş pislik), canına okumak için ayağa kalktım.

Ama Marianne sakin olmamı istedi. "Şoför, otobüs kurumunun kayıp eşya bürosuna bakmamızı söyledi" dedi. Yerime oturdum, dişlerimi sıkıp sessizce başımı salladım.

"Yarın ilk işim bu" diye yemin ettim.

22) Eldivenlerin hatırası vardı. Onları dedemden almıştım, her anlamda adam gibi adamdı. Ve şimdi Marianne yüzünden onları kaybetmiştim.

Baldırları biraz daha zayıf olsaydı bunlar başıma gelmeyecekti; bunu da ona söyledim. Çırılçıplak soyundu ve baldırlarımın nesi var, diye sordu. Görünüşe göre baldırlarında bir kusur yoktu, lafımı geri aldım. Marianne, sızlanacağıma soyunmamı önerdi. Ben de öyle yaptım ve çırılçıplak duran iki kişi oluverdik.

Sonra giyinip otobüs firmasının kayıp eşya bürosuna gittim.

23) Bir süre geçti. Marianne sabahları uyandığında, uyurken çok şeker olduğumu söylüyordu. Aynı anda, hem yumuşak hem de kararlı bir havaya büründüğümü düşünüyordu. "Öyle mi?" dedim. "Bana âşıksın herhalde" diyecek kadar işi ileriye götürdü, "Bunu sende ayan beyan görüyorum" dedi. Belli belirsiz ürperdim ve "Geceleri sıkça uykusuz kaldığın oluyor mu?" diye sordum. "Evet, çok ender olduğunu söyleyemeyeceğim" dedi.

24) "Kış gündönümü yaklaşıyor" dedi Marianne. Bir parti vermeliymişiz. Hemen davetiye hazırlamaya başladı. Kış dönümü partimize davetlisiniz, gelecek Perşembe, saat 20:00'de. Şarap/bira getirin. "Güneşin döndüğü falan yok" dedim aşağılayarak. "Dönüyor tabii" dedi Marianne.

İki okul arkadaşını ve Nidar-Bergene'den arkadaşını çağıracaktı. Ben kimleri çağıracaktım? Koridorun öbür ucundaki komşuya sordum. Olur, dedi, ancak *curling* maçı olduğunu, o yüzden birazcık gecikebileceğini ekledi. "Yalnızca o mu?" gibi kısacık bir cümleyle yorumladı durumu Marianne dişlerini fırçalarken. "Evet" dedim.

25) Sonradan aklıma gelenler vakti... Marianne yattıktan sonra, oturmuş salona bakıyordum. Krem sarısı komodin daireme hiç mi hiç uymuyordu. Ayrıca, Marianne'nin pat diye buraya yerleşmesi de bir acayip doğrusu, diye düşündüm. Olan biten biraz tuhaftı ve

geçiciliğin sıkıcı duygusu üzerime çöküverdi. Bunun ne menem bir duygu olduğunu anlamaya çalıştım ama içinden çıkamadım. Yine de o buradaydı, komodin de buradaydı ve elbiseleri, eşyaları benimkilerle karışmıştı bile. Peki...

Ona sırılsıklam âşık olmaya karar verdim. Evet. Hemen yarın başlayacaktım. Fazla zamanımı almazdı.

26) "Komodin buraya hiç uymuyor" dedim ertesi sabah. Duymadı, bir daha söyledim. "Baksana, şu krem sarısı komodin salonuma hiç mi hiç uymuyor." "Uymuyor mu sence?" dedi. "Hayır" dedim. "Daha büyüğünü almalıyız belki de" dedi Marianne ama beni rahatsız edenin boyut değil, renk olduğunu söyledim.

O ise kendince bu rengin harika olduğunu düşünüyordu. Daha doğrusu, uygun olmayan, duvarlar ve diğer mobilyalardı. İşin nereye varacağını anladım ve komodini boyamama hazırlıklı olmasını söyledim (Marianne, komodinini boyayacağım). Hayır, dedi; böyle bir şeye kesinlikle hazır değilmiş. Söz konusu bile olamazmış. "Kendi eşyalarından birini boyayamaz mısın?" diye sordu.

"Olur, tabii ki boyayabilirim" dedim.

27) Yüzme havuzuna gittim. Sebepsiz bir şekilde çok hızlı yüzüyordum ve bir şeyleri boyamaya ne kadar meraklı olduğumu kabul ettiğimi sanmasına müsaade ettiğim için sinirden yerimde duramıyordum. Şimdi evde oturmuş, zafer kazandığını sanıyordur (lanet olsun, kendine bir yumurta pişirmek üzeredir) çünkü sonunda, başka bir şeyleri boyayabileceğimi söyleyip olayı tatlıya bağladık. Sabah sabah, hadi gidip bir şeyleri boyayayım diye yataktan kalktığımı sanmıyordur umarım. Tartışma tam dönüm noktasındayken kendimi böyle geri çekmeme de ayrıca sinir oldum. Her seferinde, kıl payıyla.

28) Hayır, yapmayacağım işte lan! Cevap dediğin böyle olmalı, diye düşündüm. Ve bu pek dostane sayılmayacak cevabı birkaç kez tekrar ettim. Suratına çarpacağım cevap bu olmalıydı. Sıkılmadan, çekinmeden. Gelecek sefere görür o, elimden geleni ardıma koymayacağım.

Yüzümde belirmeye başlayan bir gülümsemeyle havuza girdim ve yıllık üyelik kartımı görevliye doğru salladım. Bir kilometre yüzdüm.

29) Fırlak göbekli adam benimle konuşmaya başladı. "En iyi gözlüğü almışsın" dedi, gözlüğüme doğru bir el hareketi yaptı. Başımı salladım. "Gözlükten memnunum memnun olmasına da sol taraftan içeri bir miktar su giriyor" dedim. Şaşırdı, "Öyle mi?" dedi. "Evet" dedim. Gözlüğe bakmasına izin vermemi istedi (içim rahat olsundu, yüzlerce yüzme gözlüğü tamir etmişti). Gözlüğü alıp camları bir arada tutan plastik mandalı çekmeye başladı. Bu operasyona katılmamak için, asabi bir tavırla adamın fırlak göbeğine bakmaya başladım. Tam gidip duş alacaktım ki, çatırdayan plastiğin sesini duydum. "Kahretsin" dedi yavaşça ve aniden gözlüğün çok boktan çıktığına karar verdi.

30) Birlikte giyinirken, üzülmeye değer bir şey olmadığını tekrar tekrar söyledim. Bana hemen yeni bir gözlük alacaktı. Evet, ilk işi bu olacaktı. Bunun aramızı bozmasına izin vermememiz gerektiğini söylüyordu.

31) Bana gözlüğü satan spor dükkânına gittik alelacele. Glenn (adı buydu), bütün bu süre zarfında sağ elinde tuttuğu gözlüklere arada bir hüzünle bakmıştı. Başını iki yana sallayıp dünyanın kötülüğünden ve en basit eşyaların bile dayanıksız çıkmasından şikâyet edip durdu. O sırada, onun kadar kızgın olduğumu varsaymasının acayipliğini fark etmeye başladım. Sert adımlarla ilerliyordu, bu davada beraberdik. İkimiz de erkek adamdık.

32) Bir ara durdu ve "Ultraviyole ışınlara karşı korumayla ne yapacaksın ki?" dedi (laf gözlüğe gelmişken). "Doğru" dedim (iyi bir noktaya değinmişti). Bu kez öyle bir gözlük almamın söz konusu bile olamayacağını gayet net bir biçimde belirtti.

33) Glenn dosdoğru tezgâha gitti. "İyi günler." Evet, şimdi sıra ona gelmişti.

"Bu gözlüğü beğenmedik" dedi, "Hiç mi hiç beğenmedik." Tezgâhtar şunu bilmeliydi ki, Glenn hayatının son on beş dakikasını gözlüğü beğenmeyerek geçirmişti, onu giderek daha az beğeniyordu ve tam şu anda (söylendiği üzere) hiç mi hiç beğenmiyordu. "Gözlüğün nesi var?" diye sordu tezgâhtar gerçekten ilgilenerek, ancak sesi birazcık zayıf çıktı, konuşmaya hali yokmuş gibi (Glenn, daha

sonra bu yüzden, adamın eşcinsel olduğunu iddia etti). Bu sesle, yüzme gözlüğümün ne gibi bir arızası olduğunu sordu (gözlüğün kesinlikle Glenn'e ait olduğunu sanıyordu).

"Çok kötü" dedi Glenn.

34) Güç kullanılmaması gerekiyordu, hepsi buydu. Gözlük camlarının arasındaki mesafe ayarlanabilirdi (evet, tabii ki) ancak güç kullanarak değil. "Ne kullanarak o zaman?" diye sordu Glenn.

35) Glenn, gözlerini adamdan ayırmadan parayı istedi, ancak tezgâhtar bunun söz konusu olamayacağını söyledi. "Olur, olur" dedi Glenn. "Hayır, kesinlikle söz konusu olamaz." "Ama bunu konuşuyoruz ya işte" dedi Glenn (hiç de yabana atılmayacak bir dilbilim zaferi sıkıştırdı araya) ve onu sevmeye başladım.

36) Parayı geri alamadık. "Ayrıca bu gözlüğü bizden aldığınızı nereden bilebiliriz ki?" diye sordu tezgâhtar, soruna yaklaşımından gayet memnun bir halde. Glenn pes etti. Bana yeni bir çift gözlük aldı, güzel ve sarı; onları içine koyabileceğim küçük bir de kutusu vardı. "Şimdi ödeştik" dedi ve omuzuma vurdu. Teşekkür ettim. "Bu olayla ilgili sana husumet beslemeyeceğim" dedim. Kesinlikle. Böyle ufak tefek şeyler için küsmek aptalca olurdu. "Küsmek mi?" dedi Glenn.

37) Marianne ve ben bütün bir günü yatakta geçirdik.

38) Tam dokuz kez seviştik ve krem sarısı komodinden söz eden olmadı.

Bak sen, ona sırılsıklam âşık olmak üzereyim (bir tür kozmik, müşfik gücün etkisindeyim adeta), sadece kendimi bırakmam gerek, dedim kendi kendime birçok kez. Ertesi gün yataktan çıktık ve Marianne, gündönümü partisine Glenn'i çağırabileceğimi söyledi. Çok şeker birine benzediğini düşünüyordu. Biraz yaşlı mı kaçar acaba, diye düşündüm ancak öyle olmadığını keşfettik. "Hayır, zaten yaş nedir ki?" dedi Marianne.

39) "Ne içersin?" diye sordu Marianne. Sorunun partiyle ilgili olduğunu anlamadım, o yüzden bir şey içmeyeyim, dedim: Teşekkürler ama susamadım. Ancak kısa bir süre sonra durumu çaktığımda Noel birasıyla kırmızı şarap fena olmaz, dedim. "Sıcak şarap olmasın mı?" dedi Marianne. "Neden olmayacak ki?" dedim. Hayır, yanlış anlamıştım, sıcak şarap isteyip istemediğimi soruyordu. "Olabilir" dedim, sonra da vurguyu "sıcak şarap"a yapmadığından onu yanlış anladığımı, Norveççede (ve pek çok başka dilde de) soru cümlesi içerisinde bunu yapmanın çok normal olduğunu izah ettim. Ayrıca, bu türden yanlış anlaşılmaları çok şeker bulduğumu (bu nokta çok mühim), bunların uzun vadede bizi birbirimize daha da yakınlaştıracağını söyledim.

40) "Åkken Bom" şarkısını gitarla çalmayı öğrenmeye çalışıyordum. Glenn telefon etti, partide şarkıyı birlikte söyleyelim mi, diye sordu. İyi fikir. Ayrıca şarkıyı tam da evde çalacak kadar öğrenmiştim. Marianne için birkaç kez çaldım, başını salladı. Telefon yeniden çaldı ve Glenn acaba başımıza iş mi aldık, diye sordu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedim. Tam bilemiyordu. "Çok fazla kişi gelmeyecek" diyerek durumu kurtarmaya çalıştım. "Evet ama yine de..." İşi hafife aldığımı düşünüyordu. Bunun öyle kolay bir şey olduğunu sanmamalıydım. Onu sakinleştirmeye çalıştım, nakarat kısımlarını tek başıma söylemem konusunda anlaştık (nakaratlar en kötüsü, dedi); *bir kepçeyi çalıyordu... bir kepçeyi çalıyordu... bir kepçeyi çalıyordu* bölümüne geldiğimizde o da şarkıya katılacaktı.

"O zaman anlaştık" dedi Glenn.

41) On dakika sonra, karısını da partiye getirebilir mi, diye sormak için aradı. "Tabii" dedim. Evli olduğundan haberim yoktu. Bunun farkındaydı, karısı da gelse olur muydu? Tabii ki olurdu, buyursun gelsindi. Gayet keyifli olurdu.

42) Beyaz bir gömlek giydim, şık olmak istiyordum. Sekiz kişilik bir masa hazırladık ve isim kartları yazmayalım dedik, herkes istediği yere otursun. Marianne böylesinin hoşuna gittiğini söyledi.

Koca bir tencere sebze çorbası yaptım. Marianne çorbanın yetmeyeceğini düşünüyordu. "Zeytinyağı (ayrıca her gün bir çay kaşığı kadar alabilirsiniz), dört büyük dolmalık kırmızı biber, kereviz sapı, havuç, bir sürü soya fasulyesi (Nidar-Bergene'den gelen arkadaşın et yemiyor ya), şalgam ve ayrıca iki kilo pirinç (artı, yeni yapılmış ekmek)... Marianne yapma ya, yeter de artar bile." Hâlâ emin olamıyordu.

Mumlar yaktık ve çoğunlukla mumun kokusundan dolayı havaya çöken huzuru yakalamaya çalıştık. Masaya oturdum, fark ettirmeden uzun süre Marianne'ye baktım. Tam olarak güzel denemezdi ama hoştu. Dudaklarında, kızıl saçlarında bir şeyler vardı. Hafiften yalpalayarak, neredeyse sallanarak yürüyüşünde de bir şey vardı. Aşk köşeyi dönmek üzereydi, giderek daha da kaçınılmaz olmuştu.

"Misafirler gelmeden önce bir öpücük alabilir miyim?" diye sordu. "Tabii, hiç sorulur mu?"

43) Önce Marianne'nin okuldan arkadaşları geldi (hoş geldiniz, hoş geldiniz). İçlerinden biri (Bent) davet için kibarca teşekkür etti, özenle paltosunu çıkardı, yanında getirdiği şaraptan küçük yudumlar aldı ve günün dönüp dönmemesinin hiç derdi olmadığını

ama iyi dostlarla parti yapmaktan geri kalmayacağını birkaç kez (herkesin duyduğundan emin olmak için) tekrar etti. Marianne, Bent'in termik araştırmalar yaptığını anlattı, dinlemek için can attığımı söyledim. "Sende dindar bir Hıristiyan tipi var" dedim neşeyle ikinci öğrenciye (Runar). Evet, öyleydi.

44) Dördümüz salonda oturduk ve anında eğlenmeye başladık. "Neyle uğraşıyorsun Runar?"

"Üniversitede yatıp kalkıyorum" dedi. Bir tür teoloji eğitimi aldığı ortaya çıktı, çok keyifli ve heyecan vericiydi. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Hiçbir şeyi özlemiyordu. İsa figüründe onu hayran bırakanın ne olduğunu anlatmaya başladı ufaktan ve sonra kendimizi inançtan konuşurken bulduk. Uzun vadede, inanmamak, inanmaktan daha zordu ona göre. Evet, ya kısa vadede? (Marianne'nin sorusunun arada kaynamasını anlayabiliyorum.) O da, Runar'ın portakal suyu isteyip istemediğini sordu. ("Balımız var.") "Evet, teşekkürler. Balınız varsa alırım" diyerek başını salladı Runar. Ancak, diye devam etti, şu İsa meselesine geri dönmek için ve İsa'nın dirilmesi esnasında hâkim olan ruh halini tarif etti. "Bunun gerçekten ne anlama geldiğini anlayabildik mi? Yani insanlar için! Şu odada bulunanlar için! Her gün ve her an için!"(Bu noktada Runar iyice havaya girdi, hepimizin gözlerinin içine bakmak istiyordu.) Ama tüm bu lafları önceden duymuş olan Bent eliyle otuz bir hareketi çekti. "Diğerleri gelmedi, çok tuhaf" dedi Marianne.

45) "Peki sen neyle meşgulsün?" dedi Bent ve bana baktı. "Ben mi?" dedim. Evet. Sıkça yüzme havuzuna gittiğimi, okumayı çok sevdiğimi anlattım ve sonra temkinli bir şekilde Marianne'yi işaret ettim, onun epey vaktimi aldığını anlasın diye (ve tabii ki bu keyifli bir şeydi). Sonra da kendimi, mutlu, aktif ve pek çok açıdan sportmen biri olarak tanıttım. "Peki günlük hayatında ne yapıyorsun?" diye sordu Bent. "Evet ya, günlük hayat değil mi?" Bu konuda konuşmaya pek hevesli olmadığımı hissettim. Tahmin etmesini istedim. Okulda mı çalışıyordum? Karayollarında mı? Psikiyatrdım belki de. Balıkla ilgili bir şeyler de olabilirdi. Hayır, bilemedi. "Daha sonra bir ara söylerim" dedim.

46) Kapı çaldı. Marianne açtı ve içeri Nidar-Bergene girdi. Kızlar sarıldılar, Nidar-Bergene benimle tanışacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu söyledi avaz avaz (hakkımda bu kadar çok şey duyduktan sonra). Bana ufak bir hediye getirmişti. Bu işte bir tuhaflık olduğunu hissetmeye başladım. Hediyeyi açmamı, içindekinin çok gereksinim duyduğum bir şey olduğunu söyledi. Nidar-Bergene varlığıyla odayı doldurduğunda, Bent divanda şöyle bir doğruldu; hediye ne olursa olsun, hakkında güzel bir şeyler söylemeye niyetlendiğini görebiliyordum. Koyu renkli kâğıdı yırttım, ortaya bir kat yeşil elişi kâğıdı çıktı (omuzlarımı silktim) ve onun da içinde bir taş yatmaktaydı.

"Aaa, ne güzel bir taş" dedi Bent.

47) Bu öylesine bir taş değildi, necef taşıydı. Nidar-Bergene, bana uygun taşı bulana kadar dükkânda epey vakit geçirmişti. Yüzlerce taşın arasında bana ait olan buydu. Hiç tereddüt etmemişti, hayır, hiç mi hiç. Bu taşın ona seslendiğini, kendisine düşenin ise taşın sinyallerini yakalayabilmek olduğunu anlattı büyük bir şevkle. Bent etkilenmişti. Marianne taşın ne işe yaradığını merak etti. Meğer taş oldukça kullanışlıymış, hatta ve hatta neredeyse her işe yararmış. "Örneğin?" diye sordum.

48) Bu taşla enerji akışımı açabileceğimi izah etti Nidar-Bergene, taş çakralarıma canlılık veriyordu (soru sorar gibi bir hareket yaptım ama es geçildi) ve kendime açılmamı sağlıyordu. Onunla meditasyon yapabilirdim, yaşam akışımın nabzını tutabilirdim ve bilinçaltımdaki karanlıktan kurtulabilirdim (öyle işte, hepimizin içinde boğuşmamız gereken bir karanlık var). Bu taş ayrıca, bedenimin (ve tüm diğer canlıların) bir bütün olduğunu ve birine zarar verecek olursak, diğer tüm varlıklara da zarar vereceğimizi anlamamı sağlayacaktı. Bent yine "Vay canına" dedi ve Nidar-Bergene'ye, taşın ne işe yaradığını bize gösterip gösteremeyeceğini sordu (bir gösteri, bir deney, bilemiyordu işte; şu tarif ettiği müthiş olaydan bir şeyler). Nidar-Bergene ona şefkatle bakıp bunun mümkün olamayacağını söyledi. "Mesele içimizdeki güçler, anlıyor musun Bent? Enerjimizle çeşitli numaralar çekmiyoruz. Enerji orada öyle duruyor. Bunu kullanabiliriz ya da hayatımız boyunca görmezden gelebiliriz, ancak onu oyuncak etmenin bir manası yok" dedi Ni-

dar-Bergene. Ve Bent'e meseleyi anlayıp anlamadığını sordu, Bent dikkatlice başını salladı.

Dönüp Marianne'ye baktım ve benim namıma gayet memnun olduğunu gördüm. Belki de daha iyi bir insan olmamı sağlayabilecek bir hediye almıştım, bunun ona çok faydası dokunacaktı. Gülümsedi; beni öpmek istediğini hissettim (ona ait olduğumu ele güne göstermek için) ancak herhangi bir öpüşmenin söz konusu bile olmayacağını ima eden bir bakış gönderdim ona.

49) Merhabalar! Merhabalar! Glenn ve karısıydı gelen. Dış kapının açık olduğunu fark etmiş ve akıllarına içeri... (Tabii, sorun yok Glenn, hoş geldiniz). "Karınla tanışmamıştım" dedim. "Evet, buyrun" dedi ve meyve kokteyli çanağına doğru gitti. "Ben Glenn'in karısıyım. Adım Ruth." Elindeki çantayı aldım ve "Memnun oldum" dedim, sonra da teker teker diğerlerini gösterip isimlerini söyledim.

Kokteyl çanağının yanında duran Glenn, misafirlere dönüp adının kısaca Glenn olduğunu söyledi.

50) Ruth partiyi ele geçiriverdi ve sürekli akan bir burundan mustarip olduğunu anlattı. Kısa bir süre önce, burun damlası kullanmanın, burun sağlığında devrim yaratacak bir yolunu keşfetmiş. Bize bir şişe burun damlası gösterdi, hemen şişeye bakıp başımızı salladık. Ben de başımı salladım, bir de dudaklarımı büzüp etkilendiğimi belirten, ancak onaylamayı tadında bırakan bir ses çıkardım. Bu hareketle, dostluğumuzu en başından sağlama almış oluruz diye düşündüm.

51) Bent, Nidar-Bergene'ye kırmızı şarap isteyip istemediğini sordu. Yok, normalde pek içmiyormuş... Sonra küresel sistemin toptan kaydığını, onunkinin de pekâlâ kayabileceğini söyleyerek şansını denedi... (Nidar-Bergene gidip geldi) ve Bent iyice abarttı; bir varil şaraptan başka bir şeyin bulunmadığı ıssız bir adada tek başına kalsaydı yine de içmeyecek miydi? Nidar-Bergene pek bilemiyordu, muhtemelen içerdi. (Bak gördün mü?) Ve Bent büyük bardaklara şarap doldurdu. "O zaman şerefe Nidar-Bergene."

52) Parti hızını almıştı. Ortalıkta dolaşıp tıkanmış ve ölü doğmuş sohbetleri canlandırmayı deniyordum. Glenn ve Runar kokteyl ça-

nağının yanında duruyorlardı. Glenn iyice dibine vurmuşken, Runar hayatında alkollü bir şeyi ağzına sürmemişti. "Bedenin saf kalması gerektiğine inanıyorum" dedi ve sarhoş olmayı, insana özgü olanı elinin tersiyle itmeye, bir bakıma kendi kullanım hakkını devretmeye benzetti. Ancak Runar'ın neler gevelediğini anlamayan Glenn, kırklı yılların sonunda yaptığı zorunlu askerlikte geçirdiği harika günlerden lafı açtı. Kulaklara tıkılan diş macunları, bombardıman uçaklarıyla yapılan sarhoş seferler, sızmış bir halde eksi on beş derecede uyumalar ve arkadaşların tepende dikilmiş, ellerinde huniyle buzlu suyu kamışından dökerken uyanıvermek (hey gidi günler hey).

Runar kıvranıyordu, Glenn gevrek gevrek ve yüksek sesle güldü. Ben de çareyi yemeğe bakmak için kendimi mutfağa atmakta buldum.

53) Marianne mutfakta tencereyi karıştırıyordu. Ekmek kesip kesemeyeceğimi sordu, ekmek kestim. "Şu kristal taş ne güzel" dedi. "Öyle mi?" dedim. Ağzıma bir kuşkonmaz tıkıştırıp başını salladı. Taşın cinsel hayatımızı daha da iyileştirebileceğine inanıyordu (ne kadar harikulade şeyler yaşayabileceğimizi hayal edebilirmişim). Şimdikinden daha iyi olabileceğini sanmadığını söyledim ama o bundan emindi (benim bilmediğim ama onun bildiği şey neydi acaba?)

"Bu arada, hemencecik burada, şu anda sevişemez miyiz?" diye sordum (sadece bir kerecik), "Kimsenin buraya geleceği yok zaten" dedim. Hayır, sevişemezdik. Yemeği hazırlamalıydık, ayrıca Marianne'nin tuvalete gitmesi gerekiyordu. Peki daha sonra, uygun bir zamanda? Evet, olabilirmiş.

54) Nidar-Bergene, Glenn'in karısıyla oturmuş, kristal taş tedavisi tartışıyordu. Ruth böyle bir şey duymamıştı hiç. Hayret bir şey! Taşların burna bir faydası oluyor muydu? Böyle şeylerde işe yarıyorlar mıydı? Nidar-Bergene, taşların, burun-boğaz rahatsızlıklarını kesinlikle iyileştirdiğine dair on tane örneği bir çırpıda verdi, hatta bazı durumlarda kristaller kompleksleri bile ortadan kaldırabiliyordu. "Senin de bildiğin gibi Ruth, burun damlaları yalnızca bir süreliğine iyileştiriyor, ruhun kaynağına bir faydası yok" dedi, "Üzerinde çalışmamız gereken yer asıl orası; tüm sorunların kaynağı." Ve iki kadın birbirinin elini tutup öylece kalakaldı.

55) Glenn ve ben "Åkken Bom" şarkısına çalışmak için yatak odasına geçtik. Heyecanlı olduğu ortadaydı. "Sakin ol Glenn." (Evet, senin için söylemesi kolay tabii.) Ben kendi bölümlerimi beceriyordum, ancak Glenn nakarata erken giriyordu. "Benim, ve *onun adı Åkken Bom'du* dediğimi duyana kadar kıta bitmiyor" dedim. "Peki" dedi Glenn. "Yani, önce ben kıtayı söylüyorum: *Adamın ceketi gevrek ekmekten, gevrek ekmekten, gevrek ekmekten.* Sonra da, *adamın ceketi gevrek ekmekten* diyorum ve sonunda, *onun adı Åkken Bom'du* diyorum, tam orada nakarat geliyor, tamam mı?" Tamam, diye düşünüyordu Glenn.

56) Neredeyse hiç hata yapmadan şarkıyı sunduk, herkes çok iyi olduğumuzu düşündü. Kocasının şarkı söylediğini görünce, Ruth'un gözleri doldu (hiç şarkı söylemezdin sen, Glenn). Ruth âşıktı ve üstüne üstlük mutluydu, çünkü otuz beş yıllık evlilikten sonra yeni bir şey keşfediyordu. Glenn bile duygulanmıştı. Omzunu hafifçe sıvazladım (bir erkeğin, başka bir erkeğin omzunu sıvazlamasına ne kadar müsaade varsa o kadar) ve gururlanmayı hak ettiğimizi söyledim. Glenn elimi tuttu, dost olmak üzereydik, şüphe yoktu.

57) Misafirlere masada nereye isterlerse oturabileceklerini söyledikten sonra, "Buyrun sofraya" dedi Marianne. Şimdi artık yemek servisi yapılabilirdi (Senle başlayalım, Ruth). Kapı çaldı, komşum (Halfred) terli ve mutlu bir halde kapıda duruyordu. İçeri buyursun, küçük bir tanıştırma faslı daha. "Bu Halfred" dedim. Halfred, kibarca herkesin elini sıktı, iyi akşamlar dedi ve geç geldiği için gerçekten üzgün olduğunu, ancak *curling* maçlarının uzayabilmek gibi kötü bir yanı olduğunu anlattı. "Dert değil, Halfred" dedim ve ona masada bir yer gösterdim. Masada sükûnet hâkim olduktan sonra Marianne, kepçeyi alıp çorba kâsesini doldurması için Ruth'a işaret etti.

58) Yemekleri yedik ve ben büyük bir şevkle şarap dağıttım. Şerefe millet! (Evet, şerefe!) Misafirlerin çoğu çorbanın enfes olduğunu düşünüyordu (çorbada epeyce zeytinyağı olduğunu duyunca onaylar bir biçimde başlarını salladılar). Ruth üç porsiyon çorba içti; kendini gençleşmiş hissediyordu (evet, bunu söylemek zorundaydı). Öğrenci arkadaşlar, çorbaya et konulmadığı halde sonucun

böyle olmasına şaşırmışlardı; Nidar-Bergene ise soya fasulyesinde ettekinden daha çok protein olduğunu söyleyip topu köşeye taktı. Sadece ibnelerin proteini kafaya taktıklarında ısrarlı olan Glenn, övgüsünde biraz cılız kaldı.

"Kış dönümü hakkında kim ne biliyor?" diye sordu Marianne.

59) Kış dönümü hakkında kimsenin bir şey bilmediği ortaya çıktı, sonunda konu dağıldı ve çoğunluk yanındakiyle sohbete daldı ya da sessizce oturdu.

60) Halfred'in kılavuz olduğunu duyan Ruth, "Hava epeyce rüzgârlı" dedi; üniforması var mı diye sordu. Tabii ki vardı. Adacıklarla kayaların arasından geçip limana varmaya çalışan büyük gemilere kılavuzluk ediyordu. Biliyorsunuz, Norveç'in kıta sahası içerisinde tehlike yaratan irili ufaklı pek çok ada ve kayalık var. Evet, bildiğini belirtir şekilde başını salladı Ruth. Peki kılavuz ceketi de var mıydı? Evet, tabii ki vardı (biraz daha şarap Ruth? Evet, teşekkürler) ama nadiren kullanıyordu. Yün kazaklar giymeyi daha çok seviyordu. Yağmur yağdığında ceketini giyiyordu herhalde? Evet, giyiyordu.

61) Bent bir sigara yaktı. Daha önce de oldukça gamsız biri gibi görünüyordu ama şimdi ağzında sigarayla iyice olmuştu, bu kadar gamsız biri masama oturmamıştı hiç. Bent sigaranın dumanını içine çekti, gözlerini kısmış Nidar-Bergene'yi dinlerken içinde tuttu ve insanı gıcık eden bir biçimde dumanı yavaşça dışarı üfledi, asla ölmeyeceğinden emindi (ya da en azından uzun bir süre). Nidar-Bergene'nin kafası, hem sigara içip hem de kendini bütün bir insan gibi hissedebilmenin mümkün olmasına basmıyordu. "Hayır, bütün var, bütün var" dedi Bent ve kadının bardağına bir parçacık daha şarap koydu (evet, az olsun, dedi Nidar-Bergene gözlerini kaçırarak).

62) Marianne yanıma gelip beni öptü. Tadı güzeldi, birkaç kez öpüştük. Misafirler için endişeleniyordu –ya bazıları yeterince eğlenmiyorsa? Çoğunun keyfinin yerinde olduğunu söyledim. Kokteyl çanağını içki, gazoz ve küçük meyve parçalarıyla doldurduk ve bir kez daha öpüştük. Glenn yanımıza gelip bir pipet istedi (Glenn, biliyor musun, sanırım onu almayı unuttuk).

Meyveli kokteylin tadına baktım. İyiydi, bir sürü kokteyl içeceğimi anladım.

63) Nidar-Bergene, Halfred'i esir almıştı, *curling* maçının nasıl geçtiğini sordu (evet ya, Runar şu *curling*'in ne menem bir şey olduğunu hep merak etmişti). Kılavuzların takımı açık ara galip gelmişti. "Onları perişan ettik" dedi Halfred. Onun da pek çok iyi atışı olmuştu. Ne çok sert ne çok yumuşak (işin sırrı buydu). Taşın, yarım metre uzun ya da yarım metre kısa gelmesi işten bile değil. Nidar-Bergene taşların ağır olup olmadığını merak etti. Halfred şöyle bir üfürdü. "*Curling* oynamaya bayılıyorum" dedi. Salondaki sükûnet, parlak ışıklar, fırçaların buz üstünde çıkardığı ses ve taşı hedefe doğru kaydırırken hissettiği konsantrasyon. Halfred, bu sporun ulvi bir yanı olduğunu düşünüyordu. Nidar-Bergene, Halfred'in çok duygusal bir adam olduğuna karar verdi. Ruth ise bana gelip Halfred'in hem bir kılavuz hem de becerikli bir *curling* oyuncusu olmasının onda uyandırdığı hayranlığı dile getirdi. Runar bir şey demedi.

64) Marianne bardağımı doldurdu, ben Runar ile sohbete daldım. Bana, hayatındaki zorluklardan söz etti. Önceden hiç düşünmediği bir şeyi, yeni bir şeyi, olayları farklı kılacak bir şeyi akıl ettiğinde başkaları çoktan bu düşünceyi tanımlamış oluyorlardı; evet, bu fikirlere isim bile konulmuş, bu konuda bir sürü insan ya doktora yapmış ya da başka unvanlar kazanmıştı. "Çok sinir bir durum" dedim. Evet, çok sinirdi. Yeni bir şey keşfetmek adeta imkânsızdı. Ve bunun her alan için geçerli olduğunu söyledi; dinler tarihi (kendi konusundan örnek vermek için), aslında tüm bilim, edebiyat, resim sanatı, heykel de dahil olmak üzere her şey. Ve çağımızda bizi bir arada tutan estetik düşüncelerin olmamasını çok tehlikeli buluyordu. Sanatı ve bilimi saçmalığa batırıp çıkardık, sıfıra sıfır, elde var sıfır. Bizlere yeni bir şeyler söyleyecek, Nuh Nebi'den kalma düşüncelerle yatıp kalkmaktansa zamanımızın geçerli bir ifadesi olabilecek bir şeyler bulabilmek için kendimizi helak ediyoruz. Bir tanecik dahice bir düşünceye sahip olmak istemesi çok muydu yani? Daha önce hiç kimsenin aklına gelmemiş bir düşünce. Bir sabah kalktığında bu düşüncenin aklına geldiğini görmek istiyordu. Sonra bunu kâğıda dökecek ve hayatının geri kalanını şükrederek geçirecekti. Onu teselli ettim ve isteğini gayet mantıklı bulduğumu, günün birinde aklına bir şeyin geleceğinden emin olduğumu söyledim.

Her şeye yeniden başlayabildiğimizi bir düşünün! (Ne demek istediğini anlamadım.) Şimdi, insanlar tüm bildiklerini, tüm bilgiyi, tüm felsefi düşünceleri yerle bir edeceklerdi, tüm teknik kitapları yakacaklardı (evet ve tüm diğer edebiyatı da), her şeyden kurtulacaktık ve sıfırdan, yeniden başlayacaktık. Bu harika bir şey olurdu! Artık eve gitme vaktinin geldiğini düşünüyor mu acaba diye sordum ona.

65) Herkes sarhoş olmaya başlayınca endişelerimi Marianne'ye ilettim. Marianne bunun keyifli bir şey olduğunu ve benim de biraz dağıtmam gerektiğini söyledi. Halfred, hep beraber bir gece kulübüne gitmeyi ve karaoke yapmayı önerdi. "Benim yaşımda bir kadına uyar mı?" diye sordu Ruth. Tabii ki, hiç uymaz olur mu? Halfred bunu daha önce denemişti; seçebileceğiniz binlerce şarkı (herkesin zevkine göre) olduğunu söyledi ve en çatlak sesin bile kulağa Frank Sinatra gibi geldiğini yazan broşürlerden alıntılar yaptı. Ben biraz daha meyveli kokteyl içtim; her türlü olaya katılabileceğim kıvama gelmeme ramak kaldığını hissediyordum. Glenn yanıma gelip Marianne'nin tatlı bir kız olduğunu söyledi (onu elimden kaçırmamalıydım). Runar her şey için teşekkürler, dedi, gitmek istiyordu. "Geldiğin için teşekkür ederiz" dedik.

Bent'i, Nidar-Bergene'ye iç çamaşırlarını H&M'den mi aldığını sorarken yakaladım ve Ruth aniden krem sarısı komodini fark etti, renk seçimimiz için bize övgüler yağdırdı. (Ancak komodin birazcık daha mı büyük olmalıydı acaba?)

66) Nidar-Bergene, kristal taşı denememi istiyordu. Taşı alnıma koyup yere uzanmalı ve hiçbir şey düşünmemeliydim. Ortalık biraz daha sakinleşene kadar beklemenin daha iyi olup olmayacağını sordum, iyi olmazmış (her zaman yapılabilir, dedi). Bir şeyler hissediyor muydum? Bilemiyordum, belki biraz. Ve bir hayli sarhoş olduğumda ortaya çıkan halsizlik hissi aniden üzerime çöreklendi. Halının üstüne arka üstü düşüverdim, orada öylece kalıp birkaç saniye bağırdım. Gözlerimi açtığımda Nidar-Bergene, astral bedenimle ilişki kurup kurmadığımı merak etti. "Söylemesi zor" dedim ve bir an önce tuvalete gitmem gerektiğini düşündüm.

67) Taksiyle şehir merkezine gittik. Marianne benimle cilveleşiyordu, partiden memnun kalmıştı. İkimizi kocaman bir şala dolamış, Noel birasından içiyordu çaktırmadan. Glenn acayip keyifliydi ve şoföre avaz avaz fıkralar anlatıyordu (postanede çalışan taşaksız adamı anlatıyordu; sabahları saat sekizde işbaşı yapması gerekirken, o saat onda geliyordu, çünkü diğer herkes ilk iki saat taşak geçiyordu). Ben hayvan gibi güldüm, Marianne'nin ise mesafe koyduğunu fark ettim. Şoför, bunun uzun zamandır duyduğu en iyi fıkra olduğunu söyledi ve Glenn fıkrayı bir kâğıda yazmak

zorunda kaldı. Nidar-Bergene, Bent gibi bir adamın mizacına cuk diye oturan taşın hangisi olduğunu biliyordu.

İçkili bir yere girdik, bira aldık ve Bent, son Terminator filmini kötüleyen birtakım laflar etti diye az kalsın tuvalette dayak yiyordum. Bir bira daha aldım ve herkes, yankılı mikrofonla "Qua Sera Sera" söyleyerek hayatlarının en önemli anını yaşayacak olan Ruth ve Halfred'i dinlemeye gittiğinde uyuyakaldım.

68) Ertesi günün tamamını, Glenn'in fıkrasına o kadar içten güldüğüm için hayatımın en büyük pişmanlığını yaşayarak geçirdim. Marianne ve ben konuşmadan saatler geçirdik. Ona kızdığımı düşünmüş olmalı ama kızmamıştım. Sadece sarhoş olup bayağılaştığım için pişmandım.

Bütün gece televizyonun karşısında oturup dertlendim.

69) Partiden birkaç gün sonra Glenn arayıp hem kendisi hem de Ruth adına teşekkür etti (muhteşem bir gece oldu, dedi). Bizi, Garmisch-Partenkirchen'deki yılbaşı özel kayakla atlama yarışlarını onlarda seyretmeye davet etti. Akşam yemeği de yiyecektik. "Teşekkür ederim, görüşmek üzere" dedim.

70) Marianne ile Çin daması oynadık. İkimiz de kırmızı taşları almak istiyorduk, ben vazgeçmek zorunda kaldım. "Peki Marianne, sen alabilirsin" (ve bir daha da bundan söz etmek yok). Daha tahtanın ortasına bile gelmemişken sıkılmaya başladım (tamamen bir taş olup, bir taş gibi düşünüp hissedersem, işte o zaman onu yenebilirim). Ancak bunu beceremedim ve konsantrasyonumu kaybettim. Dikkatimi toplamak yerine partiden konuşmaya başladım. Kel alaka bir sürü insanı bir araya getirdiğimiz konusunda benimle aynı fikirde olup olmadığını sordum. Bana katılmıyordu. "Keyifliydi" dedi, "Hem evde hem de dışarı çıktığımızda" (sarhoş olmaya başladığımda da çok şeker şeyler yapmıştım). Tüm bu budalalıkları bir kez daha dinlememek için elimi karşı çıkar gibi kaldırdım; mesela Glenn/Runar kombini hakkında onun fikrini almamam bana pahalıya patlamıştı ama becermiştim ve sarı taşla oynadım (o kazanana kadar oyuna devam etmeliydik, bu kadarını anlamıştım).

Ve o kazandı. Şirin davranıp yorum yapmadı ancak bendeki sorunun kendimi bir türlü bırakamamam olduğunu söyledi. "Hep

bir mesafe koyuyorsun" dedi. Ve eğer onunla ilgileniyorsam mesafe falan söz konusu olamazdı (hayatında çok fazla mesafe söz konusu olmuştu zaten, vs.) Şu andan itibaren işler ya onunla ya da onsuz olacaktı. Kendimi bırakamamam ve alakasız insanları bir araya getirmeyi sevmemem konusunda beni zorlayamayacağını söyledim ama tamam, meselenin, onunla ya hep ya hiç meselesi olduğunu söyleyebilirdik. Bunu pek çok kez tekrar ettik; Marianne ile ya hep ya hiç. Marianne ile ya hep ya hiç. Sonra yatmaya gittik, ancak o gece seviştik mi, pek hatırlamıyorum.

71) Gece yarısı uyanıverdim ve bir daha uyuyamadım. Marianne'ye iyi davranmadığım birdenbire kafama dank etti. İnsan âşık olduğu birine böyle davranmazdı. İğneleyici ve sahtekârca davranmıştım, henüz filizlenmeye başlayan büyük aşkımızın yanında lafı bile olmayacak eften püften şeylere kafayı takmıştım. Yattığım yerde, bir saat, iş aşka gelince sınıfta kaldığımı düşündüm.

Sonunda onu uyandırdım. "Marianne, kalkar mısın?" Boynunu ve yanağını okşadım, çok güzel olduğunu ve uyanması gerektiğini kulağına fısıldadım. Uyandı, teni mavi renkteydi. Tüm karanlık mavi renkteydi. Pencerenin önündeki sokak lambasının ışığında Noel karının yağdığı görülüyordu. Ona kötü davrandığımı düşünüp düşünmediğini sordum. Hayır, hiçbir şekilde. Ya iğneleyici ve sahtekârca? Hayır, öyle düşünmüyordu. "Peki, neyim ben?" diye sordum. Benden her yönden memnun olduğunu söyledi. Böyle düşünmeyi kesip uyumaya devam etmeliydim. "Biz ikimiz varız artık" dedi. Bunu o kadar güzel söyledi ki, uzun süre uyumadan yattım, ağlayacak gibiydim ancak sessizce, gözyaşı dökmeden; bir tür uzun soluklu, üzgün bir orgazm gibi.

72) "Noel'de ne yapacağız?" diye sordu Marianne. "Ne yapacağız ki?" Kararlaştırmamız gereken bir yığın şey vardı; birlikte mi yoksa tek başımıza mı olacağız, ne hediye istiyorum, yeni yıl gecesi parti yapacak mıyız (evet, böyle şeyler işte). Ben ailemin yanına gideceğimi söyledim. O, bu defa onunkileri ziyaret etmeyecekti. "Peki" dedim. Bir sigara yaktı ve o sigarasını içerken kimseden gık çıkmadı. Bu fırsatı, babasıyla arasını düzeltmek için kullanabileceğini ima etmeye çalıştıysam da anlamadı (hem de hiç). Noel'in keyifli bir zaman olduğunu düşünüyorum, ailemle birkaç gün ge-

çirmeyi seviyorum ve bunu da ona söyledim. Sadece tamam, dedi, o an ona çok acıdım. Gözleri, onu yalnız bırakacak kadar insafsız olmadığımı söylüyordu. Annemle babamı aradım, ikimizi de misafir edecekleri için mutluluktan uçtular. Marianne'nin tatlı ve iyi bir kız olduğunu ve nişan ya da düğün lafını açmamalarını rica ettim (tabii ki açmayız, dedi babam, bizi bilirsin). Bir de birbirlerine hep yaptıkları gibi baba ve anne diye hitap etmek yerine, birbirlerini bir kerecik olsun isimleriyle çağırmalarını istedim (mesela; hindiyi sen keser misin lüten baba yerine, hindiyi sen keser misin lütfen Ottar?). "Tamam oğlum" dedi babam (öyle değil mi anne, tamam, değil mi?), annem de tamam, dedi. O zaman tamamdı, Marianne sevindi. Ve ben de sandığımdan daha az endişeliydim.

73) Noel'den önceki akşam Marianne'nin babası için bir demet gül ve bir yumurta ısıtıcısı aldım. Bir karta, iyi Noeller baba, Marianne'den sevgiler, yazdım. Aralarının bozulmasından sorumlu olmaktan dolayı rahatsızdım.

Yumurta ısıtıcısı çok güzeldi; birer tane de annemle Marianne'ye aldım. Babama da gayet kaliteli bir banyo tartısı aldım.

74) Marianne, onu annemlere nezaketen davet ettiğime inanıyordu. Durum buysa fark etmezdi. O zaman evde tek başına oturup bir şeyler seyredebilirdi. Bu konuda epey dırdır etti. Onun edepsiz ve şımarık bir çocuk olduğunu düşünüyorsam bunu ona söylemem yeterliydi, o da... "Kes be!" diye bağırdım. Dırdır yapmamıştı. Onu da yanımda götürmek benim fikrimdi, onu da götürmek istiyordum ve bunu kibarlıktan söylemediğimi anlamasını sağlamak için on beş dakika harcadım. "Geliyorsun ve birlikte eğleneceğiz" dedim. Sonra yine barıştık ve uzun süre birbirimize sıkı sıkı sarıldık; ona halalardan, teyzelerden söz ettim, büyük halamın hangi hastalıktan mustarip olduğunu, erkek kardeşimin çok şeker bir çocuk olduğunu (gerçekten yeri geldiğinde), ailenin nerelerden geldiğini, üç kadehten sonra falanca amcanın şöyle şöyle diyeceğini, bir diğer amcanın Noel'den sonraki ilk gün yeni saatinin saniyesi saniyesine doğru gidip gitmediğini kontrol edeceğini anlattım. Sanırım Marianne, geleceğime çok seviniyorum derken samimiydi.

75) Ve Noel kazasız belasız atlatıldı.

Herkes pek tabii ki Marianne'nin çok şeker bir kız olduğu kanısındaydı. Büyük amcam, Noel'in ertesi gününü Bayan Saat'i kurcalayarak geçirdi ve gülümseyip yeni saati kulağına dayadı (Ajans başlıyor, dedi babam. Hayır, olamaz, dedi amcam ve babama gayet otoriter bir bakış fırlatıp çok rahat iki dakika daha satranç oynayabileceklerinin garantisini verdi).

Haşlanmış yumurta yedik (annem hiç böyle harika bir yumurta ısıtıcısı görmemişti) ve Marianne'yle ben yatakta karşılıklı özen konusunda zirve yaptık.

Ve yılbaşı geldi. Kardeşimden minnacık iki havai fişek aldım. Onları yaktık, ellerimizi çırptık ve birbirimize sarılıp iyi yıllar dilediik. Marianne sarıldı da sarıldı, bırakmak istemiyordu ve boğazı düğümlenerek bana, bu yıl başına gelen en iyi şeyin ben olduğumu söyledi. Daha önceki yıl benden daha iyi bir şey başına gelmiş miydi diye sormak geçti içimden ama sormadım. Bunun yerine, iyi ki birbirimize rastlamışız diye düşündüm ve bunu ona söyledim. Öpüştük ve uzun bir süre içten içe iyi hissettim.

Birkaç saat sonra Ruth ve Glenn'in kapısında dikiliyorduk. Kapı zilini komik bir ritimle çaldım, Marianne beni itekleyip delinin teki olduğumu söyledi. Üzerimizde güzel kıyafetler vardı.

76) Glenn ve Ruth bize iyi seneler dileyip yemeği servis etti. Yemek yedik, televizyon seyrettik ve Jon Herwig Carlsen, Ernst Vettori'nin belki de tüm zamanların en sempatik Avusturyalısı olduğunu iddia etti. Eğlendik.

77) Marianne duştayken telefon çaldı. Bay Slind-Hanssen arıyordu, kızıyla konuşmak istediğini belirtti (engel olacakmışım gibi). "Ahizeyi hemen bırakıp kızımı çağırın!" dedi. Bir an tereddüt ettim, Marianne banyoda diyecektim. "Dikkatli olunuz!" Kızımı verin (sizi uyarıyorum). Onu çağırdım. Bunu hiç hesaba katmamıştım. Oturduğum yerden adamın Marianne'ye güzel yumurta ısıtıcısı için teşekkür ettiğini duydum ve ayrıca güller de hâlâ bozulmamışlardı. Sesi gürlüyordu, ancak minnettardı ve hani neredeyse duygulanmıştı; Marianne'nin güzel bir jest yaptığını ve zamanı gelince, bunun karşılığını vereceğini söyledi. Sonra sesini alçalttı; kızını benim kötü niyetli bir pislik olduğuma ikna etmeye çalıştığını Marianne'nin yüzündeki ifadeden anladım. (Her gün yıkanıyor

mu? Onunla yatmıyorsun umarım?) Benim herhangi birini mutlu edebileceğimden hiç mi hiç emin değildi (en azından Marianne'yi).

Marianne'nin kafası karışmıştı, saçma sapan şeyler söyledi. Bay Slind-Hanssen ona veda etti ve benimle tekrar konuşmak istediğini belirtti. Herhangi bir uzlaşma olacağını sanıyorsam yanılıyordum, benim berbat biri olduğumu çok iyi biliyordu ve Marianne'nin her şeyi görüp beni terk etmesi an meselesiydi. "Kızımın mutluluğundan ve iyiliğinden sizi sorumlu tutuyorum" dedi.

78) Marianne "Siktir" dedi ve sus pus oldu. Ancak sonra konuştu. "Ya seninle ya sensiz dediğin bu mu?" dedi, çok kızmıştı. Onun arkasından işler çevirdiğimi (haklı olarak) düşünüyordu. İncinmişti ve bunu benden (en iyi dostundan) hiç beklemediğini söyledi; günün geri kalanını benimle geçirmesinin bir manası yoktu, küçük bir çanta hazırlayıp Nidar-Bergene'ye giden otobüse bindi.

79) Öylece oturup acaba kötü bir şey mi yaptım diye düşündüm ama sanmıyordum. Esasen, ona yardım etmek istediğimi anlamayan Marianne'ydi. Ayrıca, babasıyla arasının bozuk olmasının benim başıma patlaması kesinlikle yanlıştı. Bir de kötü bir şey yapmamıştım ki, pişman olmam gerekmiyordu, ben de gidip bir gazete aldım. Geri dönüp gazetemi okuyacak ve Marianne'nin, çok fevri ve mantıksız davrandığını itiraf edeceği telefonunu bekleyecektim.

80) Marianne arayıp mantıksız davrandığını söylemedi.

81) Ertesi gün de ses çıkmadı. Ona ihtiyacım olmadığına ve tek başıma gayet iyi olduğuma inanarak kendimi kandırıyordum. İstisnasız, sadece Marianne vardı aklımda, ancak bu hissettiğimin aşk (ya da bilindik başka bir şey) olduğundan emin olamamak beni endişelendiriyordu. Ancak uykuya dalmadan önce, âşık olduğuma büyülenmişçesine kendimi inandırdım (yani bu fenomenin bir yığın alt katmanı var, dedim; aşk, bir sürü şey olabilir). Aşk ne kadar çok şey olabilirdi, bunu anladım.

82) Yüzme havuzuna gidip bir kilometre yüzdüm. Duş aldım, saunaya girdim, giyindim, sonra fikrimi değiştirdim, yeniden so-

yundum ve bir kilometre daha yüzdüm. İşe gitmek yerine, sinemaya gittim.

83) Ofisten aradılar (evet, doğru, birkaç gündür yatak döşek yatıyordum). Halledilmesi gereken işlerin üstesinden geleceğimi umduklarını söylediler. Bunu, havada kalan, sonunda birkaç noktası olan bir cümleyle belirttiler. Başımı salladım ve ertesi gün ofise geleceğimi söyledim.

Halledilmesi gereken işler hiç bitmez. Hayatım boyunca işim oldu, annem yavaşça başını sallayıp bunun inanılmayacak bir şey olduğunu söylerdi. Yüzümde bir gülümsemeyle arkadaşlarıma her gün küçük hediyeler almalıydım ona göre. Binlerce arkadaşımın isminin yazılı olduğu bir liste tutsaydım, annem bunu bulup kimin işi olduğunu, kimin aylak aylak dolaşıp gerçekten üzgün olduğunu tahmin edebilirdi.

84) Bay Slind-Hanssen aradı; kızının birkaç gündür Nidar-Bergene'de kaldığını söyledim. Hayır, Nidar-Bergene'nin ne numarasını, ne de soyadını biliyordum. Güldü, Marianne'nin bana yalan söylediğinden emindi, sonunda kızı aklını başına toplamış ve beni terk etmişti (tam da böyle durumlarda yalana sığınıldığını ekledi). Çenesini kapamasını söyledim, o da kimsenin onunla böyle konuşamayacağını söyledi. Kızına sağlam bir eğitim verdiğini, onun benim gibi beş para etmez birini asla kabul etmeyeceğini belirtti. "Ama beni hiç tanımıyorsun ki, karşılaşmadık bile" dedim. "Bazı şeyler böyledir. Bazı şeyleri kendiliğinden bilirsin. İçgüdülerinden başka bir şeye güvenmen gerekmez" dedi. Benimle tesadüfen karşılaşacak olsa, güzel bir dış görünüşün ve muğlak bir konuşma tarzının onu yanıltabileceğine inanıyordu. "Hayır, nerede durduğunu biliyorum" dedi. Ve beni orada görmeye devam edecekti.

85) Dört gün sonra Marianne çıkageldi. Beni öptü, mantıksız davrandığını söyledi. Çok asilce hareket ettiğimi ve arkasından iş çevirmiş olsam da bütün bunların derin bir aşkın kanıtı olduğunu görmesini Nidar-Bergene sağlamış. Düşünmek için bu dört güne ihtiyacı varmış, ancak şimdi geri dönebilmiş ve onu affedebileceğimi umuyormuş; böylelikle, anlaşmazlıklar olmadan yeni yaşamımıza başlayabilirmişiz. Vicdan azabı çektiğini söyledi. Tamam, dedim; kendini hiçbir biçimde suçlu hissetmemeliydi. Sonra gülümsedik ve en önemlisi yeniden birlikte olmak, dedik.

86) Marianne'ye bana gelenden çok daha fazla posta geliyordu. Biraz kıskanıyor ve bunun nedenini merak ediyordum. Söylemesi zor dedi (bir sürü nedeni olabilirdi). Benimkiler ise ev kirası, elektrik-telefon faturası ya da gazeteydi; nadiren birazcık daha kişisel bir şeyler geliyordu. Marianne, haftada birkaç kez, kendisine yazılmış mektuplar alıyordu. Zarifçe boyanmış zarfların üzerinde adı çok güzel harflerle yazılıydı. Mektupları okurken küçük kahkahalar attığını duyabiliyordum. Eski dostlar, sınıf arkadaşları diye açıklamada bulunuyordu. Bunun bir tür haksızlık olduğu konusunda bana bir dereceye kadar katılıyordu ama ne yapabilirdi ki? Örneğin, faturaların bir kısmını ödeyebilirsin, dedim; tamam, dedi. Ayrıca o varken mektuba ihtiyacım olmadığını söyledi. Ne güzel bir laf etti diye düşündüm. Mektup okumaya daha az zaman ayırıp harika biri olduğumu söylemeye daha fazla zaman ayıracağına söz verdi.

87) Keyfimiz gayet yerindeydi. Benim eve taşınmasını artık dert etmiyor, buna daha fazla kafa yormuyordum. Tüm varlığıyla buradaydı ve bunda bir sakınca yoktu. Ofiste halledilmesi gereken işlerle ilgileniyordum ve Marianne de üniversiteye gidiyordu. Her gün birkaç kez sevişiyorduk. "İstersen komodini boyayabilirsin" dedi bir gece. Ama bunu artık gerekli bulmuyordum. Gerçekten

boyayabilirdim; ertesi gün boya alacaktı. "Hayır, gerekmez" dedim. Gerçekten gerekmez. Bana sımsıcak baktı ve çok yüce gönüllü biri olduğumu düşündüğünü söyledi. Benim için fark etmediğini anlasın diye başımı salladım.

88) Pazar günlerimiz sakin geçiyordu. Pizza ısmarlıyorduk. Pahalıya geliyordu ama olsun, paramız vardı. Birbirimize kitaplar okuyorduk. Arkama yaslanıp onun sesini dinlemek hoşuma gidiyordu. O kadar keyifli okuyordu ki, bir müddet sonra ses, sözcüklerden daha önemli oluyordu. Kitap hakkında ne düşündüğümü ya da kitapta geçen olayları sorduğunda ne cevap vereceğimi bilemiyordum. "Evet, şimdi heyecanlı kısım geliyor" diyordum, öyle olmayacaksa bile (neredeyse hiçbir olayın yaşanmadığı kitaplar okuyorduk).

"Büyümenin en iyi yanı ne sence?" diye sordu bir pazar günü, yeni okuduğu bir şeyle ilintili olarak. "Büyümenin en iyi tarafı, bir elmayı ellerimle bölebiliyor olmam" dedim. "Bunu yapabiliyor musun gerçekten?" diye sorarken ıslak bir öpücük vermeye hazırlandı; bıraktım öpsün. Elmayı nasıl bölebildiğimi ona bir gün göstereceğimi söyledim.

Zaman zaman öylece uzanıp birbirimize bakıyorduk. Çıt çıkarmadan saatler geçiyordu ve sonra ikimizden biri bir şey diyecek olursa, genellikle bunun hiç de gerekli olmadığını düşünüyorduk, söylenmese daha iyiydi. Ancak, arada uzun uzun konuştuğumuz da oluyordu. Ağzımız o kadar yoruluyordu ki çenemizi kapatmamız gerekiyordu; konuşmak yerine, derdimizi notlar ve mimiklerle anlatıyorduk. Birkaç defa, tüm günü hiç konuşmadan geçirmeye karar verdiysek de bunu beceremedik.

Bir pazar, Marianne belge almak istediğini söyledi. Ne belgesinden söz ettiğini anlamadım, o da bunun sürücü belgesi ("Ha, o mu?") olduğunu söyledi. "Paran var mı?" diye sordum. Babasının bir ara, kurs parasını ödeyebileceğini söylediğinden söz etti (ona göre ehliyet işe yarar bir şeydi; adam, işe yarar her şeyin sıkı bir taraftarıydı). "O zaman geriye bir tek kursa başlamak kalıyor" dedim. Öyleydi.

Pazarları, bir sürü ballı portakal çayı içtik. Bir defasında çayı yatağa döktüm. Her şey ıslandı, yatağı dışarı taşıyıp rüzgârda kurutmam gerekti, ancak çok sevimli bir sakar olduğumu Marianne'nin suratından anlayabiliyordum.

Saatler geçtikten sonra uyanıyorduk, o zaman da çoğunlukla pazartesi gelmiş oluyordu.

89) Marianne, ehliyet kursundaki ilk gününden şoka girmiş bir halde döndü. Kırmızı bir Golf'le şehrin biraz dışına çıkmışlardı ki, atletik yapılı hoca, trafik kuralı falan, bunları boş ver, bir bara gidip sarhoş olana kadar içelim, demişti (ben bile şoke olmuştum). Marianne ağlamaya başlamış, arabayı durdurmuştu. Arabadan inmişti ve hoca gülerek yoluna devam ederken Marianne ön cama tükürmüştü. Adam, silecekleri çalıştırıp cinsel tatmin yaşıyor numarası yaparak çekip gitmişti. Hiç böyle bir şey duymadığımı söyledim ve trafik okulunu arayıp adama avaz avaz bağırdım, Marianne Slind-Hanssen'i müşteri listenizden çıkarabilirsiniz artık, dedim. Adam güldü ve "Çok da umurumdaydı" dedi (daha çoook aptal küçük kız varmış ona bayılan). Telefonun ahizesinden onun *National Geographic* abonesi, bıyıklı, sıska bir şeytan olduğunu hissedebiliyordum.

"Tamam, tamam Marianne" diye onu teselli ettim. Gözyaşlarını sildim ve yanında olmam şu anda onun için çok iyi diye düşündüm.

90) Bütün gün moralim bozuktu (nedenini de bilmiyordum). Öğlen yemeği vakti tırnaklarımı kestim ve belki kendimi daha iyi hissederim diye düşündüm ama olmadı. İşten çıktıktan sonra bir giyim mağazasına girip indirimli pantolonlardan denedim ama beni havalı gösterecek bir şey bulamadan çıktım. Akşam, annemle babamı ziyarete gidene kadar hiçbir şey fayda etmedi, soğuktan donduğum için babam kazaklarından birini ödünç verdi. Boynunda ve kollarında beyaz çizgileri olan, güzel mavi bir kazaktı bu. Onu giyer giymez kendimi iyi hissettim ve kendimle gurur duydum. O ana kadar giydiğim berbat yeşil kazağı babama verdim ve mavi kazak birkaç günlüğüne bende kalsın, dedim (uzun vadede kesinlikle benim olacaktı).

Nesnelerin (örneğin giysilerin) hayatım üzerinde doğrudan bir etkisi olabileceği kafama dank etti ve uyumadan önce (geceyarısı gibi) bu yeni düşünceyi bir güzel idrak edip kabullendim.

91) Ertesi gün, Marianne, mavi kazakla acayip havalı olduğumu söyledi. "Hangi marka?" diye sordu. Şöyle bir bakındım, göğsünde

gayet net bir şekilde Classic Line'dan otantik spor kıyafeti Basic yazıyordu. Sevindim ve bir kayak sonrası kazağım oldu sandım ama Marianne elimizdekinin bir tür eşofman üstü olduğuna inandığını söyledi. "Aynı şey işte" dedim ancak Marianne, "Dildeki ince farkları görmezden gelmenin anlamı yok" dedi. "Bunun dille ne alakası var şimdi?" dedim. "Tabii ki aynı şey olabilir, illa da öyle olsun istiyorsam, ancak bu türden bütün farklılıkları bu şekilde reddetmeye başladığımızı bir düşün; o zaman ortada nüans diye bir şey kalmayacaktır, her şey kesinlikle çok sıkıcı olacaktır, o zaman kalkıp kuzeye göç edelim ve Laestadian* olalım, olsun bitsin." Son argümanın önemini pek anlamış değildim, ancak pes ettim, kendimi kahvaltıya verdim. Bir müddet sonra, gayet temkinli bir şekilde neden tepesinin attığını sordum, ancak bu beni hiç mi hiç ilgilendirmezdi ve tepesi, ne zaman isterse o zaman atabilirdi, ben meraktan ölsem bile. "Evet, tabii ki" dedim (ancak şu anda meraktan ölme gibi bir durum yoktu ortada). Tamam.

Kazağın çok güzel olduğu konusunda yine de hemfikirdik.

92) Ofiste kazağıma bayılan kimse çıkmadı. Aksine, sandığımızdan da zor zamanlardan geçtiğimiz söylendi. En kötü durumda işten kovulacağım belirtildi. Yakında. İşimi kötü yaptığımı düşünmemeliydim (patronum, halledilmesi gereken işler söz konusu ise benim üstüme kimse olmadığını bilmemi istedi) ama hiçbir şekilde vazgeçilmez de değildim. Durum böyle devam ederse (etmeyeceğini umuyordu ama) pek çok kişiyi kovmak zorunda kalacaktı ve halledilmesi gereken işler kalan çalışanlar arasında bölüştürülecekti. Ayrıca bu kesin bir şey değildi ancak beni hazırlamaya çalışıyordu, o gün gelir de... Ama belki yarın işler iyiye giderdi, bilemezdik (hayır, insan bilemez). Ve bunu söylemekten hoşlandığını sanmamalıydım ama bu, patron olmanın ağır görevlerinden biriydi, vs. vs.

Evet, evet. Anlıyordum.

93) "Güzel" dedi Marianne ve artık tatil yapabileceğimizi söyledi (hemen gidip bir bavul getirdi). Olayı bu kadar hafife almasına kafam attı. "İşini kaybetmek öyle kolay bir şey değil" dedim. Öte

* Dünyevi olanı dışlayan bir dini grup. 1900'lerin ortasında Lapland'de doğmuştur. Lutheryen akımı canlandırma hareketi mensuplarıdır. (ç.n.)

yandan, tatil yapma fikrinin çok cazip geldiğini itiraf etmek zorunda kaldım. Daha hiçbir şeyin kesinleşmediğini anlaması gerekiyordu. Belki de işime devam edebilecektim. Patron bana sadece bir olasılığı aktarmıştı. Bakacaktık. Biraz sakinledi. "Ama eğer..." dedi. "Evet. O zaman evet" dedim. Parası olup olmadığını sordum. "Var tabii" dedi.

94) Marianne'nin öpücüğüyle uyandım, kahvaltıda ananas suyu içmişti. Koku ağzından mı, yoksa midesinin derinliklerinden mi geliyor diye merak ettim. Fark etmezdi belki de ama kokunun ağzından geldiğine karar verdim. Fark etmeseydi içerdeki Marianne bana saldırır, yine nüanslardan söz eder ve beni Laestadian olmakla suçlardı (Marianne'nin Laestadianları, neden varoluşun farklılıklarını ellerinin tersiyle iten insanlar olarak kategorize ettiğini hâlâ anlamış değilim).

Beni uyandırdı, bak dedi, yeni kıyafetler aldığını söyledi (bir iş için erkenden kalkmıştı). Kazak, dar pantolon ve küçük bir külot. Bak, bak. Güzel kıyafetlerdi, ancak kazağın sanki biraz tuhaf olduğunu söyledim usulca. Kazağı beğenip beğenmediğimi sordu. Öyle bir şey demedim, kazağın biraz tuhaf olduğunu belirttim, dedim. "Nasıl tuhaf ya?" "Yani deseni biraz iddialı." Ve birdenbire benim ne düşündüğümü umursamaz oldu, ona göre kazak güzeldi (üzerinde güzel duruyordu). Kesinlikle güzel değil dememiştim; tek söylediğim, kazağın sanki biraz (sanki sözcüğünü vurguladım) tuhaf olduğuydu. "Güzel olmamakla tuhaf olmak arasında dünya kadar fark var" (çirkin ve tuhaf arasındaki acayip farktan söz etmiyorum bile, çirkin lafı da asla aklımdan geçmiş değil bu arada, kaldı ki lafını edeyim). Benim tam bir pislik olduğumu söyledi ve o tükürdüğünü yalasın diye beklerken sessiz kaldık.

Sonra aldığı külotu denedi, o hiç de tuhaf durmuyordu. Kıçını dışarı çıkardı, sırtını bir sağa bir sola salladı, heyecanlandığımın farkındaydı ve birkaç kez beni kandırmaya çalıştı. Bu işler için vaktin belki de biraz erken olduğunu söyledim. Kızdı, "Azıcık düzüşmek için insanın saate ihtiyacı yok ama bu işler böyle olacaksa" dedi ve ben fikrimi değiştirdim. "Hayır, bu işler böyle olmayacak" dedim ve düzüştük. (Sonradan, aceleyle yüzme gözlüğümü takmayı unuttuğumu fark ettim ama Marianne önemli değil, dedi; çünkü şaşırtıcı bir biçimde, her şeye rağmen uyarılmıştı.)

95) Geç saatlere kadar yatakta kaldık ve Marianne ilk kez, ona âşık olup olmadığımı sordu. Pek bilemediğimi söyledim. "O zaman âşıksın demektir" dedi. "Ooo" dedim. Evet, bilemeyen birileri hakkında bir şeyler okumuştu bir zamanlar, sonradan deli gibi birbirlerine âşık oldukları ortaya çıkmıştı. Âşık olduğunun en büyük ispatı, insanın âşık olduğunu pek bilememesidir. Öyle olmalı. "Hangi kitaptı bu?" Hatırlamıyordu. Ancak çok saygın ve ünlü bir yazarın acayip güzel bir kitabıydı (söz konusu yazar bir aralar Nobel Ödülü bile almış olabilirdi).

Biraz düşündüm ve bana âşık olup olmadığını sordum. Evet, öyle sanıyordu. Ama şimdi, insan âşık olduğunu pek bilemediğinde, âşık olduğunu sandığında olduğundan daha mı fazla âşıktı acaba? Evet, bu mümkündü, evet. "Bu durumda, ben sana daha çok âşığım" dedim.

Bunu duyduğuna çok sevindi ve zamanla benim kadar âşık olmaya gayret edeceğine söz verdi.

96) Marianne kocaman, yeşil elmalardan aldı (Granny Smith). "Bir görelim bakalım" dedi; ellerimle bütün elmaları böldüm, acayip etkilendi (kendisinin bunu becermesinin hiç oluru yoktu – zaten bıçakla bile zar zor bölüyordu). Elma parçalandığında çıkan sesi çok sevdiğini söyledi. Yumuk yumuk duran parçalara baktık uzun bir süre. "Ben sana ne demiştim?" dedim.

Elmalar orada öylece kalıp kararmasınlar diye elmalı kek yapmak zorunda kaldık. Ben dondurma aldım, o da hamuru yaptı. İyi bir anlaşma oldu.

97) Kristalimle aramın nasıl olduğunu sormak için Nidar-Bergene aradı. "Teşekkürler, iyi gidiyor." Bir değişiklik fark edip etmediğimi sordu ama dürüst davranıp henüz kristali kullanma fırsatı bulamadığımı söyledim. Onu yastığımın altına koymamı önerdi, böylelikle uyurken işe yarardı, ben de sıkıntıya girmemiş olurdum. İyi bir fikirdi. Öncekinden çok daha dinlenmiş, gayet güçlü uyanacaktım ve insani pisliklerden tamamen arınmış olacaktım. Bende pek pislik olmadığını, kendimi oldukça iyi hissettiğimi söyledim. "Geneline bakarsan, orası öyle" dedi. Ancak genelin dışında kalan anlar olduğunu unutmamam gerekiyordu ve işte o zaman da insan olmak önemliydi. "Orası öyle" dedim. Ayrıca, bilinçli olmasa da daha

bütünsel düşünmeye başladığımı gösteren bir mutluluğu sesimde duyabiliyordu. Evet, bunu ancak onun anlayabileceğini söyledim ama şimdi telefonu kapatmalıydım çünkü çişe gitmem gerekiyordu.

98) Bir çarşamba günü, Halfred iş çıkışı bize uğradı (bir süper tankere kıyıdan açılırken kılavuzluk yapmıştı ve oraya helikopterle gitmişti). Bir bardak kahve alır mıydı? Memnuniyetle. Kılavuzlar için verilen bir sürekli eğitim kursuna katılacaktı (İsveç'te), evindeki iki çiçeği sulayabilir miyiz diye sordu. Evet, tabii ki. İki günde bir biraz su (çok değil) verilecekti, arada bir gün unutacak falan olursak çok önemli değildi. İşte anahtarlar (*Aftenposten* gazetesinin cumartesi ilavesini alabilirdik, yeni abone olduğu *A-Magazinet*'yi de). İki haftacık evde olmayacaktı ve daha iyi bir kılavuz olarak geri dönmeyi umuyordu. Hoşçakal Halfred. Marianne da ona sarıldı. Ama Halfred kalkıp gitmedi. Söylemekte zorlandığı bir şeyler var sandım ama onu da yapmadı. Halfred böyle şeyler söylemezdi. "Biraz daha kahve alır mısın?" diye sordum o yüzden. Kahvesini yudumlarken *curling* konuştuk sakin sakin. Sonra o İsveç'e gitti.

99) Bir cumartesi öğleden sonra, Marianne ile Schubert dinledik. Bent geldi ve ona ballı çay ikram ettik, Bent sigara içmeye başladı. Sinemaya gitmek ister miydik? Ben pek istemiyordum, Marianne de istemiyordu, bugün uygun değildi ama başka bir gün olabilirdi. O zaman Bent de gitmek istemiyordu. Sinemaya yalnız gitmenin bir anlamı olmadığını söyledi. Film seyretmenin en önemli yanı, insanı duygulandırmasından çok, sonradan bir başkasıyla birlikte filmi hatırlamaktı. Yoksa sinemaya gidip gitmediğinden asla emin olamıyordu. Ona göre bir filmi yalnız seyretmektense hiç seyretmemek daha iyiydi. Neden söz ettiğini anlıyorum galiba, dedim ancak bu yüzden sinemaya gitmeyi şimdi daha çok istiyor değildim. Nidar-Bergene'yi aradı ve birkaç saat sonra buluşmaya karar verdiler.

Çay koymaktan başka yapacak bir şey yok diye düşünüyordum, çayı koydum ve Marianne bir kez daha Schubert'i açtı. Sohbet ettik ama aslında Nidar-Bergene'yi bekliyorduk.

Bent, düzensiz bir öğrenci hayatına özendiğini anlattı. Ancak çok fazla uyuduğunu söyledi, istediği kadar sigara içemiyordu. Her gece dört-beş saat uyku ve geri kalanında da sigara. Hedefi buydu. Bedenini sonuna kadar zorlamayı sevdiğini söyledi ve bir

sürü abuk sabuk hikâye anlattı. Çoğu bira hakkındaydı. Sessizce başımı salladım, dostu yerine koyduğu bu adama dair şüphelerim olduğunu anlaması için Marianne'ye şöyle bir baktım.

Bent arka arkaya sigara içiyordu ve sesinin azıcık içler acısı çıktığını duymamak mümkün değildi. Üç tur Çin daması oynadık, dördüncü turda Bent'le Marianne'nin kazanmama göz yumduğunu anlayınca bozuldum. Nihayet Nidar-Bergene gelip Bent'i götürdü. Yine görüşürüz demememe özen gösterdim ama onun bunu fark ettiğini bile sanmıyorum.

100) Sonra Marianne'ye ondan çok hoşlandığımı (bundan hiç şüphesi olmaması gerektiğini) ama arkadaşlarının çoğunun gerzek olduğunu düşündüğümü söyledim, bunun için üzgündüm. Ve Bent'in de sırılsıklam aptal olduğunu düşünüyordum.

Marianne yanağımı okşayıp, "Haydi haydi" dedi. Yürüyüşe çıkmak istedi. Sadece ikimiz. Başkalarını bu kadar kafaya takmamalısın, dedi. Bent gerzeğin tekiyse, bu bizden çok onun derdiydi (uzun vadede). Ve Çin damasında madara olduğum için beni teselli etti. İlkin teselli edilmek falan istemedim ama sonra hoşuma gitti. Yollarda yürüdük, birbirimize dolanmış bir halde. Nefes nefese kalmıştık, güldük ve kar topu oynadık. Uzun bir yürüyüştü, eve döndüğümüzde çoktan gece olmuştu.

İkinci Bölüm

101) Ofise geliyorum, patron beni çağırıyor ve çok özür diliyor, ne yazık ki yapılacak bir şey yok. İşten ayrılmalıyım. Hemen şimdi mi? Evet. Bugün (ne yazık ki). Ama bu kadar üzülmemelisin, diyor. İşler düzelince hemen beni arayacak (çalışanlarımızı her zaman kollamışızdır). İşlerin düzeleceğine dair bir işaret var mı ortada, diye soruyorum; patronum bunu söylemenin doğru olmayacağını belirtiyor ama işler aniden iyileşebilir (belki de pat diye düzelir). Beni umutlandıran bir şekilde gülümsüyor, yakında işe dönebileceğim sözü verilmiş gibi hissediyorum. Ve para da alacağım. Üç aylık maaş. Patron kollarını açıyor, gülüyor ve "Evet, paranın lafı olmaz" diyor. Eve dönüyorum, keyifliyim. Zaten hayatta üç haftadan ötesini görebilen biri olamadım ki hiç.

102) "O zaman seyahate çıkıyoruz" diyor Marianne. "Evet, öyle yapacağız" diyorum. Öyle de yapıyoruz gerçekten. Birkaç gün sonra. Marianne, seyahatten önce ayarlanması gereken ne kadar çok şeyin olduğunu aklımın almayacağını söylüyor. "Bu, ne tür bir seyahate çıkıldığına bağlı değil mi?" diye soruyorum; hayır, değil. Çamaşırlar yıkanmalı, çantalar ve valizler bulunmalı. Ayrıca Marianne yeni giysiler alması gerektiğini, benimse ayakkabıya ihtiyacım olduğunu söylüyor. "Şunları al" diyor. Ve tezgâhtar kadının bana ayaklarımız için ayakkabının ne kadar önemli olduğunu, sonra da iyi ayakların genel sağlığımız açısından önemini anlatmasını sağlıyor. "Pek çok insan bunu es geçiyor" diyor tezgâhtar kadın; ona göre bunun acısı zamanla çıkar. Ayakkabıları alıyorum ve hiç fena olmadıklarını düşünüyorum. Heyecanlıyım, umutluyum ve seyahate çıkacağım için sevinçliyim.

103) Annemle babama veda ediyoruz. Annem, oğlu işsizler ordusuna katıldığı için perperişan tabii ki ve dikkatini başka bir şeye

vermesi zor. Hazır yapabiliyorken eğlenmeliymişim, çünkü durumun ciddiyeti kafama dank edince (eli kulağındaymış) eğlence son bulacakmış.

104) Trenle seyahatten yana hiçbir derdim olmadığına Marianne yi ikna etmeye çalışıyorum. Bana sormadan, kendi kendine böyle bir şeyi ortaya atmasına sinir oluyorum (Evet, Marianne, trenle seyahate bayılıyorum). "İstersen uçağa binebiliriz" diyor üçüncü kez. Ama ben uçmak istemiyorum. Kesinlikle. Trene binmek istiyorum. Bir daha sormayacağına yemin ediyor. Ve özür diliyor ("O zaman tren diyoruz, değil mi?" diyor). Başımı sallıyorum.

105) Nihayet tüm hazırlıklar bitiyor ve tren kompartımanında baş başa kalıyoruz. Yılın bu vakti seyahat eden pek kimse yok.

İlk gece oldukça uzun sürüyor ve ortalık neredeyse zifiri karanlık. Yalnızca ağaçlar ve kar var ama olsun. Biz ağaç severiz, diyoruz. Ve telaş etmeyeceğimize söz veriyoruz. Seyahat kendi içerisinde bir deneyim olacak. Her şeyin aynı ölçüde önemli olduğu bir serüven-tatil yapacağız. İlle de bir yerlere ulaşmak zorunda olmanın stresten başka bir şey olmadığını söylüyor Marianne. "Önemli olan, şimdi ve burası" diyor. Her ânın tadı çıkarılacak. Sonra, yolculukta olmak, bir yere varmaktan daha iyidir lafını çakıveriyor, içine küçük bir Budist mi kaçtı acaba diye soruyorum ama içine ne kaçtığı beni hiç ilgilendirmezmiş.

106) Pencereyi iki santim aralık olacak şekilde aşağı indiriyorum ve sigara içiyorum. Marianne kitap okuyor. Dışarısı soğuk. Kar yağıyor. Ama tren o kadar hızlı gidiyor ki, kar içeri düşemiyor. Sigaranın dumanını pencerenin aralığından dışarı üflüyorum; duman geceye karışmadan önce nazlı nazlı salınıyor, gözlerimi iyice kısıp Marianne'ye uzun süre okumayı düşünüyor mu acaba diye soruyorum; evet, düşünüyor.

Üzerleri karla kaplı karanlık ağaçların oluşturduğu manzaraya bakıyorum. Ancak sadece bir çizgi görüyorum ve bir süre için buna hayran kalıyorum. Bir milimetre aşağıya baktığımda, yüzümün metal çerçevedeki yansısını görüyorum. Tüm yüzümün değil, çoğunun, ama gözlerimi göremiyorum. Ağzım oldukça küçük değil mi ya, belki de çok küçük diye meraklanıyorum. Ancak bunu

Marianne'ye sormuyorum. Onu rahatsız etmek istemiyorum. Ayrıca ağzımın minnacık olduğunu daha önce fark etmediyse şimdi dikkatini çekmenin bir manası yok. Belki de bu onu rahatsız edecektir. Bu, onu aklından bile geçirmediği boyutlara taşıyabilir, içine çekip yutabilir diye düşünüyorum, bu kusur onda sabit fikre dönüşebilir (böyle şeyler gelip insanı bulur ne yazık ki).

Yakalamak üzere olduğumuz uyumu mahvetmeyi hiç istemem doğrusu, o yüzden çenemi tutacağım. Ayrıca, ağzımın daha büyük olması gerektiğini aklından geçirmiş olsaydı, bu konuda çoktan bir yorumda bulunurdu.

107) Marianne, pencereyi kapatmasına bir itirazım var mı diye soruyor. Bir süre daha açık kalmasını istediğimi söylüyorum. Onun için bir sorun olmayacaksa (tabii ki). Üşüyüp üşümediğini soruyorum. Hayır, mesele o değil. Ne peki? Tam olarak bilmiyor. Bu onu rahatsız ediyor sadece. Neler hissettiğini anladığımı söylüyorum. Ben de çoğu kez böyle hissediyorum. Tam olarak neden olduğunu bilmeden bir şeyler algılıyorum, birtakım duygular hissediyorum. Ama bu, onu rahatsız eden şeyi bulmaya çalışmamanın mazereti olamaz diyorum. Başka bir deyişle, kendini sorgulamaya özendiriyorum onu; böylelikle pencereyi kapamamı istemesinin gerekçesini bulabilir belki.

108) Bir müddet ikimizden de çıt çıkmıyor.

Sonra Marianne, insanın her şey için bir gerekçe bulmasına tamamen karşı olduğunu söylüyor. Çok sağlam bir gerekçeye dayanmadan da pencereyi kapatmamı isteyebilirmiş. Bu onun su götürmez hakkı. Benim ona benzer şeyler söyleyebilmemle aynı şey. Buna katılmıyorum. Üşüyorsa o başka. Ancak neden olduğunu bilmediği sürece, pencereyi kapatmak beni rahatsız ediyor. İnsanların, aslında hiç mi hiç enine boyuna tartmadıkları şeyler hakkında tuhaf ve sabit düşüncelerle hareket ettiklerini hatırlamasını rica ediyorum ondan. Onun bu isteği, derinlere inecek olursak, belki de bu türden bir şeydir. Sinirlenmeye başlıyor. Pencere açmanın, çok eskilerden bu yana, soğuk ve cereyanla (dolayısıyla verem ve ölümle) bağlantılı olduğunu unutmamamız gerektiğini anlatıyorum ve bir değerlendirme yapmasını istiyorum, bu tür düşüncelerin etkisi altında kalıp kalmadığını görmek için. Bilinçsizce tabii. Marianne

bir şey demiyor. Bana bezgin bir bakış fırlatıyor. Nerede duracağımı bilemediğimi söylüyor.

Pencereden bakıyorum. Tren duruyor. Peronda bir adam var, içmiş. Bu dünyada olasılık diye bir şey varsa, o adam İsveçlidir. Marianne uyuyor. Pencereyi kapatıp ben de uyuyorum

109) Bileti görmek isteyen kondüktör beni uyandırıyor. Marianne geriniyor, anlattıklarımı düşündüğünü ancak vazgeçmesi için bir neden göremediğini söylüyor. Birtakım şeylerin farklı yapılmasını istemek için herhangi bir gerekçe göstermeye ihtiyacı olmadığını düşünüyor hâlâ. "Bu duygu meselesi. İnsan bazen, bazı şeyleri kolayca dile getiremez ancak kesinlikle böyle olması gerektiğini bilir" diyor ve anlıyor muyum acaba diye soruyor. Yalan söyleyip evet, diyorum.

Sabah erken, hava hâlâ karanlık. Her tarafa, insanın gözünü kör eden ve gökyüzünü de amaçsızca aydınlatan projektörler konulmuş. Gözünüz acımadan pencereden dışarı bakamıyorsunuz. Bunun gereksiz olduğunu düşünüyorum ancak Marianne bu noktada İsveçlileri anladığını söylüyor. Karanlıkta kendini hiç güvende hissetmezmiş.

Sonunda tren duruyor, iniyoruz. Pek de sevimli olmayan bu İsveç istasyonunda biraz dolanıyoruz.

110) Trenin, geceleyin hatırı sayılır bir biçimde uzadığını keşfediyoruz. Bunu görmek bizi mutlu ediyor. Sandığımızdan da büyük bir şeyin parçasıymışız meğer.

111) Bir çeşmenin önünde, ağzını büzmüş poz veren Marianne'nin fotoğrafını çekmem gerekiyor. Ve uzun uzun öpüşüyoruz. Sonra Marianne yola devam etmek istiyor. Stockholm'de herkesin ödünün koptuğunu düşünüyor. Yanımızdan geçen ve bir şeylerden korktuğu çok aşikâr olan bir kadını işaret ediyor. Marianne'ye göre, buradan çekip gitsek kimsenin ruhu duymaz. Özlendiği bir yerde olmak istiyorsa, eve giden bir trene binmesinin iyi olacağını söylüyorum usulca. Ama kastettiğinin bu olmadığını söylüyor. Ve erkeklerin böyle düşüncelerden anlamadığını da. "İnsan daha önce hiç bulunmadığı bir yerde özlendiğini ya da istendiğini ara sıra hissedebilir" diyor. Ben böyle bir şeyi hiç yaşamamış mıyım?

"Hayır, yaşamadım." Marianne, böyle bir yere geldiğinde insan bunu hemen anlar, diyor. Yolculuğun sonuna gelindiği ortadadır. Ancak Stockholm o yerlerden değil.

112) Trende çok sakin bir sabah ânı. Bir bakıma anlamsız. Ama iyi ve sakin. Marianne yine kitap okuyor. Ben ona bakıyorum. Kitabı tutan parmaklarına. Uzun ve inceler. Durmaksızın çıkardığı icatları düşünüyorum. O mu fevkalade tuhaf, yoksa ben mi çok sıradanım; bu konu benim için muallak. Birtakım çatlak sesler geliyor, ancak neyin farklı olması gerektiğini anlamış değilim.

Marianne'ye meyveli şeker ister mi diye soruyorum, istermiş. Ama okumaya devam ediyor. Sadece bana teşekkür ederken başını kaldırıyor. Varlığım umurunda değil. Benim düşüncelerim ve treninin mütemadiyen irili ufaklı bir sürü istasyonda durması umurunda değil (bunu söylediğimde, "Küçük yerlerde yaşayan insanların da trene binmesi lazım, değil mi?" diyor).

Tüm bu fikirleri nereden geliyor, diye merak ediyorum. Öylesine geliyorlarmış gibi. Muhtemelen hiçbir yerden. Bunun için bir şey yaptığı yok. Bir an için kendimi, Marianne olmak isterken yakalıyorum. Düşüncelerim de onun kadar özgür.

"Sağın solun belli olmuyor" diyorum. "İnsanlar böyle" diye cevap veriyor. "Ben değilim" diyorum. En azından onun kadar değilim. "Evet, belki de değilsin" diyor Marianne.

114) Tren Perstorp'da durduğunda Marianne pencereden bakıp, "Şu tuhaf eve bir baksana!" diyor. Bakıyorum ama evde bir tuhaflık göremiyorum. Marianne ısrar ediyor. Tartışacak bir şey yok ortada. Ev o kadar sıradan ki, kavga çıkarması komik olur. Evin azıcık bile tuhaf olduğunu söyletemez bana (bu ev tamamen sıradan, lanet olsun).

Bu olaydan sonra, tuhaf olduğu konusunda anlaşabileceğimiz evi bulmak için ikimiz de oturmuş, gözümüzü kırpmadan dışarı bakıyoruz. Nihayet bir tane görüyoruz. Onun hakkında konuşuyor, gülüşüyor ve evi işaret ediyoruz. Marianne, bana daha yakın oturmak için yerini değiştiriyor. Sarılıyor, kulağımın içine üflüyor.

115) Feribottan Danimarka'nın giderek yaklaştığını görebiliyoruz, Marianne'nin sırtını okşuyorum. "Karşı yakaya geçtiğimiz anda bir

şeyler değişecek" diyorum. Marianne, böyle bir tutum takındığımda, yolculuğun bazı kısımlarını diğerlerinden daha çok sevdiğimin ortaya çıktığını söylüyor ve yolun kendi içinde bir hedef olmasına karar verdiğimizi hatırlatıyor. Evet, bunu hatırlıyorum ama Norveç ve İsveç'i geride bırakmak önemli bir şey. Danimarka birazdan başka bir şey sunacak. "Bu yakaya geçince bir şeyleri geride bırakmış oluyoruz" diyorum. "Ve bunu düşünmeye de hakkım olmalı." Başını sallıyor. Taraf tutan davranışlarım olduğunu düşünüyor. Doğanın bazı kısımları, diğerlerinden daha iyiymiş gibi. "Bu bana birazcık doğa-ırkçılığını anımsatıyor" diyor. "Bırak Allah aşkına" diyorum. Ama bırakacağı falan yok. Kopenhag'a gelene kadar ikimizden de çıt çıkmıyor. Geldiğimizde ne yapacağımıza karar vermek için konuşmak zorunda kalıyoruz.

116) Merkez İstasyonu'ndan çıktığımız anda Marianne bavullarını yere bırakıp duruyor. Bana geri gelmemi söylüyor. Orta parmağını ıslatıp kulağımın içindeki kurumuş tıraş köpüğünü alıyor. Bunu yapmayı kesmesini istiyorum. Gelip geçenlerin onu görecek olması beni sinir ediyor – bunu ilk kez yaptığını nereden bilecekler? Marianne sinirleniyor ve alaycı bir sesle özür diliyor. Birkaç defa daha, bunu yaptığını görmek istemediğimi söylüyorum. Bir daha asla yapmayacağını söylüyor.

117) Birbirimizi kaybediyoruz. Nasıl oldu bilmiyorum, ancak Marianne aniden yanımdan kayboluyor. Aramaya başlıyorum. İlkin Merkez İstasyonu'nda. Sonra şehirde. Ancak Kopenhag kocaman ve Marianne küçük, ikisini de bulduğum söylenemez (bir banka oturup dinlenirken Kopenhag'ı buldum ama Marianne'yi hiçbir şekilde bulamadım).

Gece yarısını epey geçmişken onu istasyonda buluyorum. Birbirimiz için çok korktuk. Sarılıp ağlıyoruz ve kimse diğerini olan bitenden dolayı suçlamıyor. Olgun insanlar gibi davranmaya, mantıklı olmaya çalışıyoruz ve bu olaydan ders alabiliriz diyoruz. Yolculuğun geri kalanında, doğru dürüst anlaşmalar yapacağız.

118) Bir otel odasında uyanıyoruz. Sarmaş dolaş haldeyiz. Marianne mastürbasyon yaparken onu seyretmemi istiyor. Benim için hava hoş, ayrıca çok uzun da sürmüyor.

119) Biz Kopenhag'dayken güzel bir şey oluyor. Belki de birlikte yaşadığımız en güzel şey. Bunun nedeni, olayın kesinlikle yazılabilir olması.

Önceki gün olduğu gibi, yine birbirimize dolanmış bir halde uyanıyoruz. Marianne beni öpüyor ve uyuduğunda beni özlediğini söylüyor. Pencereden dışarı bakıyor ve hava güzel, diyor. Hem yürüyüş yapıp hem de bütün günü geçirebileceğimiz bir yer bildiğini söylüyor. Harika bir yer. Daha önce oraya gitmiş. Çok şaşıracağım. Yaşlı çınar ağaçlarıyla dolu bir ormana giden şehir içi trene biniyoruz. Marianne oranın hep güneşli olduğunu söylüyor. "Artık dalganı geçiyorsun ama" diyorum. Ama dalga geçmiyor.

Ağaçların arasında koşuşturan capcanlı hayvanlar var ortalıkta, yanlarına yaklaştığımızda korkmuyorlar da. El ele dolaşıyoruz. Hayvanların çok güzel olduğunu düşünüyoruz. Karaca bunlar. Oradaki çocuklardan birinin boomerang'ını ödünç alıp oynuyoruz. Pek beceremiyoruz ama epeyce gülüp itişiyoruz; bu oyunun bizi daha çok kaynaştıracağını düşünüyorum.

Bir tepenin üzerindeki küçük bir sarayın merdivenlerinde uzun süre oturuyoruz. Oturduğumuz yerden, önümüzde salınarak uzanan manzarayı seyrediyoruz. Ama herhangi bir yorumda bulunmuyoruz. Çok az konuşuyoruz. Keyfimiz yerinde. İşte tam orada ve o anda, gerçekten sevgili olduğumuzu anlıyoruz. Düşündüğümüzden de uzun bir süre orada öylece oturuyoruz. Soğuk değil, aslında bu mevsimde soğuk olması lazım. Hava kararlığında da, kararlıktan bir müddet sonra da yerimizden kıpırdamıyoruz. Marianne, şu ana kadar saklayabilmesine şaştığım ucuz bir karton şarap çıkarıyor çantasından.

Seyrek ağaçların arasında dolaşıyoruz. Ayın önünden süzülen bulutlara bakıyoruz. Marianne havanın daha soğuk olmamasının tuhaf olduğunu söylüyor, ona katılıyorum.

Saat o kadar geç oluyor ki, şehre dönen tren artık yok. Ben biraz şaşırıyorum ve şimdi ne yapacağımızı çok merak ediyorum doğrusu. Marianne parkın bir ucunda bulunan, tuğladan yapılmış küçük evin kapısını çalıyor. Kapı açıldığında çok kibar ve tatlı bir şekilde özür diliyor. Çok düzgün. Bir taksi çağırmak için telefon edebilir miyiz, diye soruyor. Yaşlı bir çiftlik kâhyasıyla karısı oturuyor bu evde. Şehre dönmek için yüzlerce kron vereceksiniz, çok günah diyorlar. Birbirlerine bakıyorlar, bunun kesinlikle çok günah

olduğunu düşünüyorlar. Orada kalabileceğimizi söylüyorlar. Oğullarının odasını bize veriyorlar (yıllar önce buradan taşınmış). Çok iyi olduklarını söylüyoruz, öyleler de; Marianne kulağıma, arada sırada böyle şeyler yapabiliriz, diyor, aynı fikirdeyim. Karı kocaya çok teşekkür ediyoruz. Kadın aynı odada yatabilir miyiz diye soruyor (belki evliyizdir?). "Öyleyiz" diyor Marianne, bırakıyorum öyle desin ve kısa bir süre için ona karşı çıkmamış olmanın tadını çıkarıyorum.

Yaşlı çift bize üvez şarabı ikram ediyor, epey bir süre onlarla oturup sohbet ediyoruz. Çiftlik kâhyası parkı anlatıyor. Hayvanlardan ve ağaçlardan söz ediyor. Park sanki onun parkı. Uzun süredir. Şarabımızı yudumluyoruz. Marianne elimi tutup yaşlıların gözü önünde okşuyor ve yaşlı kadın şarabı kendisinin yaptığını söylüyor. Kadına hayran hayran bakıyorum.

Ertesi gün, güneş içerisinde yüzen çocuk odasında uyanıyoruz. Çiftlik kâhyasıyla karısı odadaki eşyalara dokunmak istememişler. Oğulları onlar için hiç büyümüyor (zaten böyle olması lazım). Tavanda bir uçak asılı, duvarlar araba posterleriyle dolu. Bundan ötesi yok diye düşünüyorum, yattığım yerde kendimi mutlu hissediyorum. Hiç kıpırdamıyorum. Marianne'yle hep birlikte olacağımıza inanıyorum.

Sevişiyoruz. Buna gerek yok, hiçbir şeyin farklı olması gerekmiyor. Öylece yatıp gülümsüyoruz. Güneş Marianne'nin saç diplerine vuruyor, orada öylece yatıp bütün gün sadece mutlu olmak istiyorum. Ama yaşlı kadın usulca kapıyı vuruyor ve kahvaltı isteyip istemediğimizi soruyor. İki defa sorması gerekiyor. Sonunda kalkıp kahvaltı ediyor ve çay içiyoruz. Her şey için kibarca teşekkür ediyoruz.

120) Daha Kopenhag'a giden trendeyken, sabahki havanın azıcık dağıldığı hissediliyor. Marianne'den bir çiklet istiyorum ama sadece bir tane kalmış ve onu da kendi çiğnemek istiyor. Çok kötüsün, diyorum. İnsanın tüylerini diken diken edecek bir bakış fırlatıyor bana.

İlişkimizin sonsuzluğu kavramı biraz sekteye uğruyor. İkimiz de eni konu fani insanlarız şu dünyada.

121) Güneye doğru gidiyoruz; Almanlar da İsveçliler gibi sağa sola projektörler dikme ve puslu, güzel geceleri mahvetme huyu edinmiş. Buna karşı net tavır koyuyorum ancak Marianne Almanlara da anlayış gösteriyor. Almanların, karanlıktan İsveçlilerden daha çok korkmasında bir tuhaflık yokmuş.

Her zaman uyandığımız saatten bir müddet önce Essen'e varıyoruz, "Sabahın köründe uyanmak gibi tuhaf adetleri olan pek Alman yok galiba. Son yarım saattir geçtiğimiz yerlerde sadece birkaç evde ışık yandığını gördüm" diyorum. "Belki de Essenliler dairelerinde karanlıkta dolanmaktan hoşlanıyordur" diyor Marianne (evet, bu daha da tuhaf olurdu doğrusu).

Marianne'ye bu trenin nereye gittiğini sormak aklıma geliyor. Paris'e gidiyor. Orada ne işimiz olduğunu merak ediyorum (herkes oraya gidiyor ya), biz kusur kalsak olmaz mıydı? Marianne, insanların neden Paris'e gittiklerini hiç merak ettim mi acaba, diye soruyor (etmediysem eğer, şimdi etmeliymişim). Aslında bunu hiç düşünmedim, o yüzden şimdi düşünüyorum, istendiği için. Ve belki de oraya gitmenin pek de aptalca bir fikir olmadığını anlıyorum.

122) "Bir baştan öbür başa dört kilometre tutan ve nereden bakarsanız bakın birer çirkinlik abidesi olan bu bütünüyle sıradan konutları Almanlardan başka kim inşa edebilir ki?" diye soruyorum (az önce birinin önünden geçtik). Hayır, Marianne'nin aklına kimse gelmiyor. Almanlarda sapıklık derecesinde bir anıtsallık takıntısı olduğunu söylüyorum. Marianne, bazılarının anıtsal olması, hiçbirinin olmamasından iyidir diye düşünüyor. "Belki de" diyorum ve düşünüyorum. "Evet, belki de hayır" diyor Marianne. "Sonuca bakacak olursak dönüp dolaşıp başa geldik" diyorum. "En azından geri gitmemişiz" diye mırıldanıyor. "Sanki ilerleme kaydetmek pek mümkün de" diyor birkaç saniye sonra. Ve bana bakıyor.

123) Almanların çok tuhaf saatleri var. Bu noktada haklarını teslim etmeliyiz. Her istasyonda uyanıyorum ve hep aynı türden saatleri görüyorum. Alman'ın teki, vaktin iyi geçtiği intibası yaratacak saatler (türünün ilk örneği?) tasarlamayı başarmış olmalı. Bu saatler zamanın yavaş aktığı hissini uyandırıyor. Bu istasyonlarda hiçbir şeyin acelesi yok. Saniye kolu sadece hareket etmekle kalmıyor, ayrıca her bir saniyede tamamen duruyor. Dahiyane bir şey. Saat, zamanı aheste aheste akarken gösteriyor. Zamanın suyunu çıkarıyor. Bunu görmek hoşuma gidiyor.

124) Bizi uyandıran bilet kontrolünden sonra, kondüktörlerin huyunun suyunun birbirinden ne kadar farklı olduğuna çekiyorum Marianne'nin dikkatini (Danimarkalı olan, dün gece on beş dakikadan fazla kâğıtlarını karıştırıp durdu ama tren bağlantılarıyla ilgili sorumuzu cevaplandıramadı. Alman ise soruya hemen gayet net bir cevap verdi ve cevabını gerektikçe tekrar etti – sormama lüzum kalmadan).

"Çok düşünüyorsun" diyor Marianne, "Bunun bir dezavantaj olduğunu düşündün mü hiç?" "Tersine, bunun benim için bir artı olduğunu düşünüyorum" diyorum. Düşünmek benim için bir yolculuk. Düşünceler aracılığıyla bir şeyleri içime sindiriyorum, yaşıyorum, aradaki bağlantıları, sonradan ortaya çıkan bazı çekingen fikirleri. Yeni olanı tanıdık olanla karşılaştırmak önemli. Yolculuk o zaman anlam kazanıyor benim için.

Marianne, karşılaştırmaların eril dünyanın en büyük hatası olduğunu söylüyor. Peki, diyorum ama dünya üzerine kafa yormanın yolu bu benim için. Düşünme şeklimi (bundan başkasını bildiğim yok) benden çekip alacak diye biraz korkuyorum. Ve Marianne, sorunun ta kendisinin bu olduğunu söylüyor. Benimki gibi düşüncelere maruz kalacağına, evde kalmayı tercih edermiş şahsen.

125) Şehirleri geçerken, her defasında, oralardaki (son kertede tüm dünyadaki) inanılmaz sayıdaki insanın ve arabanın düşüncesiyle sessizce baş başa kalıveriyorum. Antwerpen'i ele alalım; şehri baştan başa geçmek yarım saat sürüyor. Ve bir de aklıma trenin hızlı gittiği geliyor. Göz alabildiğine uzanan sokaklar, pencereler ve park halinde arabalar. Bütün bu insanları düşündüğümde, düşüncemin hızı kesiliyor. Sayı önemini yitiriyor. Kalabalığı hayal edemiyorum.

Hepsiyle arkadaş olsaydım, ne kadar büyük tebessüm ederdim, onu da hayal edemiyorum (ağzımın kulaklarıma varması yetmezdi herhalde). Biz insanlar, akıl almaz sayılarda mevcuduz, soyut bir şekilde bile akıl almaz. Tanrı bu kez hiç gerçekçi olmayan bir şekilde hırs yapmış diye düşünüyorum. Abartmış yani. Antwerpen'den sonra duramaz mıymış?

Bir tamam de. Bugünlük bu kadar?

Ama hayır, bunu yapamamış. Şimdi bu haldeyiz işte.

126) Marianne beni uyandırıp tüm Belçika'nın bir inşaat alanını andırdığını söylüyor. Bir yıkım alanı. "Tüm Belçika'yı gördün galiba" diye soruyorum. Yeterince gördüğünü söylüyor. Dışarı bakıyorum, pek güzel olmadığı konusunda hemfikirim ama onun düşüncesinin de biraz haksız olduğuna inanıyorum. Ülkenin, her şeye rağmen gizli güzellikleri var. Marianne yanağıma bir öpücük kondurup hep zayıfın tarafını tutmamın çok şeker bir şey olduğunu söylüyor. "Belçika zayıf bir şey değil" diyorum. Ancak Marianne tam tersine inanıyor. Belçika en zayıflardan biri.

127) Paris pencerenin önünde uzanıveriyor. Ayakkabılarımı giyiyorum ve sevindiğimi saklamaya çalışmıyorum.

Tren durmadan önce Mariannne, hemen başka bir trene binip devam edelim mi, diye soruyor. Şaşırıyorum ve Paris'te olmak istemiyor mu diye soruyorum. Artık pek önemi kalmadığını söylüyor. Trenden hiç inmezsek herhangi bir yerde kaldığımızı söyleyemeyiz ki, diyorum. Marianne bunun bir tanımlayıcı soru olduğunu, daha sonra insanlara ne diyeceğimizin onu hiç ilgilendirmediğini söylüyor. Önemli olan şu anda ve burada ne istediğimiz. "Ama Paris'te biraz kalmak istiyorum" diyorum. Bir duş almak, insanları seyretmek, parklarda oturmak, şarap içmek ve bedenimi dinlendirmek istiyorum. "Ayrıca trende sevişemiyoruz." (Bunun onun aklını çelecek en güçlü argüman olduğuna inanıyorum.) "Sevişemez miyiz?" diyor, bana bunun mümkün olduğunu göstermesini bekliyorum ama bir şey gösterdiği yok. Paris'te bir otel odasında da benimle yatmak isteyeceğinden pek emin olmadığını gayet net anlatıyor. Ama yeni bir trene binmiyoruz. İstasyondan çıkıp biraz etrafa bakınıyoruz, burayı beğendim. Marianne ise Paris'in bir fiyasko olacağını iyice kafaya koymuş, birkaç gün içerisinde, keşke başka bir yere gitseydik, demem için.

128) Sağa sola bazen metroyla gidiyoruz, söylendiği gibi şehrin her bir yanında ucuz ve güzel pansiyonların olduğu mitini anında yıkıyoruz. Ama bir oda buluyoruz. Şehrin sınırları içerisinde, makul fiyatlı bir oda. Marianne odayı güzel bulmuyor ve bunu gözüme sokmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor.

129) Marianne odadan çıkmayı reddediyor. Bunun biraz aptalca olduğunu düşünüyorum çünkü odada olmaktan hoşlanmadığını ısrarla söyleyen de kendisi. "Paris'in diğer yerlerinden daha keyifli galiba" diyorum. Ama hayır. Söylediğim gibi, istediğimi yapmakla günümü geçirmemi öneriyor (böylelikle yolumuza devam ederiz). Bu iyi bir öneri, yanıma bir kitap alıyorum ve bir parkta oturuyorum. Kitap okuyorum. Arada sırada kafamı kaldırıp etrafa bakıyorum. Parkta bir sürü insan var, aklıma düşünceler üşüşüyor. Bazıları güvercinleri besliyor. Babalar, küçük oğullarıyla birlikte geliyor. Sadece şehirli babaların becerebileceği bir sakarlıkla futbol toplarını tek elleriyle taşıyorlar (kristal bardaklarla dolu bir tepsi taşır gibi tek elle futbol topunu taşıma hüneri – kol bükük ve kaskatı duran dört parmak). Ve bu babalar, elleri kocaman paltolarının ceplerinde, oğullarıyla futbol oynuyor. Stillerinden hiç taviz yok. Kendilerini tam kaptırmış değiller ve bazen küçük aralar verip tanıdıklarla sohbet ediyorlar – bunlar da genellikle oğullarıyla aynı yaşta olan çocukların anneleri. Sonra futbol topunu yerden alıyorlar. Parmaklarının üstüne yerleştiriyorlar, oğullarının ellerini tutup parktan çıkıp gidiyorlar.

Biraz daha okuyorum. Ancak insanları seyretmek çok güzel. Etrafta koşup gülüşen bir grup çocuk dikkatimi çekiyor. Çocukların çoğu zenci. Çok tatlılar. Zıplıyorlar, eğleniyorlar ve sınır mınır tanıdıkları yok. Bunun, onlar için haftanın en keyifli anı olduğunu düşünüyorum. Yanlarında anneleri görünmüyor (babaları da yok). Başlarında kırmızı bereler var, çok azgın ve kuduruklar. Güvercinlerin ödünü koparan hınzır yöntemleri var. Onlar hakkında kısa bir öykü yazmak istediğimi fark ediyorum. Bu öyküye "Zenci Oğlanların Pazar Günü" adını vereceğim. Kendimden gayet memnun, bir zarfın arkasına anahtar sözcükler not alıyorum. Daha sonra, geceleyin öykünün tamamını yazıyorum. Gülümsüyor ve bunun çarpıcı, kısa bir öykü olduğunu düşünüyorum. Bunu Marianne'ye okuyorum, ancak o öykünün pek bir şeye benzemediği fikrinde. Ertesi gün ben de öyküyü sevmekten vazgeçiyorum.

130) Kahvaltı. Garson yumurtalarımızı nasıl istediğimizi soruyor ve Marianne ona Fransızca izah ediyor. Epey zaman harcıyor ama garsonun hiç acelesi yok. Onun için pek fark etmediğini söylüyor ancak ben yumurtamı mümkün olduğunca katı istiyorum, bunu garsonun anlamasını sağlamaya çalışıyor. Garson başını sallayıp not alıyor (portakal suyu?). Yumurtalar geliyor ve Marianne ona geleni beğenmiyor. Bir parça bile tadına bakmadan yumurtanın çok yumuşak olduğunu söylüyor. Onun için fark etmediğini söylememiş miydi? Evet ama unutmuş işte. Yumurtayla ilgili sevmediği bir şey olduğunu biliyormuş ama ne olduğu tamamen aklından çıkmış. Benimkini paylaşıyoruz ve Marianne, yumurtayı aynen böyle sevdiğini söylüyor.

131) Bir şişe şarap ısmarlıyorum ve Marianne'ye istiyor mu diye soruyorum. İstiyor ancak pek sevişme havasında olmadığını söylüyor (böyle bir beklentim varsa diye). Bozuluyorum ve sebebini soruyorum. "Bu şehrin aşka davet eden bir havası yok" diye düşünüyor. "Ama ben buradayım ve aşka davet ediyorum" diyorum. Ama bu türden şeylerin pek çok şeye bağlı olduğunu söylüyor (farklı ruh halleri ve duygular bir durum içerisinde denk düşmeli, tatlı olmasına tatlıyım ama olay sadece benle alakalı değil). Ne çok şey gerekiyormuş bu işi becermek için, içini çekiyor (sanki çok istiyormuş da onun dışında gelişen olaylar buna engel oluyormuş gibi). "O zaman bu işi arada sırada becerebildiğimize sevinelim bari" diyorum. Evet, kesinlikle sevinmeliymişiz.

132) Kart yollama konusunda Marianne sınır tanımıyor. Ruth ile Glenn'e iyi olduğumuzu, Eyfel Kulesi'nin tepesinden manzaranın etkileyici ama evet, ürkütücü olduğunu yazıyor. "Ama sen kuleye çıkmadın ki. Bu yalan, Marianne" diyorum. Hiç umurunda değil. Her zaman doğruculuk yaptığım ve ahlakçı olduğum için beni eleştiriyor. "Kart yollamak, sözcükler ve kavramlarla oynamaktan ibaret yalnızca" diyor. Şiir yazmak gibi. Bu türden gerçek olmayan şeyler masumdur ve insan olmanın bir parçasıdır. Hayretler içindeyim. Sadece çok güzel diye bir sözcüğü kullanmasının bile, yazdığını ciddiye almadığını gösterdiğini söylüyorum. Marianne bana bakıyor. "Seninle yatmamı daha çook beklersin" diyor.

133) Onun kartlarına bulaşmak istemediğimi söylüyorum ve Marianne hiç utanmadan görev paylaşımı yapmayı öneriyor; ben çamaşırhaneye gidip giysilerimizi yıkarken, o kartları yazacak. Hiç tartışacak halim yok. Giysileri toplayıp gidiyorum. Ona kolay zaferler kazandırdığımı fark ediyorum.

Geri döndüğümde, bunu kabullenmek zorunda olduğumu söylüyor. "Ortak yaşam, sonu gelmeyen bir tavizler dizisinden ibaret" diyor.

134) Marianne, Paris'te birbirimize nasıl düşman kesildiğimizin farkında mıyım acaba diye soruyor. Evet, diyorum. Bu işin sonunun nereye varacağını bilip bilmediğimi merak ediyor. Bilmiyorum, diyorum (belki de çok yorgunuzdur?). Marianne cevabın, böyle büyük bir şehrin yarattığı vicdansız atmosferde yattığına inanıyor. "Öyle mi?" diye soruyorum ve bu konuyu birazcık düşünüyorum. Tamamen haklı olduğunu anlıyorum. Biraz şarap içip bu konuyu konuşuyoruz ve birkaç kadehten sonra güzel şeyler söyleyip barışıyoruz.

Bu yerde insan olarak kabul görmediğimizi hissediyoruz. Büyük şehir hastalıklı bir fikir. İnsanların içgüdülerine karşı ve içimizdeki kötülüğü açığa çıkarıyor, diyoruz. Ve aniden kendimizi yalnız hissediyoruz (şimdi evet, ama bu aniden olmadı, diyor Marianne. Tren istasyona girdiği andan itibaren böyle hissetmişiniş). "Mesela, yolumuza devam edecek olsak, bizi özleyecek birileri çıkar mı?" diye soruyor. "Bence bu imkânsız" diyorum. Bunun boğucu bir düşünce olduğuna inanıyoruz. Yani kimsenin bize ihtiyacı olmamasının. "Ama birlikte bir şeyler yapabiliriz" diye öneriyorum. Yemeğe çıkabiliriz, müzeye gidebiliriz, böyle şeyler işte (Marianne otelden dışarı adımını atmış değil). "Evet, yapabiliriz" diyor ama pek yakında yeniden yola koyulacağımızı bilirse, bunları daha bir keyifle yapabilirmiş. Ertesi gün gidebileceğimizi söylüyorum, bana sarılıyor. Beni zorladığını hissetmemeliymişim, eğer gerçekten istiyorsam çok memnun olurmuş. İstiyorum.

Biraz daha şarap koyuyorum, içiyoruz ve büyük şehrin hastalıklı halinden söz ediyoruz (burada insanların yaşayabilmesi çok tuhaf sahiden, diyoruz bir müddet sonra). Ve aniden her konuda aynı fikirde oluveriyoruz.

135) Uzun uzun sohbet ediyoruz. Keyifli. Marianne, arada sırada konuşmanın önemli olduğunu söylüyor. Otel odasındaki büyük

yatakta oturuyoruz; ilişkimiz hakkında oldukça açık konuşabilecek durumdayız birdenbire. Birlikte olmamızı çok tuhaf bulduğumu söylüyorum. "Çok ani oldu. İradem i kullandım mı, bilemiyorum" diyorum. Marianne bu türden ilişkilerin çoğunlukla daha sağlam olduğunu söylüyor. Ne kadar çok şey bildiğini söylüyorum ama bu tipten iltifatları kaldıramıyor. Utanıyor, çok şeker oluyor. Ve her ne kadar olan biten bazen tuhaf gibi görünse de onun için önemli olduğumu anlatıyor. Zaman zaman hayal kırıklığı yaşamamı gayet iyi anlıyor. Buna seviniyorum.

Ve yolculuktan söz etmemiz lazım. "Yola çıktığımıza neredeyse pişman olmuştum ama şimdi daha iyi gidiyor" diyorum. Aynı fikirde. Paris'te durma fikrini kafama soktuğu için pişman olduğunu söylüyor. Evet, burada onun yüzünden durduk (bu kadar emin bir şekilde konuyu açmamış olsaydı, bu benim aklıma bile gelmezdi). Ancak şimdi yola devam etmeye karar verdik. Nereye gidelim, diye soruyorum. "Hiç önemli değil" diyor. "Canımız ne zaman isterse, o zaman trenden insek olmaz mı?" Evet, olabilir. Ve (biz sohbet ederken) denk düşmesi gereken tüm ruh halleri ve duygular denk düşüyor, oracıkta, yatakta sevişiyoruz. Marianne saçımı okşuyor, ellerini bedenimde aşağıya doğru gezdiriyor ve onunla arkadan sevişebilir miyim diye soruyor. Tabii ki sevişebilirim.

Yıkanıyoruz, ikimiz de kendimizi daha iyi hissediyoruz. Yemeğe çıkma teklifimi Marianne alkışlarla karşılıyor – ve sonra belki de bir caz kulüp yaparız? Yeni fikirler bulmada çok iyi olduğumu düşünüyor.

136) "Hiç kendinden söz etmiyorsun" diyor Marianne ve gözlerimin içine keskin bir bakışla bakıyor. Şaşırıyorum. Konuşmuyor muyum? (Yanıldığından adım gibi eminim.) Yani bu durumda neden söz etmemi istediğini merak ediyorum. Hayır, bunu o belirleyemezmiş. Benim bulmam gerekiyormuş. Bana kimse yardım edemezmiş. Aslında erkeklerin küçük duygusal tıkanmalar yaşamalarının çok normal olduğunu söylüyor (yalnız değilim yani). "Ayrıca erkeklerin kadınlardan biraz daha ketum oldukları ispatlanmış bir gerçek" diyor (kendinize açılmakta da zorlanıyorsunuz) ve biraz daha saçımı okşuyor, bana acıyor ama aynı zamanda işin içinde aşk olmasının önemini belirtiyor. "Yok, hayır" diyorum. Marianne kendimle biraz daha etkin bir şekilde uğraşmam gerektiğine

inanıyor. "Mesele pozitif gelişim" diyor. Bir sandalyede oturup kemikleşmemeli insan. Mesele kendimi iyi hissetmem mi, yoksa bütün bunları kendi iyiliğin için mi söylüyorsun, diye soruyorum. Üzerine bir bıkkınlık çöküyor. Şu soruyu sorabildiğime göre, meseleyi hiç mi hiç anlamamışım. "Ben kendimle gayet iyiyim, daha iyi olmak için bir iç gözlem yapmaya ihtiyacım yok." Ancak Marianne başını sallıyor; evet, böyle sanmak kolay ama zaman bana başka bir şey gösterecekmiş. O gün gelip de onun haklı olduğunu anlayınca paparayı yiyeceğim (ve insanın aslında mutlu değilken mutlu olduğuna inanması oldukça yaygın bir yanılgı, diyor).

Sürekli afili laflar etmekten iyice kafasının karıştığını söylüyorum, bu da onu incitiyor. Zaman hangimizin kafasının daha karışık olduğunu gösterecek, diyor ve bu kişinin kendisi olmadığından oldukça emin görünüyor.

137) Geceyi yalnız geçirmeyi düşündüğümü söylüyorum. Belki yürüyüşe çıkarım. Tek başıma kalmalıyım. Marianne de yalnız kalmak istediğini söylüyor. Epeydir bunu önermek aklındaymış ama ben ondan önce davrandığım için sinirleniyor. Tek başıma kalmayı ondan daha fazla istediğimi düşünmesem iyi olurmuş.

İkimiz de ayrı ayrı yürüyüşe çıkıyoruz. Ancak birkaç saat sonra bir kitapçıda karşılaşıyoruz. Durumu nasıl kurtaracağımızı pek bilemiyoruz. Bir bira içmek ister mi diye soruyorum ama o bu soruda bir bityeniği arıyor. Yok öyle bir şey, sonra gidip bira içiyoruz. Azıcık surat asıyoruz ama sonra birimiz gülümsüyor, o zaman da diğerinin gülümsemesi gerekiyor.

138) Ertesi gün, yine de gitmiyoruz. "Paris'ten çekip gideceğiz dedikten sonra artık bunun acelesi kalmadı" diyor Marianne – ha bugün gitmişiz ha yarın, fark eder mi?

139) Marianne'ye peynir alacağıma söz veriyorum. Peynirlerin göz alabildiğine sıralandığı dev bir süpermarket. Doğal olarak seçmesi de zor oluyor. Bir metre kadar sağımda duran yaşlı bir çifti göz hapsine alıyorum. *Camembert* kutularını açıp peyniri mıncıklıyorlar ve birbirlerine bir şeyler söylüyorlar. Pimpirikli gibiler. Kusur kalacak değilim ya, ben de bir kutuyu açıyorum ve peyniri mıncıklıyorum. Mıncıklaması şahane. Kutuyu kapıp gidiyorum. Yaşlı çift uzun

süre arkamdan bakıyor. Çabucak iyi bir peynir bulmamı birazcık kıskanıyorlar.

140) Sokaklarda dolaşıyor, hiçbir şey yapmıyoruz. Bir şey de söylemiyoruz. Bir galeri. Marianne içeri girmek istiyor. Duvarlarda tuhaf tuhaf resimler asılı, Marianne bunun çağdaş sanat olduğunu söylüyor. Pek çok resimde güzel renkler var. Tablolardan biri, kırmızı bir zemin üzerinde, minnacık bir toynakla kocaman bir mavi lekeyi yakalamaya çalışan mavimsi küçük bir çöp adam tablosu. Tabii ki yakalaması mümkün değil. Ayrıca tablonun köşelerinde üç ya da dört dörtgen var. Resmi çok beğeniyorum. Marianne daha çekinceli. O çöp adamda kendimi görüyorum. Kocaman bir şeyi, minnacık bir şeyle yakalamaya çalışıyor. Bu tatlı ve birazcık zavallı bir şey. Marianne, "Ara sıra çok şeker banal olabiliyorsun" diyor. Şu anda söylediklerim, hakkımda çok şey anlatıyormuş. Neler anlattığını soruyorum ama söylemek istemiyor. "Çok tuhafsın. Tuhaf şeyler söylüyorsun" diyor. Beni anlaşılmaz mı buluyor acaba diye soruyorum ama cevap vermiyor.

141) Tabloyu almak istiyorum. Marianne'ye göre, bu oldukça dramatik bir hareket. Bir şeyi beğenmekle ona sahip olmak arasındaki mesafe oldukça büyük. "Tabii ki büyük" diyorum. Fiziksel olarak fark çok büyük. Hem de aklın alamayacağı kadar. Herhangi bir tablo olmaktan benim olmaya geçiyor. İnsanı hayretlere düşüren bir şey tabii ki. Ama yine de onu almak istiyorum. "Paris'ten güzel bir anıyla ayrılabilirim" diyorum. Bu küçük, tatlı bir hikâye olacak. Hikâyeler peşinde değilim aslında. Hem de hiç. Ama onu satın alırsam, benim bir parçam olacak. Hayatım boyunca duvarımda asılı kalacak. Bir zamanlar, bir yolculukta yaşadığım bir hissin tercümanı olacak. Ve tatil boyunca güzel zaman geçirmeye, yemekler yemeye para harcamak yerine, kalıcı şeylere para harcamak benim için daha önemli.

Bir süre için tek başıma konuştuğumu fark ediyorum. Genellikle öyle olmuyor. "Böyle işte. Böyle düşünüyorum." Ve Marianne, böylesine ısrarlı olmam karşısında apaçık şaşırıyor. "E, o zaman tabloyu al" diyor (ama onu Avrupa'nın dört bir yanına taşıyacağını sanıyorsam yanılıyorum). Bunun aklıma bile gelmediğini söylüyorum.

142) Marianne tablonun fiyatını soruyor, sanatçının genç ve tanınmamış biri olduğunu, satmakla ilgileneceğini öğreniyoruz. Galerideki adam telefonu eline alıyor, sanatçıyla görüşüyor. Bir müddet pazarlık ediyoruz. Marianne aracılık yapıyor. Sanatçının, tablonun ülke dışına çıkmasını istemediği ortaya çıkıyor. Adresimi alabileceğini, ne zaman isterse gelip beni ziyaret edebileceğini ve tablosunu görebileceğini söylüyorum (ister yaz ister kış olsun). Ancak bunların olabileceğine inanmıyor. Böyle planları çok duymuş. Sonra, onun için bu tabloyu yapmanın pek becerilemeyecek bir şey olmadığını söylüyorum. Pekâlâ yenisini yapabilir. Sanatçının tepesi atıyor ve satışın umurunda olmadığını söylüyor, size iyi yolculuklar, diyor. "Peki. Hoşçakalın" diyorum. O zaman hem sanatçının hem de galericinin paçaları tutuşuyor, hızlı hızlı bir şeyler konuşuyorlar. Tabloyu alıyorum. Fiyatın lafını bile etmeye değmez. Marianne'ye, "Galericiye tabloyu sarmasını söyler misin?" diyorum. Telefondaki sanatçı adresimi istiyor yine de.

143) Galeriden çıktığımızda, Marianne boynuma sarılıyor. Çok kararlı ve seksi olduğumu düşünüyor. Yepyeni bir yönümü keşfetmiş ve bundan çok memnun. Otele el ele gidiyoruz, Marianne gururlu, durmadan beni öpüyor. Biraz ağır olmasını söylüyorum.

Ve durmadan galericinin hiç şansı olmadığından, onunla harika başa çıktığımdan söz ediyor. Onu şaşırtmakla kalmayıp Tanrı'yı da faka bastırdığıma ikna olmuş gibi; biraz sakin olması gerektiğini hissediyorum. "Şimdi biraz sakinleş" diyorum. Hah işte.

Odaya döndüğümüzde yine her şey denk düşüyor ve günün geri kalanını yatakta geçiriyoruz. Marianne için neleri denk düşürmek gerektiğini çakmaya başlıyorum yavaştan.

144) Bir sürü hesap makinesinin olduğu bir vitrine bakıyoruz. Anlaşılmaz nedenlerden dolayı uzunca bir süre orada dikilip makinelere bakıyoruz. Ben en ucuzlarından birini tercih ediyorum. Marianne, "İşte tam bir entelektüel gösterişi" diyor. Öyle değil. "Diğerleri çok daha iyidir eminim" diyor. "En azından daha büyükler" diyorum. "Kesinlikle daha iyilerdir de" diyor Marianne. "Peki ama ben yine de ucuz ve küçük olanı beğeniyorum." Mantıklı düşünürsek bunun mümkün olmadığını söylüyor. Benim beğendiğimi alacak olanın, onu kesinlikle fiyatı yüzünden tercih edeceğini

düşünüyor. Şimdi Laestadian'ın kendisi olduğunu söylüyorum. Düşüncelerle estetiğin nüanslarına, en az dilin nüansları kadar açık olması gerekiyor o zaman. Biraz düşünüyor. Sonra, makineyi ne için kullanacağımı soruyor. Hiç, öylece dursun diye. Ama diyelim ki hesap makinesine gerçekten ihtiyacım var? (Diyelim ki muhasebeciyim.) O zaman durumun farklı olacağını kabul ediyorum ama ciddi olarak bundan konuşmuyoruz.

Marianne, bu türden tartışmalara çok vakit harcadığımızı düşünüyor. Bundan hoşlandığımı söylüyorum. "Uzun uzadıya inceleyecek olursak hayat bu tür basit şeylerden ibaret" diyorum. Marianne burun kıvırıyor, bir şeyi uzun uzadıya inceleyecek kadar yaşlı olmadığımı söylüyor. Seksen beşime kadar yaşayacak olursam yine de sonucun aynı olacağına inandığımı söylüyorum. Ve Marianne, "Bekleyelim, görelim" diyor; bunu söyleyeceğini adım gibi biliyordum.

145) Marianne, park etmiş bir arabanın altında ölü bir kuş görüyor. Kendini kaybediyor (zavallı, zavallı). Kuş öldü diye mi, yoksa o halde arabanın altında yatıyor diye mi üzüldüğünü merak ediyorum. Benim duygusuz biri olduğumu söylüyor. Ama öyle değilim. Bunu gördüğüme ben de üzüldüm, diyorum. Paris'te kuş olmanın ne demek olduğunu nereden bilecekmişim (bunu söylerken, hiçbir şey bilmediğimden ya da çok az bir şey bildiğimden yola çıkıyor). Kendini beğenmiş ve soğuk adamın tekiymişim. Haksızlık ettiğini düşünüyorum, illa bilmesi lazımsa Paris'teki kuşların çile çektiğine inanmıyorum. "Burada milyonlarca insan yaşıyor ve herkesin birbirini sevebildiğinden emin değilim. Bunun neticesinde, şefkat gösterme ihtiyaçlarını karşılamak için kuşlarla ilgileniyorlar; Fransız ekmekleri de nasıl olsa iki gün sonra bayatlıyor" dedim. Marianne elleriyle kulaklarını tıkadı, böyle saçma sapan şeyleri dinlemek istemediğini söyledi. Bu ona dokunmuş, onu duygularıyla baş başa bırakmalıymışım. Özür dilerim, diyorum.

Bir müddet sonra Marianne Paris'te kuşların keyiflerinin yerinde olduğuna gerçekten inanıp inanmadığımı soruyor. Buna inanıyorum. Biraz düşünsem iyi olurmuş. Ama arabanın altındaki ölü kuşa da acıdım doğrusu. Böyle düşünüyorum. Bütün ölü kuşlara acıdığımızı söylüyoruz.

146) Marianne pat diye, "Birkaç gün önce doğum günümdü" diyor. Neden söylemedin diye tepki gösteriyorum ama zamanın geçişinin kutlanmasından hoşlanmadığını söylüyor. Yaşlandığımızı düşünmeyelim diye doğum günü kutlamalarının icat edildiğine inanıyor (yoksa doğum gününde bunu düşünmek çok kolay). Şarkı türkü söylerken, ağzımız keklerle doluyken, üzerimize melankoli ve endişenin çökmesi biraz zor Marianne'ye göre.

Aklında bu düşünceler varsa bir parça kek ve hediyeye eyvallah demesinin fena olmayacağını söylüyorum. Ama buna katılmıyor. Doğum günü fikrini ortaya atanın kötü niyetli, küçük bir şeytan olduğunu söylüyor. O adamı savunuyorum, niyetinin iyi olduğundan eminim, diyorum.

147) O gece ikimiz de uyuyamıyoruz. Birkaç kez sevişiyoruz ancak yorgun düşüp uyuyabilmek için sevişiğimizi itiraf edince bunu kesiyoruz.

"Canımız ne zaman isterse, nereye isterse gidebilmemiz çok tuhaf" diyor Marianne. Bunun o kadar da tuhaf olmadığını düşünüyorum ama konuyu biraz daha açabilir... Bundan yüz yıl, (hatta) elli yıl önce durumun nasıl olduğunu düşünmeliyiz. Şimdi yaptığımız seyahati o zaman yapmak imkânsızdı. Anladığımı söylüyorum. "Şimdi hop diye bir trene atlıyoruz" diyor hülyalı bir şekilde. "Evet, saatte yüz kilometreden hızlı gidip neredeyse istediğimiz her yere ulaşabiliyoruz" diyorum. Marianne, trenin hızı önemli değil diyor. Bu onu ilgilendirmiyor. Onu ilgilendirmese de bunun bir anlamı olduğu pekâlâ düşünülebilir fikrimce. Bana çok az katılıyor. "Ancak en önemlisi trenin ne zaman kalkacağını, ne zaman gittiği yere varacağını bilmek. O zaman insan kendini trende belli bir zaman geçirmeye hazırlayabilir ve yolculuğun sonsuza kadar sürmeyeceğini bilmek ister" diyor Marianne. Benim bu konuya itirazım var. "Tren bir yere şu kadar saatte varacaksa belli bir hızda gitmesi gerekir" diyorum. Evet, bu teknik bir sorun ve Marianne'nin nazarında önemsiz (kalkış ve varış saatini biliyorsa, tren o arada istediği hızda gidebilir). "Öyle olmuyor işte" diye ısrar ediyorum. Belirli bir zamanda ya da daha kısa sürede hedefe varması için trenin hızlı gitmesi lazım; varış saati trenin hızına göre belirleniyor. Konuşurken heyecanlanıyorum. Ama Marianne tartışmakdan vazgeçiyor.

Benim umutsuz bir vaka olduğumu, benimle bir şey tartışmanın onda hep, derinlerde daha büyük bir şeyin yattığı hissi uyandırdığını söylüyor. Tanımlayabileceklerimizin sınırlarında dolaşan bir şey. Diyor Marianne. Ancak bunu (ne yazık ki) tamamen maksatsızca yaptığımı iddia ediyor. Bundan çok emin olmaması gerektiğini söylüyorum. Mesafeyi genişletmek için sınırlarını kaydırmayı denemesi gerektiğini ima ediyorum.

148) Metrodan inen iki yaşlı görüyoruz. Yaşlı bir çift. Nuh Nebi'den bu yana birlikteler. İkisi de yaşlılıktan küçülmüş. Adam kapıyı açıyor, ilk o dışarı çıkıyor. İki üç adım atıyor. Sonra sağa dönüyor. Tüm bedeniyle. Yalnızca boynunu çevirebildiği günler geçmişte kalmış. Dönüyor ve kısa bir an karısının onu takip edip etmediğine bakıyor. Merdivenlere doğru ilerliyorlar. Kadın hep iki adım arkada. Biraz sağda. Ve adamın elinde küçük bir torba var.

Marianne'ye bakıyorum, o da bana bakıyor. Yaşlılara bakıyoruz. Metro hareket ediyor ve ikimizin de bir şey söyleyecek hali yok.

149) Marianne uyanıyor ve zenci olmadığıma biraz hayıflanıyor (Paris'te bir sürü şık zenci gördüğünü söylüyor). Ne yazık ki bu konuda elimden bir şey gelmediğini söylüyorum, bunu çok iyi anlıyor. "Böyle işte dediklerimizden biri de bu olmalı" diyorum. Marianne aynı fikirde. Ve beni suçlamadığını söylüyor. Kesinlikle. Hayal kurmak serbestmiş ama. "Evet, tabii ki" diyorum.

Ve karanlıkta zenciymişim gibi davranabileceğini söylüyorum (karanlıkta sadece ikimiziz nasıl olsa). Ama Marianne bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyor. Bu, kötü bir alışkanlığa dönüşebilir.

150) Tabloyu sırt çantama bir iple bağlıyorum. Sonra trene biniyoruz. Nereye gideceğimizin çok da önemli olmadığını söylüyoruz. Marianne, canımız ne zaman isterse o zaman trenden inelim istiyor. Herhangi bir istasyonda mı? Hayır, bu herhangi bir istasyon olmayacak çünkü insan içgüdülerini dinlediğinde her zaman ortaya iyi bir şey çıkıyor. Benim içgüdülerime mi, yoksa onunkilere mi kulak vereceğiz diye soruyorum. "Belki aynı şeyleri hissedeceğiz, kim bilir?" diyor. Evet, kim bilir.

Marianne kitap okuyor. Tablomu açıp bakıyorum ve onu almakla ne kadar iyi ettiğimi düşünüyorum. Her zaman benim olacak. Marianne de onu beğenmeye başladı. Güzel bir tablo olduğunu söylüyor. Seyretmesi güzel.

151) Seyahat etme konusunda güvenimin yerine gelmek üzere olduğunu söylüyorum. İyi bir duygu. Ne seyahate yeni başladık ne de yakında eve döneceğiz. Tam ortada bir yerdeyiz. Ormanın ortasında olmak gibi. Seyahatte olduğumuzu gerçekten söyleyebiliriz. Marianne, başkalarına ne diyeceğimi çok kafaya taktığımı söylüyor. Başkalarını unutmalıyım. Hedef, başkalarına bir şey anlatmayacakmışçasına yaşamak olmalı. Nedenini anlamıyorum (ve Marianne bana bunu açıklamıyor da). Yine de bunun hoş bir duygu olduğunu düşünüyorum, bazı şeyleri en çok tam ortasındayken sevdiğimi söylüyorum. Başlamak ya da bitirmek iyi olabilir ancak bir şeyleri yapıyor olmak daha da iyi. Marianne bunun talihsiz bir tutum olduğunu söylüyor. Her şeyi, ortaya göre nerede durduğuyla değerlendirmemeliymişim. "O zaman, önceki ve sonraki her şey biraz daha az iyi oluyor" diye uyarıyor. Sanki biraz haklı gibi. Ama yine de duygumdan vazgeçmem zor.

Bir müddet sessiz kalıyoruz. Sonra, ne düşündüğümü soruyor. Az önce konuştuklarımızı düşündüğümü söylüyorum. "Ama bizim

keyfimiz oldukça yerinde" diyorum ve Marianne de öyle olduğunu düşünüyor. Öyleyse keyfimiz yerinde.

152) Trende uyuyakalıyorum. Gece oluyor, neredeyse herkes uyuyor. Ama Marianne hâlâ okuyor. Arada sırada bir gürültüye uyanıyorum, o zaman kucağında bir kitapla oturduğunu görüyorum. Çok mu yavaş okuyorsun, diye soruyorum. Hayır, öyle değilmiş (okuldayken en hızlı okuyan oymuş). Tahmin edebiliyorum, diyorum. Elindeki aynı kitap galiba, diyorum ama o zaman Marianne gülüyor, çok tatlı ve saf olduğumu, bunun tabii ki yeni bir kitap olduğunu söylüyor. Ötekini okuyup bitireli iki gün olmuş. "Ama bu ona benziyor" diyorum. Evet, doğru. Benziyor. Yine uyuyorum.

Marianne, aniden beni uyandırıp sırt çantamı almamı istiyor. Kendi bagajını koridora çıkarmış bile; tablomu paketleyip ancak benim gösterebileceğim bir özenle sırt çantama bağlamış. "Burada iniyoruz" diyor. "Öyle mi?" Evet. "Neredeyiz?" Bilmiyor. Sadece burada istendiğimizi hissediyor. Burada bizi bekleyen birileri varmış. İniyoruz.

153) Peronda bir Allah'ın kulu yok.

154) Sinirleniyorum ve yanıldığını söylüyorum. Bizi bekleyen mekleyen yok. Tren kalkıp gittiğinde de keyfimin yerine geldiği söylenemez. Marianne geriniyor, gece havasını içine çekiyor ve işte buraya gelecektik, diyor. Seyahatin hedefi buymuş. Yanağımı okşuyor; tıraş olmam gerektiğini, hayatı benim kadar somut yaşamanın çok yorucu olduğunu söylüyor. İşte bu atmosferi arıyormuş. Ve onu da burada bulmuş. Ona göre, sanki birileri bizi karşılamış. Bunu gayet net hissediyor; biraz gayret etsem ben de bunu hissedebilir miymişim? Hayır, demek zorundayım. "Peki öyleyse" diyor, o zaman sadece ona güvenmeliymişim. Bana başka bir seçenek bırakmadığını söylüyorum ve Marianne onun da bir seçeneği olmadığını hissettiğini söylüyor (sadece içindeki bir tür gücün etkisi altındaymış). "Ama şimdi, kulak vermemiz gereken senin içgüdün oldu" diyorum. "Evet, öyle oldu." Ama benim içgüdümü beklemeye kalkmanın anlamsız olacağını söylüyor. Bende içgüdü olduğundan bile emin değilmişiz.

155) Marianne, o gidip etrafı bir kolaçan ederken uyumamı öneriyor. İtiraz edemeyecek kadar yorgunum. Uyku tulumumu açıp bir banka seriyor ve uyuyorum.

156) Marianne beni uyandırıp kulağına çalınan bir pansiyondan söz ediyor, buralarda otobüs falan işlemiyor, anlaşıldığına göre. Ama pansiyonda yemek var. Harika ekmekler, peynir ve yoğurt. "Pansiyona azıcık yürüsek olur mu?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. Ve yolculuğumuzda ilk kez kuşların şakıdığını duyuyoruz.

İstasyonda tuvalete girip işiyorum. Bir yandan tıraş olup bir yandan "Åkken Bom" şarkısını söylüyorum. Marianne soracak olsaydı, sevimli bir yere geldiğimizi düşündüğümü reddetmezdim.

157) Yürümeye başlıyoruz. Sırayla Marianne'nin bavullarını taşıyoruz. Sandığım kadar ağır değiller. "İçinde neler var?" diye soruyorum. "Çoğunlukla külot" diyor. Bir külot ne kadar çeker diye merak ediyorum. Ancak bunu bilmiyor. Yol uzun, bunu ona da söylüyorum. Giderek daha da uzuyor, diyorum. Marianne yalnızca başını sallıyor. "Mevsimin yaz, havanın çok sıcak olmadığına şükretmeliyiz" diyor. Daha kötüsünün ne olacağını aklına getirmeden, bazı durumlardan şikâyet etmenin serbest olması gerektiğini söylüyorum. Her zaman, her şeyin daha kötüsü olabilir ama bunu düşünmenin her zaman bir faydası var diyemeyiz. Üstelik, her şeyin boktan gittiğini de söylemiş değilim. Alt tarafı ufacık bir şikâyette bulundum. Marianne, ufak tefek düşünceleri çok fazla uzatmaya korkunç meraklı olduğumu söylüyor. "Fikirlerim söz konusu olduğunda, çok mu uzatmışım yoksa kısa mı kesmişim, buna ben karar veririm, sen değil" diyorum.

Birbirimizin yüzüne bakmıyoruz bir müddet. Yürümeye devam ediyoruz. Görünüşe bakılırsa daha çok yol katetmemiz gerek.

158) Dereden su içmek mi? Ben biraz endişeliyim ancak Marianne kıkırdıyor ve "İnsanlar sadece Norveç'te mi su içiyor sanıyorsun?" diye soruyor. Ona göre su sudur; ben de başka bir şeydir demiyorum. Ayrıca endişelendiğimden daha çok susadım.

Marianne'den daha yorgun görünmek beni sinir ediyor. Sadece tebessüm edip güzel bir yürüyüş yaptığımızı söylüyor. Hava kararınca çimenlere oturup dinleniyoruz, Marianne'nin de bir par-

ça yorgun ve sinirli olduğunu görünce rahatlıyorum. İkimizin de canı burnunda. Bu daha iyi. Hiçbir şey olmamış gibi, keyifli hali ikimizi de etkisi altına alıyormuş gibi davranmaktan yırtıyorum. Yürüyoruz, hava kararıyor, ikimiz de pansiyon falan görmüyoruz. Şüphelenmeye başlıyorum. Ortak şüphemiz hakkında bitmek bilmez bir tartışmaya tutuşuyoruz. Acaba Marianne yol tarifini yanlış mı anladı? Yoksa kandırıldık mı? Bunun çok sıkıcı bir şey olacağı konusunda hemfikiriz. Buralarda bir pansiyona rastlama olasılığının pek yüksek olmadığını düşünüyoruz ikimiz de. Sonunda pes ediyorum ve ne yapıyoruz biz böyle, diye soruyorum. Marianne bilmediğini söylüyor. Elimizdeki ıvır zıvırı yere bırakıp birkaç dakika boyunca birbirimize sarılıyoruz; Marianne'nin karanlıktan ya da ağaçlardan (ya da herhangi bir şeyden) gelen seslerden korkmasını umuyorum. Ama nafile.

"İkimiz de bu işin nereye varacağını bilmiyoruz" diyor Marianne. "Evet, bilmiyoruz" diyorum. Ama yine de devam edeceğimize inandığını söylüyor. "Evet, öyle olacak" diyorum.

159) Pencereleri bahçeye bakan büyük, beyaz bir odada uyanıyoruz. Yan odadaki telefon gelişigüzel çalıyor. Cevap veren yok. Susuyor. Sonra yine çalıyor. Uzunca (insan ilk seferinde, doğru numarayı çevirip çevirmediğini bilemiyor). Sonra yine sessizlik oluyor. Biraz daha yatıyoruz, pinekliyoruz, gülüşüyoruz ve parmaklarımızı birbirine doluyoruz. Marianne resepsiyonu arıyor ve odaya kahvaltı ısmarlıyor. Başımı sallayıp gülümsüyorum. Bu güzelliği akıl ettiği için ona övgüler yağdırıyorum. Sonra da ona çok güzel memeleri olduğunu söylüyorum. Gülüyor, ikimiz de onları azıcık elliyoruz. Neden hoşlandığını bana gösteriyor, ben de bunları bir kenara yazıyorum. Memelerini biraz daha elliyoruz ve iş çığırından çıkıyor.

Birileri kapıyı çalıyor ve kahvaltının hazır olduğunu söylüyor. Marianne kahvaltıyı dışarıya bırakmalarını istiyor. İyice havaya girmişim, kahvaltı mahvaltı umurumda değil. Ama hayır. Kahvaltılıkları koca bir tepsinin üzerinde buluyoruz, yatakta yavaş yavaş kahvaltı ediyoruz. Şimdi hissediyor muyum acaba diye merak ediyor Marianne (bu oda hep bizi bekliyormuşçasına istenilmenin şahane duygusunu). Böyle olduğunu hayal etmemi mi (ki bunu becerebilirim) yoksa odanın bir biçimde geleceğimizi gerçekten bildiğini mi kastettiğinden emin olmadığımı söylüyorum. Görünüşe bakılırsa sonuncuyu kastediyormuş. Ve biz gelmeseymişiz bu oda da burada olmayacakmış. Var olması gerekmezmiş. Böyle düşünmenin tuhaf olduğu kanısındayım. Ama aynı zamanda, bu güzel bir düşünce. Ve bunu ona söylüyorum.

Tekrar uyuyorum. Uyandığımda Marianne'ye doğru dönüyorum, onu aşne fişneye kandırmak niyetindeyim. Ama orada değil.

160) Onu bahçede buluyorum. Üzerinde mavi elbisesi var, bir salıncakta oturmuş, gülümsüyor. Neden bu kadar az uyuduğunu merak

ediyorum, kendini hiç bu kadar uyanık ve dinç hissetmediğini söylüyor. O uyanıkken benim uyumamın biraz haksızlık olduğunu düşünüyorum ancak bir başka zaman uyanık kalma sırasının bana geleceğinden emin olduğunu söyleyip beni teselli ediyor.

161) Saat on altıda ikimize alabalık ısmarlıyorum. Bunun bir sürpriz olmasını istiyorum ama kendimi tutamıyorum. Marianne sivri bir dille, akşam yemeğinde ne yemek istediğine benim karışmamam gerektiğini söylüyor. Söylediği kötü ve gereksiz, bunu hemen anlıyor. Kendine gelip sırtımı sıvazlıyor ve eminim ki çok güzeldir, diyor. Ve ayrıca karnı çok aç.

162) Yemeğimizi yerken onunla konuştuğumda beni can kulağıyla dinleyip dinlemediğini soruyorum Marianne'ye. Tabii ki dinliyormuş. Bir gün gelip de diğer insanların da duymayı hak ettiği, dahiyane ve unutulmaz bir laf edecek olursam bunu bir kenara yazabilir mi acaba diye soruyorum. Bunu bir kenara not edeceğinden emin olabilir miyim? Gündeme getireceğinden? Marianne omuzlarını silkiyor ve böyle bir şey söylemeyi planladığım için mi bunu sorduğumu merak ediyor. "Hayır, şu sıralar öyle bir şey planlamıyorum ama bilemezsin ki" diyorum. Marianne gülümsüyor, başını sallıyor ve söylediklerimden herhangi birini yazacağını hiç sanmadığını belirtiyor. Kendim bir yerlere not almalıymışım. Ancak bunun aynı şey olmayacağına işaret ediyorum. "İnsan bir yerlere kendi kendine not alacaksa, alıntılanmanın keyfi nerede kalır ki?" diyorum. Omuz silkiyor – bana göre berbat bir hareket. Bir süre onu ikna etmeye çabalıyorum ancak Marianne artık dinlemiyor. Bu da sohbetin sonuna geldiğimize delalet.

163) Marianne tabloyu odamıza asıyor. Bir sabah uyanıyorum ki tablo karşımda; pansiyonda uzunca bir süre kalmayı mı düşünüyor acaba diye soruyorum. Başını sallıyor. Ona göre gezinin hedefi burasıymış. Bundan iyisi can sağlığı, diyor. Kendimi biraz itilip kakılmış hissediyorum ve bunu da dile getiriyorum. Hayır, tüm iyi niyetine rağmen bunu anlayamıyor. Niyeti ne kadar iyi olursa olsun, şu an aynen böyle hissettiğimi söylüyorum ve onu arkamdan iş çevirmekle suçluyorum. Marianne zaten benden anlayış beklemediğini ama yolculuğumuzun hedefinin kayıtsız şartsız bu

olduğunu söylüyor (ve eğer bunu hissetmiyorsam, o zaman daha önce söylediği gibi ona güvenmeliymişim).

Hiç de dürüst olmayan yöntemlere başvurduğunu söylüyorum. Onun planlarına (sadece içgüdülerden yoksunum diye) dahil olmamak beni yaralıyor. Ve yaralı olmaktan öfkeli olmaya geçiveriyorum. Onu bırakıp gidebileceğimi söylüyorum. Bunun Marianne'yi etkilediğini keyifle fark ediyorum. Birazcık geri adım atıyor. Birden parlamam onu şaşırtmış gibi. Oradaki turist bürosundan alınmış bir broşürle sinirimi yerinden oynatıyor. Broşür bu bölgede yapılabilecek her şeyi gösteriyor. Gerçekten fazla bir şey yok. "Ava giden birine benziyor muyum sence?" diye soruyorum. Marianne hemen cevap vermiyor. Cevabı pek bilemiyor. Bir sürü avcı tanıdığı olmamış besbelli.

164) Ormanda bir gezintiye çıkıyorum. Yaprak döken ağaçlardan oluşan yapraksız bir orman. Azıcık iyi niyetle bir geyiğe benzetebileceğim bir şey görüyorum. Kuşlar da görüyorum ve geri döndüğümde Marianne'ye güzel bir gezinti yaptım, diyorum.

165) Marianne erken yatıyor ve ben kısa bir gezintiye çıkıyorum. Sonra da pansiyonun sahibiyle televizyonda kızak yarışması seyrediyoruz. İçki ikram ediyor, benim Alman olduğumdan emin. Olmadığımı anlatamıyorum (biraz dil sorunundan, biraz da onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğimden). Konuşuyor da konuşuyor ve Almancanın zor bir dil olduğunu söylüyor. Sonra yatmaya gidiyorum ve ertesi gün çok geç kalkıyorum.

166) Marianne bir önceki gece çok keyifsiz olduğunu anlatıyor. Ben uyuduğunu sanmıştım, diyorum. Ama uyumuyormuş. Kalkıp uzun uzun ağlamış. Babası aklına gelmiş, yetişkin olmanın çok aptalca olduğunu düşünüyormuş. Onu teselli etmek istiyorum. Ancak bir gece önce orada olup onu teselli etmeliymişim. Artık buna ihtiyacı yokmuş. Evvelki gece anlamış olmam gerekiyormuş.

167) Pansiyon sahibi nihayet Norveçli olduğumuzu anlıyor. Norveçlileri pek bir severmiş. Bunu daha önce anlamamış olması birazcık aptalcaymış. Ve gayet iyi İngilizce konuştuğu ortaya çıkıyor. En başından İngilizce konuşmak istemiş ama cesaret edememiş.

Çok ince düşünceliymiş (Almanların İngilizcesinin genelde berbat olduğunu düşünüyor; bizi İngilizce konuşmaya zorlayarak kırmak istememiş). Bu yanlış anlaşılmanın sebebi, Marianne'nin de çoğu Alman gibi sefil bir Fransızca ile konuşmaya çalışmasıymış. Şimdi mesele aydınlandı, çay içiyoruz ve ahbap olduk.

Yemeğe davet edildik; Norveç'ten ve denizden konuşmalıyız; pansiyon sahibi ülkemizle ilgili şu meseleye değinmeden duramıyor – bizim kızların çok serbest olduğu doğru muymuş? Kanada geyiklerinin sayısı ne durumdaymış? Astımı olan İsveçli bir albayın, pansiyonun yakınlarında bir yerde oturduğunu, onu ziyaret etmek istersek pansiyonun aracını ödünç alabileceğimizi söylüyor. Albayı en kısa sürede arayacağına söz veriyor, evet, aslında hemen şimdi arayabilir. Telefon ettiğini ve konuştuğunu duyuyoruz. Gülüyor ve ahbapça davranıyor.

Marianne soran gözlerle bana bakıyor. Yani bu albayı ziyaret etmeyi ister miymişim? "Benim için dert değil" diyorum. Ama Marianne, pansiyonun sahibi bu kadar heveslendiyse teklifini reddetmenin ayıp olacağı kanısında. "Ne kadar terbiyeli olmalıyız?" diye soruyorum.

168) Benim tarafımdaki camı açıp sigaramın dumanını üflüyorum. Arabayı Marianne kullanıyor. Pansiyonun sahibi beş mil, dedi. Hava çok sıcak ve bir sürü kuş görüyoruz. Şu, tüfekle vurulabilenlerden. Ama bizde silah yok. Aslında günah ya. Yine de birazcık yazık oldu. Marianne, silah taşısam çok haşin olduğumu düşünürdü kesin. Silah arka koltukta dururdu ve onu elime bile almadan haşin biri olabilirdim. Silahı albaya gösterip birazcık bedavadan itibar sahibi olurdum. Avlanmaktan bahseder, anlaşırdık. Hayret bir şey. Ama şimdi bir silahımız bile yok. Dumanı pencereden dışarı üflüyorum.

Aramızın bir iyi, bir kötü olduğundan konuşuyoruz. Bana daha çok âşık olup olmadığını soruyorum Marianne'ye. "Mümkündür" diyor ama kesinkes söylemesi zor. Geçmişte birlikte olduğumuz kızlarla erkeklerden söz ediyoruz. Marianne çok fazla bir şey anlatmak istemiyor. Lafı ağzından kerpetenle almam gerekiyor. "En son âşık olduğunda böyle mi hissetmiştin?" diye soruyorum. "Aynı keyfi mi yaşamıştın?" Bunu söylemenin kolay olmadığını belirtiyor. Zaman kazanmak için tüm insanlar farklıdır, falan filan diyor.

Ben de he, he, biliyorum diyorum. Mesela, son sevgilisiyle daha mı fazla gülüyordu diye soruyorum. "Gülmek nedir ki aslında?" diyor Marianne.

"Neticede" diye devam ediyorum ve bir avucumdan diğerine otuz santimetre kadar bir mesafeyi ellerimle gösteriyorum. "Eğer benimle bu kadar keyfin yerindeyse, öncekiyle ne kadar keyfin yerindeydi?" diye soruyorum. Ve ellerimi bu şekilde tutmaya devam ediyorum (balıkçıların balığı tarif ederken yaptığı gibi), çünkü Marianne'nin acele etmeden mesafeyi incelemesini istiyorum. Düşünüyor. "Evet, üç aşağı beş yukarı aynı keyfi alıyordum" diyor ve elleriyle gösteriyor. Ölçmek için ona doğru eğiliyorum ama o anda ellerini çekip yeniden direksiyonu tutuyor. "Yetişemedim" diyorum. Gösterdiği mesafenin benimkinden uzun ya da kısa olduğunu söylemek neredeyse imkânsız. "Yani benimle azıcık daha keyiflisin, öyle mi?" diyerek şansımı deniyorum. Marianne buna cevap vermiyor ancak ihtiyacım olan sevgiyi alamamaktan mı korktuğumu soruyor. "Belki de" diyorum. Küçük bir çocuk olduğumu söylüyor. "Öyleysem n'olacak?" diye soruyorum.

169) Dümdüz, ağaçlıklı bir yolda ilerliyoruz. Yüksekçe bir tepenin üzerinde saraya benzeyen, eski bir malikâne var. Boyası dökülmüş, beyaz duvarlı. Yaklaştıkça fevkalade büyük olduğu görülüyor. Bahçe ağaçlarla bezeli, ancak hiçbirinde yaprak kalmamış. Çiçek de yok. Ama çimenler neredeyse yaz yeşili. Albay burada yaşıyor. Kendinden otuz beş yaş genç karısıyla. "Çok acayip" diyor Marianne. Onaylar bir biçimde başımı sallamaktan başka yapacak bir şey yok.

170) Evet. Ona sadece Kalle demeliyiz. Herkes onu Kalle diye çağırıyor (bunun, bize özel bir durum olduğunu sanmamalıyız). Acayip eğlenceli bir herif ve karısının adı da Marianne. İki kadının adının aynı olmasını hepimiz komik buluyoruz. Sırf bu yüzden ziyaretimiz iyi başlıyor.

Araba yolculuğumuz iyi geçmiş mi? Evet, teşekkürler. İyiydi.

171) Masaya oturtuluyoruz; albay, onun kadar yaşlıysanız yemek vakitlerinin çok önemli olduğunu anlatıyor. Aslında en önemli şey. Öğün atlamaktan nefret ettiğini söylüyor. Ve yemek yiyoruz. Birileriyle sohbet edebilmenin harika olduğunu söylüyor albay. Yılın bu

zamanında pek ziyaretçileri olmuyormuş. Yazın ise İsveç'teki ailenin hepsi buraya akın ediyormuş. Ve ahbaplar (ahbap olmadığımızı sanmamalıymışız). Evet, evet, yeniden evlendiğinde ziyaretlerin sayısında bir azalma olmuş. Ama yine de yetiyormuş. Ee, biz de mi seyahat ediyoruz? Doğrudur, diyorum. Albay biraz daha yüksek sesle konuşmamı istiyor. Bir kulağı iyi duymuyor (birkaç yıl önce yapılan bir müdahaleden sonra, Allah'ın cezası bir zar kapanmıyormuş; başkalarında kapanıyormuş da baş belası şey, ona gelince kapanmıyormuş). Ava çıkıyor muyum? "Evet, pansiyonun etrafında gezintiye çıktım (vurmaya değer bir şey bulamadım)" diyorum. "Evet, ortalık bok gibi küçük kuş kaynıyor" diyor albay. Kendisi artık avlanmıyor (ama buraları on beş yıl önce görecektik, kıyamet kopuyormuş; her dakika kahkaha, gençlik ve av). O zamanlar önüne geleni vurduğunu söyledi. Büyük, küçük. Şimdi küçükleri pek seçemiyor, büyükleri de ancak yakındaysalar görebiliyor, bunun da faydası yok. Evet, faydası olmadığında hemfikiriz.

Ve astımından söz ediyor. Bundan hoşlanmıyor, çatalı göğsüne götürüp ciğerlerini tehdit ediyor. "Bu orospu çocuğu bronşlar yüzünden hep" diyor, öfkeli. Marianne'si onu sakinleştirip içkisini tazeliyor. "Ama burada olmak İsveç'te olmaktan çok daha iyi" diyor Marianne'si. Ve albay yine lafa giriyor. Evet, çoook çok daha iyi, hava çok güzel. Kışlar ılıman. Isıtmalı havuzunda yüzdüğünü anlatıyor. Formu oldukça yerinde. Karnına şaplaklar atıyor ve hiçbirimizden laf çıkmayınca, karnının küçüklüğünden söz ediyor. "Hımmm, yüzme havuzunuz var, öyle mi?" diyorum.

172) Yemekten sonra albay odasına çekiliyor ancak her şeyin emrimizde olduğuna bizi temin ediyor. Bir mayo ve kemer ödünç alıyorum. Marianne, havuzun yanındaki yumuşak bir koltuğa gömülüyor. Üzerine kocaman bir örtü örtüyor. Havuzda üç basamaklı bir atlama kulesi var. Marianne'nin, formumun doruğunda olduğuma inandığı fikrinden yola çıkarak, ilkin en üstteki basamaktan atlıyorum. Marianne iyi bir atlayıcı olduğumu söylüyor, teşekkür ediyorum. Daha çok atlıyorum ve havada Marianne'nin komik bulduğu hareketler yapıyorum. Benimle eğleniyor; onu eğlendirenin (başkası değil de) ben olması fikri hoşuma gidiyor. Belki nerede durmam gerektiğini bilemiyorum, o yüzden Marianne sonunda yeter artık demek zorunda kalıyor. Bunu nezaketle yapıyor. Soğuk

algınlığına yakalanmaman için tavsiyede bulunuyormuş kılıfına sokarak – havanın soğumaya başladığını düşünmüyor muymuşum?

Marifet, kendine kendine durabilmekte, Marianne yetti artık demeden önce, diye düşünüyorum. Ya da bir kez daha atlamamı isterken mümkünse durabilmekte. Gelecek sefere öyle yapacağım. Beni bir kez daha atlarken görebilme arzusu tatmin olmadan, keşke devam etseydi duygusuyla otursun kalsın öyle. Ancak bu defasında öyle olmadı.

Sandalyesinin yanına, çimenin üstüne oturuyorum. Aynı zamanda bir İsveç bayrağı olan dev bir havlu almış benim için. Marianne parmaklarını saçlarıma daldırıyor ve sonradan açtığı küçük bukleler yapıyor. Havaya bakıyoruz. Hiç fena değil.

173) İki Marianne sohbet ediyor. Omuzlarında kocaman şallar, bahçede dolanıyorlar. Baş başa vermişler. Ne konuştuklarını azıcık merak ediyorum. Kadınların birbirleriyle bu kadar çabuk anlaşmaları beni hayretler içinde bırakıyor.

Albayla oturmuş içiyor da içiyoruz. Erkek erkeğe. Bu farklı bir şey yahu diye düşünüyorum. Sorularına sakin sakin cevap veriyorum, baş başa vermiyoruz ve cinsel gücü artıran ilaçlardan konuşmuyoruz. "Marianne ve ben tatildeyiz" diyorum. Hayır, iş gezisinde değiliz. "Sırf keyif yani?" diyor albay ve manalı bir biçimde masayı sallıyor. Daha sonra başka benzer hareketlerde de bulunuyor. Başımı sallıyorum, tam burada kısa ve gürültülü bir kahkaha atmanın uygun düşeceğini anlıyorum. Ona Kalle diyemeyeceğim.

174) Gece orada kalmak ister miyiz diye soruluyor (böylelikle bütün gece birlikte olabiliriz). Bunun harika olacağını düşünüyorlar (birkaç kadeh bir şey içeriz, diyor albay). O meseleye gelince, içtikten sonra araba kullanabilirmişiz pekâlâ (buralarda herkesin öyle yaptığını iddia ediyorlar). "Kalabiliriz, ancak pansiyon sahibinin arabasına ihtiyacı var mı, bilmiyoruz?" diyoruz tereddütle. Albay telefon edip arabayı birkaç gün daha kullanabileceğimizi öğreniyor çabucak. "O zaman burada kalıyoruz" diyoruz.

Saatlerce masanın başında oturuyoruz. Bütün gece yemek yiyoruz. Yemeğin biri gidiyor, biri geliyor. Minnacık tabaklarda. Gurme işi. Albay yemeğe önem verdiğini söylüyor. Biraz Norveç'ten, İsveç'ten ve herkesin bildiği şeylerden konuşuyoruz. Noel gele-

nekleri. Albayın Marianne'si Noel gelenekleri üzerine epeyce laf ediyor. Burada Noel kutlamak aynı şey değilmiş. Albay İsveç'in boktan bir yer olduğunu söylüyor, asla geri dönmeyecekmiş. Hatta, burada kalamayacağımız için bize acıdığını ima ediyor. Benim Marianne Norveç'ten başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemediğini söylüyor ancak albay onun söylediğini duymamış gibi yapıyor. Onun yerine, gidip şarap getiriyor; gitmeden, ona şarap mahzenini gezdirmesini hatırlatmalıymışız. Albayın Marianne'si bir ara bana sımsıcak bakıyor, onun gibi güzel bir kadının nasıl olup da albay gibi bir adamla evlendiğini merak ediyorum doğrusu. Tek bildiğim, onun da astımı olabileceği.

175) Bizden daha yaşlı şaraplar içiyoruz. İnsan bir tuhaf oluyor. Albay, "Buyrun için, zulada daha çok var" diyor. Bu güzel, eski evde uyuyacağım için seviniyorum. Ertesi sabah uyandığımızda belki de sevişeceğimiz güzel bir oda verirler bize kesin. Kahvaltıdan önce birkaç kez havuza atlamak istiyorum.

Albay, birdenbire satranç oynayalım mı, diye soruyor. Hayır, diyorum ama sesim alçak çıkıyor ve satranç tahtasını önümde buluyorum. Bana bir puro ikram ediyor, rengi benim seçebileceğimi söylüyor. Beyazı seçiyorum ve birkaç dakika sonra albayın oyunu açmamı beklediğini anlıyorum. Satranç partilerinin uzun sürmesiyle bir derdi olmadığını, ancak ilk hamlenin bu kadar da zor olmaması gerektiğini söylüyor. Satrancın kurdu olduğumdan şüphelendiğini belirtiyor. Tam bir uyanık. Benim gibileri tanıyor ama onda da birtakım numaralar olduğunu anlamalıymışım. Konsantre oluyoruz.

Arka planda, Marianne'nin belli belirsiz konuştuğunu duyuyorum. Klasik müzik dinliyorlar ve bunun çok güzel olduğunu söylüyorlar. Taşları tamamen rastgele hareket ettiriyorum. Plansız, programsız, albayın hamlelerini dikkate almadan. İlkten bir şey demiyor. Mükemmel miyim yoksa palavracının teki miyim, bilemiyor (asla bilinmez). Ama sonra, bir geri zekâlıya karşı oynadığını anlıyor. Birkaç kez beni test ediyor (ben fark etmeden). Şah çekiyor, sonra da mat ediyor. Hiç şansım yok. Ama durumu abartmıyor. Kazanmaması berbat bir durum olurdu, bunu biliyor. İyi geceler diliyoruz.

176) Marianne benimle aynı saatte yatmıyor. Biraz daha oturup albayın Marianne'siyle sohbet etmek istiyor. Azcık kıskanıyorum ama uykumu kaçıracak kadar değil. Ertesi sabah ondan erken kalkacağımı düşünüyorum. Uyanıp da bana gördüğü rüyayı anlatmak istediğinde yanında olmamak. Bunu hak ediyor doğrusu. Bu planın çok aşağılık olduğunu anlıyorum ancak tam uykuya dalmak üzereyken bunun hiç umurumda olmadığını fark ediyorum.

177) Erkenden kalkıyorum. Merdivenlerden iniyorum. Albay beni şaşırtıyor. Onu, pijamalarıyla çimenlerin üstünde ayakta dikilirken görüyorum. Birtakım egzersizler yapıyor. Doğu'dan bir şeyler sanki. Belki de sandığım kadar kaçık değildir. Mayomu üzerime geçiriyorum, kemeri sıkıyorum. En yüksekteki basamaktan birkaç kez atlıyorum. Bu harika. Sıcak suda yüzüyorum. Uzun süre havuzda kalıyorum. Canım çıkmak istemiyor. Hava puslu ve soğuk, arazi sabahın erken saatlerinin etkisi altında.

Albay bana doğru geliyor. Egzersiz programını tamamlamış. Benim harika bir tramplen atlayıcısı olduğumu söylüyor. Teşekkür ediyorum. On beş yıl önce gelmeliymişim buralara, yine bunu söylüyor. O zaman görürmüşüm nasıl oluyormuş tramplenden atlamak. On beş yıl önce neler yaptığımı anlatıyorum, bakışlarını yukarı kaldırıp gerçekten daha yaşlı olup olmadığımı soruyor. Hayır; o zaman korkacak bir şey yokmuş, hayatım önümde seriliymiş. Bir zamanlar aynı şeyin onun için de geçerli olduğunu söylüyorum. Evet, öyleymiş. Ama artık değilmiş.

Yüzme gözlüğü var mı diye soruyorum. Hayır, yokmuş. "Ne yazık ki" diyor. "O kadar da dert değil" diyorum. Benimkinin, pansiyondaki bavulda kaldığını söylüyorum. Albayın yüzme havuzu olduğunu nereden bilebilirdim ki. Hayır, bilemezdim.

"İşin berbat yanı bu" diyor albay. Havuzun kenarında duruyor, ben havuzun içindeyim. Havuzun mermer kenarına dirseklerimle yaslanmışım, ayaklarının dibindeyim, hangi işin berbatlığından söz ettiğini soruyorum. Hemen cevap vermiyor. Kelimeleri seçiyor. Biraz çaresiz. Sonra bir şeyler diyor. "İnsanlar, en iyi ihtimalle yetmiş, seksen yaşına kadar yaşıyor." Başımı sallıyorum. "Doğuyoruz, gerekli her şeyi öğreniyoruz ve zamanı gelince bunları kullanıyoruz" diye devam ediyor. Akıllı, büyük, yetişkin ve yaşlı oluyoruz. Ve tam bir şeyler anlamaya başlamışken, olanı biteni kavrıyoruz derken...

(kollarını açıyor), tam o zaman... artık bunları kullanamıyoruz. İkimiz de sessizleşiyoruz. Çok yazık manasında başımı sallıyorum.

"Aşkı ele alalım mesela" diyor (hevesle başımı sallıyorum, sabahın köründe, puslu bir havada, havuz kenarında, yetmiş yıllık tecrübeden faydalanacağımı sanıyorum bir an için), ancak son yıllarda aşka dair bir parça bir şeyler anlamaya başlamışmış. Ne anlamış? Soruyorum ama cevap vermiyor. Sadece, iki artı iki kaç eder onu öğrenmiş ve bir yıl sonra ona aynı şeyi soracak olursam bana cevap vermek için burada olacağından bile emin değil.

"İşin en berbat yanı işte bu" diyor. İşin göt gibi berbat yanı işte bu.

178) Albay, bunları bir süre önce düşünmeye başladığını söylüyor. "Bu beni şoke ediyor" diyor. İşin vahşiliği. Pek dindar da sayılmazmış (ayıp olmasın diye bana eğilerek bakıyor). "Fazla bir beklentim yok" diyor. "Neyin beklentisi?" diye soruyorum. "Yok olduğumda" diye cevap veriyor. Ama karanlığa ve bir hiçliğe karışacağına inanabilmesi zor. Ona katıldığımı belirtmek için başımı sallıyorum. "Daha iyi bir şeylerin olması da gerekli değil" diyor. Karanlık ve hiçlikten bir nebze daha iyisine çoktan razı. "Ne olabilir ki?" diye soruyorum. Hayır, bilmiyor. Her şey olabilir aslında. Dünyanın şeyi olması gerekmiyor, ufak tefek bir şeyler.

Bu kadar dertlenmemesi gerektiğini, her şeyin mutlaka yoluna gireceğini söylemeyi düşünüyorum bir an ama vazgeçiyorum. Her şeyin bir sınırı var.

179) Albay eve doğru çıkıyor. Sabahı düşünüyorum. Akşamdan ve geceden tamamen farklı. İnsanlar bambaşka oluyor sabahları. Her zaman biraz daha yalnız. Bu soğuk ve rutubetli havada. Geceleyin bir araya geliyorlar. Şarap ve konyak içiyorlar, satranç oynuyorlar, müzik dinliyorlar ve müziğin güzel olduğunu söylüyorlar. Geceleyin sevişiyor ya da uyuyorlar. Ama sabahleyin. Kahvaltıdan önce. İşte o zaman insan tek başına.

Albay evin merdivenlerini çıkıyor. Ona bakıyorum, içim acıyor. Beyaz pijamalar. Küçük adımlar. Merdivenlerin tepesinde durup bana bakıyor. Belki de bir atlayış bekliyor. Onun şerefine tramplenden atlıyorum.

180) Duş alıp giyiniyorum ve malikanenin bahçesinde uzun bir yürüyüşe çıkıyorum. Çok güzel. Dereler ve yapraklarını dökmüş büyük ağaçlar. Epeyce uzaklaşıyorum. Bir su bendinin yanındaki viran bir kameriyeye geliyorum. Burada da tramplen var ama su çok daha soğuk. Belki de hava kadar soğuk. Orada durup suya taş atıyorum. Önce taş kaydırıyorum. On bir kez kaydırmayı beceriyorum. Bu iyi. Sonra, daha yuvarlak ve oval taşlar arıyorum, ses çıkaracak ya da zıplayacak taşlar. Bu kolay değil. Ama sonunda başarıyorum. Bunu babamdan öğrendim. Plof diyordu buna. Plof atmak. Yukardan atacaksın. Bunu becerdiğimde acayip seviniyorum. Plof diye bir ses çıkıyor. Ekmek hamurunu masaya vuruyormuşsunuz gibi. Ya da bir mızrağın bataklığa saplanması gibi. Insanın içini gıdıklayan bir ses deneyimi.

Sonra geri dönüyorum. Başka uygun taşlar bulamıyorum.

181) Odaya girdiğimde Marianne'yi uyanmış buluyorum. Gözleri kapalı oturuyor ve rüyalarını hatırlamaya çalışıyor. Çok fazla Ingmar Bergman filmi seyrettiğini söylüyorum. Neden bunu söylediğimi soruyor. Hiiç. Öylesine dedim işte. Ama bana doğru gibi geliyor. "Evet, olabilir" diyor Marianne.

182) Sıra şarap mahzeninde. Albayın Marianne'si mahzeni avucunun içi gibi biliyor. Orayı burayı gösterip konuşuyor. Kocaman bir mahzen. Varillerdeki şarapların bazılarının tadına bakıyoruz. Marianne ve ben başımızı sallıyoruz, çok iyi manasında. Marianne şarap hakkında başka şeyler de söylüyor. Şu şöyle, bu böyle (şen şakrak, vicdanlı falan gibi şeyler). Ben iyi deyip geçiyorum ama lafı tekrar edip tartarak söylüyorum. Marianne'ler her bir şarap hakkında uzun uzun konuşuyorlar. Böylelikle ben de epeyce içiyorum. Şarabın adını ve yılını duyduğunda benimkisinin ağzı açık kalıyor. Albay bunları içmek için çok fazla beklemese belki daha iyi olur, diyorum dikkatlice.

183) Marianne birkaç gün daha albaylarda kalmayı düşünebileceğini söylüyor. Sesinden beni pek hesaba katmadığı belli. "Ne demek oluyor bu?" diye soruyorum. "Aynen bu demek oluyor" diyor. Ne bir eksik ne bir fazla. Beni burada isteyip istemediğini soruyorum. Kendim bilirmişim. Cevabının canımı yaktığını gizleyemiyorum. İç-

güdülerini onun kadar sevmediğim için mi kırgın diye soruyorum. Verdiği cevaptan, burayı onun kadar sevmediğimi kabul etmekte zorlandığını anlıyorum. Onun için bu, farklı olduğumuzun işareti. Her konuda aynı fikirde olmamızı mı istiyor diye soruyorum ama bunu cevaplamıyor.

Net olmak istiyorum ve ne kadar süre burada kalmayı düşündüğünü soruyorum. Söylemesi zormuş. Belli olmazmış. Albayın Marianne'siyle çok iyi ahbap olmuşlar. Hemen çekip gidemezmiş. "Bunu düşüneceğim" diyorum. Ama ondan, burada istendiğim duygusunu alamadığımı da ekliyorum. Omuzlarını silkiyor. "Dikkatli olsan iyi olur" diyorum, "Yeni arkadaşlar edindiğinde insan genellikle eskisinin hükmünün kalmadığını zanneder." "İyice abarttın" diyor. Öyle olsun, söylediğinin ne manaya geldiğini en iyi kendisi bilir. Evet. O da aynı şeyi söylüyor. Kimse ondan iyisini bilemezmiş.

184) Yine akşam oluyor. Albay satranç oynamayacak mıyız, diye soruyor. Yemek yiyoruz, ufak tefek şeylerden konuşuyoruz ve ben bir puro tüttürüyorum. Birkaç kadeh şaraptan sonra albay, *camembert* peyniri etiketi topladığını itiraf ediyor. İki yüz farklı etiket toplamış. Etkilenmiş taklidi yapmıyorum, Marianne ise tamamen içten. Bir albüm getiriyor; meğer her bir etiketin ardında uzun ve ilginç bir hikâye gizliymiş. Hepsini dinliyoruz. Ertesi gün oradan ayrılacağımı söylüyorum. "Ayrılmak mı?" diyor albay, "Nereye?" Bilmiyorum. Ancak kuzeye giden bir trene bineceğim. Benim Marianne albayla göz göze geliyor; onun bir müddet daha kalacağı anlaşılıyor. Albay gayet nazik bir biçimde neden ayrılmaya karar verdiğimizi soruyor. Bir açıklamada bulunmak yerine albayın güzel şarabıyla dolu kadehleri art arda deviriyorum.

185) Gece. Marianne ve ben karanlıkta yan yana yatıyoruz. Gitmeye karar vererek gayet cesur bir iş yaptığımı düşünüyorum. Marianne'nin beni özleyeceğine inanıyorum. Böyle davrandığına pişman olacak. Biraz aklını başına alması gerekecek. Söylediklerinin sonucuna katlanmalı, bu önemli. Ona gününü göstereceğim.

"O zaman ben gidiyorum yani" diyorum karanlıkta. Marianne cevap vermiyor. Ya uyuyor ya da uyur gibi yapıyor. İki durum da kötü.

186) Marianne beni istasyona bırakıyor. Sarılıyor. Eh, o zaman birkaç hafta sonra görüşürüz, diyoruz. Evet, öyle. Hoşçakal.

Yerimi buluyorum ve tren istasyondan uzaklaşıyor. Pencereden bakıyorum. Birazcık kitap okuyorum, albayın Marianne'sinin benim için hazırladığı yolluktan bir parça bir şeyler yiyorum. Keyfimin yerinde olduğu söylenemez.

187) Tren beni uzaklara götürüyor. Oturmuş hayal kuruyorum. Marianne, yanımdayken olduğundan daha harikulade bir şekilde önümde duruyor. Başka kızların onun kadar güzel olabileceğini düşünmekte zorlanıyorum ve bunun ne kadar mantıksız olduğu aklımdan bile geçmiyor. Pencereden bakıyorum, üzerime bir bıkkınlık çöküyor.

188) Yaklaşık yirmi millik bir mesafeyi katedene kadar yerimden kıpırdamıyor ve derin bir melankoliye sürükleniyorum.

189) Makul büyüklükte bir şehirde trenden iniyorum. Bir otele yerleşiyorum ve iş gezisine çıkmış bir Finliyle sohbet ediyorum. Şen şakrak bir tip. Birlikte akşam yemeği yiyoruz ve otelin bodrumunda iki tur bovling oynuyoruz. Şehre gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda, hayır diyorum. Kibarca söylüyorum. Ama dopdolu bir hayır. Yanlış anlaşılamayacak bir hayır.

Odamda oturuyorum. Balkona açılan kapının önündeki bir sandalyede. Yolun karşı tarafında bir park yeri var, tam oraya bakıyorum. Her yer karanlık. İçerinin karanlık olması benim seçimim. Dışarıda sözüm geçmiyor.

Marianne artık ne uzanmış yatıyor ne kitap okuyor ne de beni bekliyor. Kesinlikle yakınlarda bir yerlerde de değil. Kendimi toparlayıp onu düşünmemeye çalışıyorum. Bunu başarabilmeliyim. Ama hayır. Sonunda ona sırılsıklam âşık olup olmadığımı düşünüp duruyorum. Bir şeyler olduğu kesin ve itiraf edemeyecek kadar endişeliyim.

Uzun süre balkon kapısı önündeki sandalyede öyle oturuyorum. Hayat bana çok zor ve çok uzun geliyor.

190) Kalkıyorum, kahvaltımı ediyorum ve yeniden balkon kapısı önündeki sandalyeye oturuyorum. Balkon minnacık. Hava, belki birkaç saat sonra biraz ısınınca balkona çıkmayı düşünüyorum.

Marianne'yi bırakıp gelmiş olmama bir kez daha şaşırıyorum. Hoyrat bir davranış mıydı yoksa aptalca mı, bilemiyorum. Sadece umulmadık olduğunu biliyorum.

Resepsiyonu arayıp bir hat istiyorum. Albayın numarasını çeviriyorum ama iki kez çaldırdıktan sonra kapatıyorum. Cesaretimi abartmışım. Kendimi daha iyi hazırlamam lazım. Sonra ararım. Birkaç gün geçsin.

Hava sıcak, balkonda oturuyorum. Bir sigara, bir tane daha içiyorum ve izmaritleri sokağa atıyorum. Aniden, yolun karşısındaki park yerinde bir kızı fark ediyorum. Aynı yükseklikteyiz, el kol hareketleriyle bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Bunun ne demek olduğunu anlamıyorum. Ayağa kalkıp anlamadığımı belirtir bir hareket yapıyorum. Kız hareketleri tekrarlıyor. Yavaşça ve daha net. Oraya gelmemi istiyor. Yardıma ihtiyacı var. Çok çaresiz görünüyor.

191) Arabasının sol ön lastiği patlamış. Birisi bir çivi saplamış. Başımı sallayıp, *fucking hooligans** diyorum. İkimiz de başımızı sallıyoruz. Ortak bir düşmanımız var ve birkaç saniye içerisinde oldukça yakınlaştık. "Let me help you"** diyorum.

Adı Mirlinda. Bunun güzel bir isim olduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Benim adımı soruyor. Mirlinda'nın yanında benimkinin lafının bile edilmeyeceğini söylüyorum.

Lastiği birlikte değiştiriyoruz. Bunu daha önce hiç yapmamış, krikonun nasıl çalıştığını bilmiyor. Ben de pek emin değilim ama biliyor gibi yapıyorum ve her şey yolunda gidiyor. Neredeyse hiç umulmadık şekilde. Her şeyin yolunda olduğunu görmek için arabayla küçük bir tur atıyoruz. Mirlinda teşekkür ediyor, beni yemeğe davet etmek istediğini söylüyor.

192) Akşamüzeri Mirlinda'nın evinde oturmuş, yemek yiyoruz. Yemek güzel, sık sık birbirimize bakıyoruz. Mirlinda bir sevgilim olup olmadığını soruyor, buna ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Evet dersem onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Sonunda Mirlinda biriyle birlikte olduğunu ama onun şu sıralar burada olmadığını söylüyor. Bunu ona asılmayayım diye mi söylüyor, emin

* Başbelası serseriler (ç.n.).

** Sana yardım edeyim (ç.n.).

olamıyorum. O zaman fark etmez diye düşünüyorum ve Marianne'yi anlatıyorum. Hiçbir şeyi atlamadan. Mirlinda, Marianne'nin çok iyi birine benzediğini düşünüyor; ekmek koparıp tabaklarımızı sıyırırken sessiz kalıyoruz.

Medeni durumumuzu netleştirdikten ve birkaç kadeh şaraptan sonra ortam yumuşuyor. Mirlinda müzik açıyor, ben ne çaldığını tahmin etmeye çalışıyorum ama çuvallıyorum. Mirlinda gülüyor ve hayır diyor, kesinlikle "it's not Schubert"*.

Norveç'i soruyor. Orada ne yiyoruz? Balık diyorum. Ona ne tür balık yediğimi anlatmak istiyorum ama o balıkların İngilizce ne anlama geldiğini bilmiyorum. Mirlinda'nın bir sürü İngilizce balık adı bildiği ortaya çıkıyor. Başka balıkları da saymasını istiyorum. Hayır, o değil, o değil, hayır, hayır, hayır, o hiç değil. Oturup Mirlinda'ya bakmaya ve balık isimlerini hatırlamaya çalışırken onu dinlemeye bayıldığımı fark ediyorum. Sonunda bir balık kitabına bakmamız gerekiyor. Mirlanda acele etmeden sayfaları çeviriyor, ben de onun omzunun üzerinden bakıyorum. Sonunda hangi balığı kastettiğimi buluyor ve onu işaret ediyorum. "İşte bu" diyorum. Bunlardan yiyoruz. Onları haşlıyorum (suya biraz tuz koyup) ve yanına da havuçla sarımsaklı tereyağ iyi gidiyor. Bu morina balığı. İlgiyle başını sallıyor ve morina balığının Fransızcasını söylüyor ama ben bunu hemen unutuyorum.

Mirlinda, şehirdeyken onunla kalabileceğimi söylüyor.

193) O işteyken dairesinde vakit geçiriyorum. Bazen dışarı çıkıyorum, yoğurt falan alıyorum. Büyük beyaz şişelerde ayran. Bunları içip Fransız çizgi romanları okuyorum. Mirlinda benim için Fransızca-İngilizce sözlüğü buldu. Fransızca öğrenmemi çok istiyor. Bir ansiklopedi de çıkardı. Akşamüstü eve geliyor ve hava kararkığında yemek yapıyoruz. O gün bir şey öğrenip öğrenmediğimi soruyor; evet, diyorum.

194) Bir gün uyanıp *menderes*** diyorum. Bunun güzel bir kelime olduğunu düşünüyorum. Okul yıllarından beri bu kelimeyi duymadım ama şimdi aklıma geldi ve bütün gün aklımdan çıkmıyor.

---

* Schubert değil (ç.n.).

** Bir nehrin yatağında kıvrımlara verilen ad (ç.n.)

Sürekli kendi kendime bu kelimeyi söylüyorum ve uygun bir ritim tutturuyorum. Bunu mırıldanıp kaloriferde bateri çalıyorum. Mirlinda eve dönünce ona aklıma gelen bu sözcüğü anlatıyorum. Benim adıma seviniyor ve menderesin Fransızcasının *méandre* olduğunu söylüyor. Bu sözcüğün insanın ağzına çok yakıştığını düşünüyor o da. Mirlinda'nın bisikletine atlayıp küçük bir nehrin kenarında geziniyoruz. Ben bisikletin arkasında oturuyorum, kendimi hiç bu kadar genç hissetmemiştim. Sonradan hatırlamamız bile gerekmeyen şeylere gülüyoruz. Mirlinda bana dönüp gülümsüyor, onun da benim kadar genç olduğunu hissediyorum. Sonunda bir menderese rastlıyoruz, ben menderesin yanında dururken Mirlinda fotoğrafımı çekiyor. Güzel bir gün. Belki de en güzellerinden biri.

195) Yine albayı arıyorum. Marianne ile konuşuyorum. "Nasılsın?" diye soruyorum. İyiymiş, o da aynı soruyu soruyor. Fena değilim diyorum (fena değilim ile iyiyim arasındaki nüansı anlamasını ve bunun onu biraz düşündürmesini umuyorum). Söyleyecek başka bir şey yok. Bazı meteorolojik detaylar – A, sizde de mi yağmur yağıyor? Bir kez daha, evde görüşürüz, diyoruz.

Eve ne zaman dönmeyi düşündüğünü ağzından almaya çalışıyorum ama bir şey söylemek istemiyor. Bilmek isterdim. İlk gelen olmamakta bir puan yatıyor kesinlikle. Diğerini bekleten kazanacak.

196) Mirlinda bir gece bana sarılıyor. Şaşırıyorum, beni öpmesine karşı çıkmıyorum ama Mirlinda sonra pişman oluyor. Bir şey olmamış gibi davranalım, diyor. Bir müddet ortalıkta bir şey olmamış gibi dolanıyoruz. Ama bir şeyler olmuşa benziyor.

Gece geç saate kadar oturup Marianne'yi düşünüyorum.

197) Sonunda Mirlindaya artık gitmek istediğimi söylüyorum. Çok bozuluyor. Ağlıyor ve onunla kötü mü vakit geçiriyorum diye soruyor. Bir gün geri gelmeliymişim. "Geleceğim" diyorum. Ve Mirlinda, bir daha kaçmamam için beni bodrumuna kilitleyeceğini söylüyor. Beni orada tutacakmış, sevecekmiş ve her gün ziyaretime gelecekmiş. Bu güzel olmaz mıydı, diye soruyor. "Bodrumun ne durumunda olduğuna bağlı" diyorum.

198) Trendeyim. Hava puslu ve soğuk. Güneş, mat kırmızı, mükemmel bir çember; gözlerim acımadan güneşe dosdoğru bakabiliyorum. Kış kesinlikle gelmiş olmasına rağmen koyunlar dışarıda otluyorlar.

199) Ara sıra tren değiştiriyorum, yiyecek bir şeyler alıyorum. Bazı istasyonlarda tıraş oluyorum. Geniş kompartımanlarda tek başıma oturuyorum genellikle. Arada sırada içeri giren biri çıkıyor, bir çift laf etmek zorundalarmış gibi hissediyorlar. Sohbetin keyifli olacağını düşünüyorlar herhalde. Feribotta ucuz sigaralardan alıyorum, Marianne'nin benden önce eve gelmesini umarken sigara içiyorum.

200) Kapıyı açıp daireme giriyorum. Kaybettiğimi anlıyorum anında. Bir saniyede, gözleri yolda kalmış bir insan seviyesine düştüm. Ancak sabırlı olmaya karar veriyorum. Marianne'yi çok düşünmemeye. Ne zaman isterse o zaman gelsin. Kendisi bilir, diye düşünüyorum. Marianne bilir.

Üçüncü Bölüm

201) Marianne'yle bir seyahate çıkmıştık. Ben eve geldim ama Marianne gelmedi. Üzerime korkunç bir ağırlık çöktü, günlerce mutfak masasının başında oturup bir şeyler olmasını bekledim. Ama hiçbir şey olmadı. Posta kutusu boştu, karnım açtı ama sırt çantamı bile boşaltacak halim yoktu.

Sonunda tabloyu paketinden çıkarıp yatağın başucundaki duvara astım. Yatarken onu incelemek istiyordum. Gün içinde birkaç kez tabloyu inceliyordum; mavi çöp adam bir dönem, görsel bilincimin sayısız katmanını doldurdu...

202) Dışarıdan bakıldığında, Marianne'yi beklemek dışında her türlü işle uğraştığım izlenimi uyandırıyordum. Gönülsüzce iş arıyordum, kütüphaneden okumadığım kitaplar ödünç alıyordum, günde iki kez yıkanıyordum ve her gün posta kutusunu boş bulduğum halde bu bana hiç koymuyormuş gibi davranıyordum.

Ama yine evdeydim işte. Ve Marianne'nin orada olmadığına şüphe yoktu. Yemek masasına ve o anki koşullarıma iyice alışmıştım. Annemle babam acilen iş bulmam gerektiğini söylüyordu. Ama ben sadece bekliyordum. Tek yaptığım buydu.

203) Birgün alışveriş yaparken eski bir akrabaya rastladım. Büyükbabamın üvey erkek kardeşi. Yetmişinden bir gün bile almış gibi göstermediğini söyledim; Roland'ın (adı buydu) yüzü aydınlandı, sonra onu yemeğe davet ettim.

Roland tablomu o kadar beğendi ki, tablo onun değil de benim diye bir an vicdan azabına kapıldım. Ama o benimdi, hep benim olmasını istiyordum; insanı üzen bu türden düşüncelerle kendimi harap etmemeye karar verdim.

Roland'ın yaşlı gözleri ne de güzel parlıyordu. Güçlü kuvvetli olduğu eski günlerden küçük hikâyeler anlattı, uzun uzun konuş-

tuğunu ve lafı kimseye bırakmadığını fark edince utandı. "Bırak Allah aşkına" dedim.

Roland kızlarla aramın nasıl olduğunu sordu; detaylara girmeden Marianne'den söz ettim. Çok tatlı bir kıza benzediğini söyledi. Dahasını duymak istiyordu. Onunla nasıl tanışmıştım? "Bana gelmeye başladı" diye anlattım. Kendimizi birlikte yaşarken bulduk. Roland başını salladı, kadınlarla erkeklerin birbirlerini her zaman nasıl da bulduklarını düşününce insan hayret ediyordu. "Hiç kimse aynısını yaşamıyor" dedi. Benim Marianne'yle buluşmamın diğerlerinden daha mı tuhaf olduğunu sordum; hayır, Roland hiç de öyle düşünmüyordu. Marianne'yle ilişkim pek de özel değildi belki de. Ancak buna inanmamayı becerdim.

"Erkeklerin ve kadınların birbirine ihtiyacı var" dedi Roland; hayvanlardan, kuşlardan, eski köylü toplumlarından ve daha bir sürü şeyden söz etti. Tek başıma yaşamayı becerebileceğime inanmamalıymışım. "Böyle bir şeye asla inanmış değilim" dedim.

"Mesele denge" dedi Roland, "Birbirini tanımayı öğrenmek, kim olduğunu diğerine göstermek". Hikâyem esasen, başkalarından çok, benimle ilgili olmalıymış. Sonra da paltosunu giyip evine gitti. Orada öylece kalakaldım, duygulanmıştım.

204) Ve Marianne'den bir kart aldım. İyi olduğunu söylüyordu. Albayın Marianne'si gerçekten harika bir insan diyor, çok iyi arkadaş olduklarını yazıyordu. Arabayla uzun bir tura çıkmışlar, saray harabeleri görmüşler, bir pansiyonda aynı yatakta yatmışlar. Epeyce güldükleri yazıyordu.

Paris'teki olaydan sonra Marianne ve kartlar söz konusu olduğunda biraz ikircikliydim. Ama en azından beni düşünmüştü. Ve yazılanlara bakılırsa keyfi yerindeydi. Belki de fazlaca yerindeydi. Hiçbir şeyi tartmadan geri döneceği kafama dank etti.

205) Bay Slind-Hanssen aradı ve kızıyla konuşmak istediğini söyledi. Seyahate çıktığımızdan haberi yok muydu diye sordum. Hayır, haberi yokmuş. Marianne'nin hâlâ seyahatte olduğunu ama kısa bir süre sonra eve döneceğini söyledim. Bay Slind-Hanssen güldü ve kavga ettiğimizi, Marianne'nin benimle daha fazla seyahat etmek istemediğini varsaydı. "Kendine geliyor" dedi. İnsanın huzurunu kaçıran, kötü ruhlu biri olduğunu düşündüğümü

söyledim, buna itiraz etmedi. Sadece hoşçakalın, deyip telefonu kapattım.

206) Marianne gerçekten de kafasında hiçbir şeyi tartmamış olarak geri döndü. Önce buna inanmak istemedim ama sonra bunun gerçek olduğunu ve bu durumu kabullenmek zorunda olduğumu anladım. Sırt çantasını çıkardı ve bavulları salona koydu. Bana sarıldı ve beni sandığından da çok özlediğini söyledi. Bunu o kadar çok söyledi ki, sonunda pes etmek zorunda kaldım; neden bu kadar tedirgin göründüğümü sorduğunda bir şey yok, diye cevap verdim. "Her şey yolunda" dedim. Sadece şaşırmıştım. Bir şey yok.

Erkenden yattım. Marianne seyahatten yorgun dönmüştü, onun yorgunluğu bana da bulaştı. Seviştik, her yönden iyiydi. Marianne uyuyakaldı ve ben orada öylece yatıp aramızda yolunda gitmeyen bir şeyler yok muydu, diye sordum kendime.

Aramızda yolunda gitmeyen bir şeyler yok muydu? Her şey, her zaman yolunda mıydı? Cevabı bilmiyordum.

Her şey eskisi gibi demek, durum iyi ve şu anda her şey yolunda, her zaman da yolundaydı anlamına geliyordu. Tersi ise hiçbir zaman hiçbir şey yolunda değildi, şimdi de yolunda değil demekti. İşin içinden çıkamadım ve uyuyakaldım.

207) Marianne, Nidar-Bergene'yi aradı ve yolculuğumuzu gayet uyumlu ve sorunsuz geçmiş gibi sundu. Kaymak gibi. Yavaşça başımı salladım ama Marianne farkına varmadı sanırım.

Nidar-Bergene, taşı yanımızda götürüp götürmediğimizi sordu (Marianne bana dönüp soruyu iletti). Ona evet, demesini söyledim, yanımdaydı ve çok faydası oldu. Nidar-Bergene bunu duyduğuna sevindi.

208) Havuz alışkanlığım nüksetti; bu, bana iyi geliyordu. Bir gün orada Glenn'e rastladım. Saunaya girdiğimde kambur sırtını görmemek mümkün değildi. "Eski dostum" dedi. Kart için teşekkür etti, Eyfel Kulesi'nin tepesinde korktum mu, diye sordu. Başımı salladım ve gidip bir kilometre yüzdüm.

209) Halfred eve döndüğümüzü keşfetti. Bir gün merdiven sahanlığında durup zili çaldı, yüzünden iyimserlik akıyordu. Bizi

tekrar gördüğüne sevinmişti ama o İsveç'teyken çiçeklerini öldürdüğümüz için hâlâ sinirliydi. Gayet samimi ve dürüst bir şekilde özür diledim. Yeni çiçekler almayı önerdim ama mesele para değil, dedi Halfred. "Evet. Anlıyorum." Çay içtik ve Halfred çayına bal istemedi. İsveç'te katıldığı kurs iyi geçti mi diye sordum. "Evet, çok iyi geçti" diye cevapladı. Şimdi daha iyi bir kılavuz olduğunu hissediyordu, gururlandığını görebiliyordum. Konu oraya gelince, çiçekleri unuttuğum için beni affettiğini söyledi. Çok daha önemli birtakım şeyleri unutmuş olabilirdim, diye durumu toparlayıp anlaştık. Halfred seyahate çıkmış olmamıza şaşırmıştı. "Spontane olmuş" dedi. "Belki de öyleydi" dedim.

Marianne başını odaya doğru uzatarak Halfred'in *curling* takımının nasıl gittiğini sordu. "Teşekkürler, harika gidiyor." Kılavuzların takımı sıralamada dördüncüymüş, bunun iyi bir derece olduğunu söylemekten başka bir şey gelmedi elimden. "İskambil oynayalım mı?" diye sordu Halfred. "Olur tabii" dedim.

210) İkimiz de evdeydik artık. Marianne ve ben. İkimiz de seyahatte değildik ve birbirimizden kart beklemiyorduk. Marianne çok sık ders çalışıyordu ve ben iş ilanlarına bakıyordum.

Bahar geldi, neredeyse yaz.

Marianne sınavı geçti, şampanya içtik. "Şerefe Marianne" dedim, ona sarıldım. "Şerefe" dedi Marianne de, çekingen ve mutluydu. "Şimdi ne oldun sen?" diye sordum. Omuzlarını kaldırdı. Öğretmen olduğu anlaşıldı.

211) Bir gün Marianne birdenbire artık iş ciddiye bindi, deyiverdi. Kendime bir iş bulmalıydım, hem de acilen. Henüz beş parasız kalmamış olsam da bunun olumlu bir tarafı yoktu ona göre. Hayal gücü olmayan biriydim, istihdam edilmeliydim. Lafı dolandırmadan söyledi. Sonra da özür diledi, yalnızca benim iyiliğimi istiyormuş.

Marianne'den saçımı kesmesini istedim, olur dedi. Sonra pişman oldum. "Alnımdan bu kadar almayacaktın" dedim. Homurdandı, ne istediğimi söylemeliymişim, net mesajlar vermeliymişim. Alnımda ne kadar saç kalmasını istediğimi bilemezmiş. Hayır, hayır ama şimdi çok kesmişti. Çocuk gibi görünüyordum ama Marianne fark etmez, dedi. "Pek çok işveren gençlere iş vermeyi seviyor." Gençlerle

çocuk gibi duranlar arasındaki farktan söz ettim ama Marianne'nin umurunda değildi. Bunun laf ebeliği olduğunu söyledi.

İş görüşmesine gittim. Tüm evrakımı aldım, zamanında oradaydım, genç ve hevesli. "Halledilmesi gereken işler konusunda iyisiniz" dedi şef. Ettiği tek laf da buydu. Sonraki çarşamba işe başlayabilirdim. Sözleşme imzaladık ve tokalaştık. Yeniden iş sahibi oldum. Annem ağlamaklıydı, "Doğru mu?" diye hıçkırıyordu telefonda. Doğruydu.

212) Yeniden çalışmaya başlamak hoşuma gitti. Halledilmesi gereken işler sandığımdan azdı ve birkaç hafta sonra sorumluluk gerektiren işlerden bir kısmı bana verildi. Marianne evde oturmuş, iş başvuruları hazırlıyor, bunları dört bir yana gönderiyordu. İş istiyordu.

"Bisikletle bir tur atalım mı?" diye sordu Marianne. "Tabii olur." Marianne'nin bisikletini çıkarıp yıkadım. Onardım, bakımı yaptım. Marianne bir ara dışarı çıkıp beni öptü ve çok becerikli olduğumu söyledi. Elimden gelmeyen iş yokmuş. Mahcup oldum. Yardım edebileceği bir şey var mı diye sordu. "Hayır, bu işi ben halledeceğim" diyebilmek iyi geldi. Yukarı çıkıp kitap okumasını ya da başka bir şey yapmasını söyledim. Ona civcivim dedim.

Bisikletin zincirini gerdim, Marianne becerikli bir adam olduğumu düşündüğünden birden her şeyin anlam kazandığını hissettim. Bu işi tek başına halledemezmiş. Ben çok faydalıymışım. Pencereden seslendi; içeri gelip biraz nefes almalıymışım. Başımı sallamakla yetindim, cevap vermedim. Frenleri ayarladım, Marianne pencereden bir üzümlü kurabiye attı (pervazdan sarkmış gülümsüyordu; bunu, yiyecek bir şeyler istememi beklemeden kendi kendine akıl ettiğini belirtmeden duramadı). Vefakâr Marianne. Kurabiyeyi yedim, bisikletle bir deneme turu attım. Birkaç kez sert fren yaptım, sessizce vites değiştirdim.

"Bisikletin şahane Marianne" dedim yattığımızda. Eğilip uzun uzun, ıslak ıslak öptü beni. Peki benim bisiklete ne olacaktı? "Ona da başka bir gün bakarım" dedim (sesim, benimkinin bir önemi yok der gibi çıktı). Fedâkarlığım Marianne'yi heyecanlandırdı ve seviştik. Bunu kasten mi yaptım, yoksa sesim, kafamın hâlâ basmadığı bağlantılardan mı istifade etti, bilemiyorum. Ses tonu; seni küçük, azgın canavar seni.

213) Büyük bir gölün çevresinde bisikletle gezindik. Sıcak bastığında göle girdik; çırılçıplak ve yalnız. Kaya oymaları. Marianne bir takım şeritleri gösterdi ve bunların Kanada geyiği olup olmadığını sordu. "Bunların hiçbiri Kanada geyiği değil" dedim. Ama öylelerdi. Kaya oymalarının hemen dibindeki bilgilendirme panosunda yazanlar gayet açık ve netti. Bu çok kıytırık bir Kanada geyiği, dedim ama Marianne bunun çok uzun zaman önce oyulduğunu hesaba katmam gerektiği fikrindeydi. "Kanada geyiği, o zaman da Kanada geyiğiydi" dedim. Ancak Marianne pek emin değildi (bir de sanatçılar her zaman canlarının istediğini yaparlarmış). Birkaç metre öteye de bir ayı oyulmuştu. İkimiz de bunun ayı olduğunu gördük, bu konuda hemfikirdik. "Ayıyı ayı gibi oyarken neden Kanada geyiğini, Kanada geyiği gibi oymazsın?" diye sordum; bu sorunun Marianne'nin aklını başından alacağını umuyordum.

Kaya oymalarının önünde fotoğrafını çektim. Üzerinde kısacık bir kot şorttan başka bir şey yoktu. Arkasını döndüğünde, kalçasının baldırıyla birleştiği yerde oluşan küçük çizgiyi görebiliyordum. Bisikletle hep arkasından gidiyordum. Marianne bisikletle gezmenin çok keyifli olduğunu düşünüyordu; buna itirazım yoktu.

214) Bisikletleri bir ağaca dayayıp ateş yaktık. Gölün kenarına çadırımızı kurduk. Bir alabalık avladım, Marianne oltanın ucundaki solucana acıdı. Her şey olması gerektiği gibiydi. Ateşin korunda balığı pişirdik, yedik ve keyifli şeylerden konuştuk.

Sonra çadırda yatıp gölü seyrettik. Gece, ortalık apaydınlıktı. Marianne saçlarımı parmaklarına dolayıp durdu. Ona bunu yapmamasını söyledim ama dinlemedi. İnsan âşıksa böyle şeyler yapması normalmiş (aynen böyle yapılırmış). "Yani bana âşık mısın?" diye sordum, "Birlikte iyi miyiz? Birbirimizi seviyor muyuz?" diye devam ettim. "Evet, sevmiyor muyuz?" dedi Marianne. Belli ki bundan yola çıkıyordu. Ayrıca, o kadar olgunlaşmamıştım ki, sürekli bu türden açık kanıtlar bekliyordum. Sadece birlikte olup bu kadar fazla düşünmesek, her şey kendiliğinden hallolacaktı. Ben uyuyakalana kadar saçımla oynadı. Bütün bunlar beni neşelendirdi, pamuk gibi oldum. Bırak olgunlaşmayayım, dedim; tutku ve uyum hülyalarına dalıp gittim.

215) Marianne banliyöde iş buldu. Bir adada. Maaşı iyiydi, istediği dersleri verebilecekti. Küçük bir okuldu. Öğrencilerle iyi ilişkiler kurulabilirdi. Herkesin söz sahibi olabileceği, başa çıkılabilir bir ortamdı. İdealist Marianne. İşe evden mi gidip gelmeyi düşünüyor diye sordum. Hayır, bu mümkün değildi, çok uzaktı. Ama hafta sonları eve gelebilirdi. Kesinlikle. Daha yakında bir iş bulamaz mıydı? Hayır, bu mümkün değildi. O zaman en sıkıcı işleri kabul etmesi gerekiyordu. Başka kimsenin istemediği işleri. Ve bu da söz konusu olamazdı tabii. Gururlu Marianne. Kararlarını kendi kendine veren Marianne. Ne istediğini bilen.

"Kaygılanacak bir şey yok" dedi. Böyle sağlam temelli bir ilişkinin birazcık mesafeden korkması için bir sebep yok; bilakis, dedi. Ve geleceğimizle ilgili güzel resimler sunmaya başladı. Onu ziyarete gidebilirmişim. Kumsallarda gezmeye çıkarmışız, yeni bir biçimde sevgili olurmuşuz. Bunu biraz düşündüm, keyifli ve güzel olabilirdi. Ayrıca sonsuza kadar da sürmeyecek, dedik. Sadece kısacık bir yıl. Sonra, şehirdeki anlamlı işlerden gönlüne göre olanı seçebilirdi.

216) Okul açılmadan epey önce Marianne adasına gitti. Pencereleri denize bakan bir ev bulmak istiyormuş. Tek talebi buymuş. "Deniz zaten görünecek (istesen de istemesen de)" dedim. Hayır, kahvaltısını ederken denizi seyredecekmiş. Yoksa hiç fark etmezmiş.

217) Dönemin ilk hafta sonu, tarifeli vapura binip onu ziyarete gittim. Kaldığı yer güzeldi. Küçük, hoş bir oda. Yer yatağı ve birkaç kitap. Mutfak masasının üzerindeki kupanın içinde kırmızı tükenmezkalemler. Kahvaltımızı ederken denizi seyrettik. Marianne biraz daha süt isteyip istemediğimi sordu, evet, teşekkürler, dedim. Öğrencilerinin iyi olup olmadığını sordum. "İnsanlar iyi" dedi Marianne. "Özünde evet" dedim.

218) Bana okulu gösterdi. Kendi halinde, pek de şahane sayılmayacak bir yerdi, yine de Marianne okula bayılıyordu. "Ooo, burada mı çalışacaksın yoksa?" dedim, kendini iyi ve oranın ileri gelenlerinden biri gibi hissetsin diye. Evet, orada çalışacaktı. Kocaman anahtarlığına, kadifeden mor bir kurdele takmıştı; sık sık cebinden çıkarıp onunla oynuyordu. Şangırdatıyordu. Çok büyük bir sorumluluk aldığını söyledim. Gülümsedi, hakkını teslim ettiğim için müteşekkirdi.

219) Kumsalda gezintiye çıktık. Suya taşlar attım; Marianne taşları, tanıdığı herkesten çok daha ileriye attığımı söyledi. Hava kararırdı, birlikte çok eğlendiğimizden başka bir şey yoktu aklımda. Marianne'nin ne düşündüğünü merak ediyordum. "Alınma ama şu anda sadece eve döner dönmez tüttüreceğim sigarayı düşünüyorum." Ayrıca, hemen şimdi beni de düşünebileceği ihtimalini göz ardı etmemeliymişim.

220) Marianne'nin yatağı iki kişilik değildi, sıkış tıkış yattık. İmkânları zorlayıp yatağın sunduğu koşulların ötesine geçerek sevişttik ve uyuduk. Cumartesi sabahları eski şarkıları dinlediği küçük bir radyosu vardı. Program bitene kadar yataktan kalkmadık. Birazcık öpüşüp koklaştık. Marianne yerde duran kitaptan şiirler okudu, okurken onu seyrettim ve mutfakta kaynamak üzere olan suyun sesine kulak kabarttım.

Pazar akşamı beni vapura kadar geçirdi, hafta sonu iyi geçti, dedik. Ben şehirde bisikletle dolanıp halledilmesi gereken işlerle ilgilenirken o, bu sakin ve cennet köşede kaldığı için azıcık kıskanıyordum.

Marianne'ye kendine iyi bakmasını söyledim. İyi bir öğretmen olmasını. Gelecek hafta görüşürüz artık, dedik. Geri dönerken deniz dalgalıydı, güvertede durup sonbaharın kapıda olduğunu pek de belli etmeyen havayı içime çektim. Yeni bir dönemin başladığını, ancak bu hafta sonunun ardından bundan korkmadığımı düşündüm.

221) Yine evde yalnız kalmıştım ve bu, kendimi iyi hissetmeme engel olan bir durumdu. Huzursuzdum, hangi filme gideceğim hiç umurumda değildi ama sinema salonları düşüncelerin sahipsiz

topraklarıydı, oralarda gevşeyebiliyordum. Çoğunlukla bilincim dumura uğramış olarak ayrılıyordum salonlardan ve bu durumun tadını çıkarıyor olmam beni şoke ediyordu. Fransızca kursuna başladım. Haftada bir gün. Artık Mirlinda'ya ufak tefek şeyler yazabiliyordum; adımın ne olduğunu, yaşımı ve elma sevdiğimi. Neredeyse her gün erkenden kalkıyordum, bazen kendimi iyi ve uyum içerisinde hissettiğim de oluyordu.

Glenn ve ben, işe gitmeden önce sık sık havuzda buluşuyorduk. Ben ufaktan bir kilometre yüzüyordum; saunaya girip gazete okuyor, Glenn ile iddiasızca tartışıyorduk. Sabah sabah, dünyanın tuhaf bir yer olduğu konusunda birileriyle anlaşmak harikaydı. "Şuraya bak!" diyordu Glenn komik bir şey bulduğunda. Adamın biri klozete ayağını sıkıştırmış, bir diğeri mutfak dolabını tıka basa ölü güvercinlerle doldurmuş. Gazetelerin bu konulara herhangi bir açıklık getirmemelerine sinir oluyordum. Millet sanki öylesine yapmış gibi bir izlenim oluşuyordu bende. Glenn'e göre, nedenlere kafayı takmamalıymışız. Asıl komik olan, bazılarının hiç böyle şeyler yapmamış olmasıymış. Nedenleri bilinseydi, hepsinin ne kadar sıkıcı olabileceğini düşünebiliyorum. İnsanlar belki de komik olmaktan vazgeçerlerdi, eğlenilecek daha az şey olurdu ortalıkta. Glenn'e göre. İyi bir hikâyeye rastladığımızda deli gibi sevinirdik. "Öyle ya" dedim bunu düşünürken. Glenn haklıydı; bizim gibi değillerse, nedenleri kimin umurundaydı ki?

222) Marianne'ye mektup yazdım. Her hafta birkaç tane. Şimdi akşam oldu, seni özlüyorum, diye yazdım. Burada olmaman çok fena. Zaman zaman hangi filmleri gördüğümü de yazdım. Mektupların çoğunu yolladım. Bir kısmını yollamadım. Bana da mektup geldi. Şöyle şöyle olmuştu, küçük bir fırtına kopmuştu. Basit bilgiler işte. Aklından neler geçtiği hakkında çok ender yazıyordu. Mektup formundaki ilişkimiz oldukça temkinli ve dengeliydi. İşin içinde şehvet olduğundan şüpheye düşerdiniz.

Ama hafta sonları görüşüyorduk. Bu görüşmelerin arası giderek açılmaya başladı ama yine de görüştüğümüz oluyordu. Daha çok ben ona gidiyordum. Oradayken daha fazla sevgiliydik sanki; dikkati bizden ve ilişkimizden koparacak daha az şey vardı adada. Yani ondan, benden ve bir miktar sudan başka pek bir şey yoktu.

Hiç söylemiyor diye bana âşık olmadığı fikrine kapılmamalıymışım. Bunu bazı vesilelerle birkaç kez dile getirdi. Yoksa, undan ve bakkal kapanmadan önce alması gerekenlerden konuşuyordu çokça. Benim için hava hoştu. Önemli olan orada bulunması, en azından bir şeyler söylüyor olmasıydı.

Ve öyle de yapıyordu. Lafını hiç esirgemiyordu.

223) Bir hafta sonu bir kayık ödünç aldık ve balık tutmaya çıktık. Marianne oltasına bakmamı, balık oltaya yakalanmış mı diye kontrol etmemi istedi. "Hayır, sanmıyorum." Yine de oltayı çekti; üç balık tutmuştu (küçük de sayılmazlardı). Nasıl yanıldın ki, diye sordu. "Evet, hayret bir şey" dedim. O oltayı çekerken yakalanmış olabilirlerdi. Marianne öyle olduğunu sanmıyordu, dolayısıyla denizcilik bilgilerimi bir kenara itiverdi.

Bir sürü balık tuttuk, karaya kürek çektik, kayığı teslim ettik ve yakaladıklarımızdan bazılarını teşekkür niyetine verdik. Akşam yemeği. Gidip yoğurt ve tereyağı alabilir miydim? Olur, dedim. Belki de bir-iki bira? Tamam. Yemek yiyip radyo dinledik ve eğlendik.

Ancak sevişmeyeli birkaç hafta olmuştu. Bu işler inişli çıkışlıdır diye düşündüm; henüz endişelenmiyordum.

224) İki-üç hafta hiç buluşmadık. Birkaç mektup gönderip aldık. Sonra buluştuk ama ikimiz de konuşacak bir şey bulamadık. Sevişebilir miyiz, diye sordum. Sevişemezmişiz.

225) Sonraki hafta Marianne'den bir mektup aldım; gelme, diyordu; öğretmenler bir parti veriyordu, ayrıca bir hafta sonunu yalnız geçirmeyi düşünebilirdi. Olur. Şehirde kaldım, sinemaya gittim ve cumartesi gecesini Halfred ile geçirdim. Pazar sabahı onunla *curling* maçına gelmek isteyip istemediğimi sordu (*curling*'in seyircinin hoşuna gitmeyen bir spor olduğu doğru değilmiş). Halfred'e teşekkür ettim, ancak müsait değildim. Başka bir sefere.

Halfred'in bir video aleti vardı, pek popüler olmayan bir film kiraladık. Filme harcadığım zamana çok acıdım. Bunu Halfred'e de söyledim, o da aynı fikirdeydi. "Kayınbiraderim tavsiye etmişti" dedi. Kayınbiraderinin nasıl bir tip olduğunu sordum. Halfred anlattı, adamın bana pek benzemediği ortaya çıktı.

226) Fransızca kursundan döndüğüm bir gece Marianne'den gelen mektubu buldum. Bu hafta sonu da gelmesem iyi olurdu. İçimi bir huzursuzluk kapladı. Ertesi gün onu okuldan aradım ve neler oluyor, diye sordum; "Benim de haberim olsa iyi olur" dedim. Marianne savunmaya çekildi. Hayır, hayır, her şey yolundaydı. Huzursuz olmamı gerektirecek bir şey yoktu. Beni sevdiğini söyleyebilir mi acaba diye sordum, ancak böyle emrivaki söylemenin zor olduğunu düşünüyordu. İkimiz de bir süre tereddüt ettik, sessiz kaldık; büyük miktarlarda kefir içmeye başladığımı anlatmak zorunda hissettim kendimi. "Öyle mi?" dedi Marianne; bu kulağa, hem sağlıklı hem de mantıklı geliyordu. Gelecek hafta diyelim o zaman, dedim. "Evet, belki" dedi Marianne.

227) Hafta sonu, Marianne'ye geldiğimi haber vermek için mektup falan yazmadan vapura bindim. Ona küçük bir hediye almadığıma pişman oldum. Vapur iskelesinden onun evine tek başıma yürüyerek gittim. Hava rüzgârlıydı, tam sonbahar havası ama üstümde yağmurluğum vardı, yağmur başlayınca ıslanmadım.

228) Marianne'nin mutfak masasında bir adam oturuyordu. Bıyığı vardı ve kolları çok kıllıydı. Masanın üzerinde bir tütün kesesi, iki paket kahve ve perdesi yarıya kadar çekilmiş pencerenin önünde "Funny" marka bir paket kondom duruyordu.

Marianne ortalıkta telaş içinde dolanıyordu. Benden böyle bir hareket beklemiyordu anlaşılan. "Tor, bir biyolog" dedi. Tamam. "Peki buralarda ne işin var Tor?" diye sordum. "Kartallarla uğraşıyorum" dedi.

229) Aramızda bir şey yokmuş gibi davrandık. "Evet, evet. Buralarda deniz kartalı mevcudu dengeli" dedi Tor. Bir süre adada kalıp kartallar üzerine bir çalışma yapacak, raporlar yazacakmış. Gerçekten yazabildiğini ispatlamak ister gibi elindeki tükenmezle oynadı. Kalemi, kâğıdı vardı ve bakanlığa raporlar yolluyordu. Birileri oturmuş bu raporları bekliyordu. Birileri bu raporları okuyordu. Tor'un raporlarını okuyordu. "Tamam, tamam Tor" dedim bir müddet sonra. Eve gidip yatmalı ya da ne istiyorsa onu yapmalıydı; Marianne ile biraz yalnız kalmak istediğimi söyledim, Tor'un pek de duymaktan hoşlanmayacağı bir tarzda. "Hoşçakalın"

dedi. Belki de ahbap olduğumuzu zannediyordu. Kendi iyiliği için, göründüğü kadar saf olmamasını umdum.

230) "Bu çok aptalca" dedim Marianne'ye. Bunun tatsız ve talihsiz bir durum olduğunu itiraf etti. Ama aptalca olduğunu düşünmüyordu. "Bazen böyle şeyler olur" dedi. Elinden bir şey gelmiyordu. Son derece basit bir şeyden söz eder gibi konuşmasından nefret ettim. Hayat böyleydi. "Buna inanıyor olmazsın" dedim. Bunun inanıp inanmamakla bir alakası olmadığını söyledi; sadece, böyleydi işte. Ama bunun ne anlama geldiğini görebiliyor muydu? Hayır, bunu görebildiğinden emin değildi. Böyle birdenbire salaklaşması hayret vericiydi. "İnsan ortalıkta dolanıp sürekli bir şeyleri fark edemez ki" dedi.

Hemen çekip gitmemi isteyip istemediğini sordum. Evet, bunu tercih ediyordu. Ama başka vapur yoktu ve dışarıda hava çok soğuktu. Ertesi sabah ilk vapurla döneceğimi söyledim. "Sadece bir vapur var zaten" dedi Marianne.

Bu Tor ne menem bir herif, diye sordum. Hem şu meseleyi hem de onun hakkında başka bir şeyi kastediyordum. Marianne şu an Tor'un ne menem bir adam olduğunu konuşmaktan daha manasız çok az şey olduğunu söyledi. Beni ilgilendirmezmiş, ne kadar az bilirsem o kadar iyiymiş. Kafam daha da karışmıştı. "Bize ne olacak peki?" diye sordum. Bunu hiç düşünmemiş miydi? Bunun hiç mi önemi yoktu? Böyle şeyleri düşünemeyeceğini anlamalıymışım. "İnsan değişiyor" dedi . Elinden gelen bir şey yoktu. Ayrıca, onunla ya hep ya hiçti (ve böylelikle kendini korumuş oluyordu).

Marianne mutfağında dikilmiş Mariannelik yapıyordu, benimse yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Beni korkutmuştu, buna inanamıyordum. Olayı bu kadar kişiselleştirmemeliymişim. "Zaman geçiyor" dedi. İnsan istese de istemese de. Dedi Marianne. İyi geceler, demedim. Hiçbir şey demedim.

Onu rahat bıraktım. Bir bardak su içip yerde bir battaniyenin üzerine kıvrıldım. Artık Marianne'nin diş fırçasını da ödünç alamazdım ki.

231) İkimiz de gece geç saatlere kadar uyanıktık, farkındaydım. Eskiyi özleyip bu şekilde ayrılmamızın çok kötü olacağını söyledim.

"Kötü olur yani" dedi Marianne.

232) Ertesi gün eşyalarımı alıp Marianne uyanmadan (ya da uyurmuş gibi yapmaya bir son vermeden önce) odasını terk ettim.

Tor evin önünde durmuş, teleobjektifle kartalların fotoğrafını çekiyordu. Bana gülümseyip arkasında römorku olan bir arabayla geri geri gidip gidemeyeceğimi sordu.

Vapur iskelesindeki bir bankta oturdum. Uzun süre vapuru bekledim. Sonunda geldi. O günkü tek vapur.

233) Hastalandım.

Üzümlerim ve çizgi romanlarım yanımdaydı, uzanıp yattım; uzun bir süre öylece yatmaya karar verdim.

Birilerinin ziyaretime gelip beni teselli etmesi, bütün bunlarla tek başıma uğraşmamın iyi olmadığını söylemesi lazımdı. Ama kimse gelmedi.

Ateşler içinde kıvranırken rüyalar görmeye başladım; doksan yaşındaydım, bir koltuğa çakılıp kalmıştım ve adım Salvatore'ydi. Öylece oturup bir şeylerin sona ermesini beklemek. Herkesten saygı görüyorum, kocaman bir ailem var ve üstüne üstlük adım Salvatore.

234) Bir hafta sonra ayağa kalktım. Çizgi romanlarımın hepsini birkaç kez okumuş, iyice zayıflamıştım. Hiç mutlu değildim, sadece çok açtım.

Bodrumda bir sürü boya kutusu vardı. Bütün renkleri karıştırıp iğrenç bir kahverengi elde ettim. Yapacağım şeyi düşündükçe içim içime sığmıyordu. Yarım saat içerisinde Marianne'nin komodini bir güzel kahverengine boyandı. Bıraktım iyice kurusun. Kendi kendime sevindim. Olaya biraz çocukça yaklaştığım hiç aklıma gelmemişti.

235) Halfred aklımın başımda olmadığını fark etti. İyi bir partiye ihtiyacım vardı; bir bekârlığa veda gecesine katılmak ister miydim? Gecenin ilerleyen saatlerinde tuhaf hayal gücüm işe yarayabilirmiş. Kim evleniyor diye sordum; kayınbiraderim, dedi. Temkinli bir sesle, kayınbirader kız kardeşinle evli olana denmiyor mu, diye sordum. Tabii ki öleydi ama adam yeniden evleniyormuş. Umarım kız kardeşinden gizli işler çevirmiyorsundur, dedim; o da öyle olmasını umuyordu. Belki de kızkardeşiyle ilişkisi çok

da iyi değildi? Evet, ben söyleyince, aslında kızkardeşiyle epeydir konuşmadığı aklına geldi. "Belki de onu aramalısın" dedim. Ama her halükârda bekârlığa veda partisine katılacaktı. Kimseyi tanımıyor olmamı kafama takmamalıydım. Mesele bir güzel sarhoş olmaktı zaten.

236) Geldiğimizde ekip iyice havaya girmişti. Millet yerlere düşmek üzereydi. Hatırlamaya değer tek bir laf edilemeyeceği ortadaydı; dolayısıyla kadehleri art arda devirmeye başladım. Erkekler, askerliklerini ve buna benzer şeyleri hatırladılar. Kahkahaları yeri göğü inletiyordu. Bu gençler, izi kalmış birtakım şeyleri birlikte yaşamışlardı belli ki. Kayınbiradere, Halfred'le birlikte seyrettiğimiz filmin nesini beğendiğini sordum. Onu birazcık sıkıştırınca iş çığırından çıktı. Karnına bir yumruk indiriyordum ki, Halfred koşarak geldi ve sakin olmamı istedi.

Saatler geçti, konukların pek çoğunun ayakta duracak hali kalmamıştı, birçok yönden gecenin sonu gelmişti.

237) Gece yarısından önce kayınbirader koltuğunda uyudu. Diğerleri de uyuyakaldı. Halfred'le ben uyumadık. Şimdi ne haltlar karıştıracağımızı düşünmeye başladık. Bıraksak, orada yatsa olmaz mıydı? Ama bu komik bir soruydu Halfred'e göre; bir eşek şakası bulmak zorundaydık. Bir müddet tartıştık, ancak ikimiz de doğru düzgün düşünemiyorduk. Sonunda kayınbiraderin bir uyku tulumunda uyumasına karar verdik ve onu bir halıya sardık. Halıyı da halatla bağladık. Ben bir gazlı kalem aldım, kayınbiraderin alnına, büyük harflerle sik yazdım (buna pek candan güldük diyemeyiz). Adamı dışarı taşıyıp kavşağın ortasına bıraktık. Karayollarının barikatlarından birkaçını etrafına dizdik, yanıp sönen bir lambayı yanına koyduk. Sonra da eve yollandık.

Bütün bunların komik olacağını sanmıştım. Halfred de öyle. Ama hüsrana uğradık. Tamam ya, iyi geceler dedik; hiç ummadığım bir şekilde, ertesi gün *curling* maçına geleceğimi söyledim.

238) *Curling* maçı falan olmadı. İkimiz de sefil bir haldeydik, bir güzel uyuduk; bu iyimser randevunun, aşırı kendine güvenin bir tezahürü olduğu çok açıktı. Halfred, zaten o kadar geç yatınca vaktinde kalkamayacağımız belliydi, dedi.

239) Nidar-Bergene aradı, Marianne'nin adresini istedi. Verdim. Sesin iyi gelmiyor, dedi. Sesinin tınısından gerçekten endişelendiğini anlayınca, Marianne ve Tor'u anlattım. Nidar-Bergene şoke oldu. Marianne'nin böyle şeyler yapabilmesi çok kötü, dedi. Benim söyleyecek bir şeyim yoktu. Tabii ki kötüydü ama başkalarının da bunu fark etmesine sevindim. Nidar-Bergene çikolata ister miyim diye sordu. Tabii ki. Bir ara bana uğrayacağını söyledi ama önce çocuk bakıcısı ayarlamalıymış. Bu çok iyi olurdu ama şu taş mevzusunu açmayacağına söz vermesini istedim. İlk önce birkaç kez neden ama, diye sordu, sonra kabul etti; taştan söz etmeyecekti. Sonra geldi, bana sarıldı ve o kadar da kötü görünmediğimi söyledi. İçi çikolata dolu plastik torbayı masanın üzerine boşalttı. Ben onları yerken Tor'u sordu. Anlattım, başını salladı ve Marianne'nin ağaçlardan, balıklardan ve buna benzer şeylerden (belki de özellikle kartallardan) anlayan adamlara karşı hep bir zaafı olduğunu söyledi. Marianne ile ilişkimizin aslında nasıl başladığını sordu; gerçeği söylemek zorundaydım, yani Marianne'nin öylece çıkageldiğini.

240) Hafta sonunu yatakta geçirdim, tablomu seyrettim. Marianne'yi düşündüm. Buradaydı. Etiyle, kemiğiyle. Ondan bir türlü kurtulamıyordum.

Aslında onu elde etmek için bir şey yapmış sayılmam diye düşündüm. Birdenbire çıkıp geldiğinde, elimde tutmak için de pek bir şey yapmamıştım. Hatta çok az şey yapmıştım ve gitmişti işte. Belki daha fazla şey söylemeliydim. Evet. Daha fazla şey söylemiş olmam gerektiğinden emindim. Lafa girdiğimde daha çok konuşmadığım için kendimi suçladım. Ama sonradan düşündüğümde, nelerin farklı olabileceğini hayal edemedim. Sahip olduğum bilgileri şöyle bir gözden geçirdim, ancak hakkında konuşmaya değer bir konu gelmedi aklıma. Sonra kütüphaneye gittim, kunduzlar hakkında kitaplar ödünç aldım. Bu bir başlangıç olabilir diye düşündüm.

241) Bir gün pat diye Marianne aradı ve nasıl olduğumu sordu. "Şimdi arıyorsun, öyle mi?" dedim. "Evet, şimdi arıyorum" dedi, "Bunda bir tuhaflık mı var?" diye sordu. "Tuhaflıkmış" dedim. Tor'un bir sürü yavru kartal fotoğrafı çektiğini, ne kadar tatlı ve mükemmel olduklarını hayal bile edemeyeceğimi söyledi. Hayal bile edemeyeceğimi itiraf ettim.

Bir defacık olsun beni aramışken biraz incelik gösterip Tor'dan bahsetmemesini temkinli bir biçimde rica ettim. "İncelik mi?" dedi Marianne. Kimden bahsetmesini tercih edermişim. "Unut gitsin" dedim. Şehre geri dönmeyi düşünmediğini söyledi. Denizi ve adayı seviyordu. "Oldukça dramatik" dedim. Marianne de aynı fikirdeydi, "Hayat dramatik zaten" dedi.

242) İş dramatikliğe gelince, hayatımın Marianne'ninkinden geri kalmasını istemiyordum. Yeni kafeler bulmalıydım; yeni ve heyecanlı olmalıydılar. Yeni eşittir dramatik düsturuyla, öylesine hareket ettiğimin farkına varmamıştım ve bu bir hataydı.

Oldukça bayağı bir kızla konuşmaya başladık. Bana bir şey söyleyeceği vakit öne eğiliyordu; ağzını her açtığında, cinsel organımı ağzına alıp alamayacağını soracak gibi geliyordu. Amcası hakkında abuk sabuk şeyler anlatıyordu, eminim hoş bir herifti. Adının Lollik olduğu anlaşıldı; bunun tuhaf bir isim olduğunu düşündüğümü belli etmeme ramak kalmıştı. Konuştuk, bira içtik ve Lollik, bira başına benim (ve başka bir sürü kişinin) etik olarak doğru bulabileceğinden çok daha fazla sigara içti.

Ertesi gün buluşabilir miyiz, diye sordum (sinema ya da başka bir şey için) ancak Lollik, ertesi günü beklememizin bir anlamı olmadığını söyledi. Bu gece benim eve gelebilirmiş. Pattadak. Söylediklerimin onu ilgilendirmemesi beni rahatsız etmişti. Cümlelerine devam etmek için gözlerime bakmaya hiç ihtiyacı yoktu. "Gözlere asla takılmam" dedi Lollik.

243) Ertesi gün Lollik hâlâ yatağımdaydı. Orada öylece yatıyordu; tarife ne hacet. Kocaman memeleri yana kaymıştı ve çok yer kaplıyordu, dudakları uyurken bile bayağının fersah fersah ötesindeydi. Uyandı ve odamdaki tablonun çok çirkin olduğunu, kahvaltının lafına bile tahammül edemediğini söyledi. Zorunlu olmadıkça yemek yemeyenlerdendi. "Seni zorlayacak olursam peki?" dedim. Bunun seksi olduğunu düşünürmüş ama onu zorlamadım.

Ben kahvaltı ederken, Lollik hâlâ yataktaydı. Yemek yemeye başlamayı sevmemesiymiş mesele. Bir şeylere başlamak ona çok zor geliyormuş. Başlar başlamaz işler iyiye gidiyormuş, ancak mesele başlayabilmekteymiş. Sonra da bitirmek gerekiyormuş. Devam

etmeyen olayları sevmediğini söyledi. "Hayat bölük pörçük" dedi. Buna karşı durmak istiyormuş. Tüm varlığıyla. Bunun çok komik olduğunu söyledim ama Lollik benim ne düşündüğümle ilgilenmiyordu. Kaka yapmayı seviyordu. Yemek yemesinin tek nedeninin bu olduğunu ileri sürdü.

İddiasız bir biçimde azıcık kitaplardan konuştuk. Raftan birkaç kitap çektim, bunları okuyup okumadığını sordum. Okumamıştı. Kendi kendine keşfetmediği kitapları okumayı beceremiyordu. "Yani birileri onları önermişse yapamıyorum" dedi; mümkün değilmiş. Tanıdığı herkes bir kitabın inanılmaz iyi olduğunu söylese de olmuyormuş, hayır. Lollik çaresizce başını salladı. "O halde çok fazla kitap okumadın herhalde?" dedim. "Doğru" dedi Lollik. Bunu bir sorun olarak görüyor musun, diye sordum. Hayır, hiç sorun etmiyordu.

244) Lollik'in bayağılığına bir süre daha katlanmaya karar verdim. Kendime engel olmayacaktım. Öksüre öksüre ofisi aradım; çok sigara içmekten damar tıkanıklığına yakalanmak üzere olduğumu söyledim.

245) Birkaç gün sonra Lollik'i yumurta yerken gördüm. Kesinlikle gördüğüm en zevksiz şeydi. Haşlanmış yumurtayı soydu, tek bir hareketle hepsini ağzına soktu. Yumurtayı bu şekilde seviyormuş. Sınırda bir hareketmiş. Yemek yemeyi kabul etmek kolaylaşıyormuş. Ne başlıyor ne de bitiriyor gibi hissediyormuş. Öncesi ve sonrası olmayan bir şeymiş, sadece yiyiyormuş. Aynı şeyin sigara içmekle de bir alakası yok mu, diye sordum ama Lollik bunun sigara içmekle kıyaslanamayacağını söyledi. Sigara içmek her zaman yaptığı bir işmiş, başlayıp bitirdiği bir şey değil. Bir sigara yakmak onu zorlamıyormuş. Hayır. Onu bu kadar az zorlayan başka bir şey daha aklına gelmedi o an.

246) Lollik, evimin inanılmaz zevksiz bir tarzı olduğunu söyledi. Ama bunu seviyormuş. Her yerin, her dakika şık olması ona göre ayıp bir şeymiş. Bende kalmayı seviyormuş. Benden hoşlanıyormuş. Ondan çok az şey talep ettiğimi, verebileceğinden fazlasını beklemediğimi söyledi. "Diyelim ki durum farklı" dedim, "Diyelim ki aldığım kadarını kabul ediyorum ve şu ana kadar da daha fazlasını

istemedim." "O zaman durumlar değişir" dedi Lollik. Bambaşka ve pek de ilginç olmayan bir durum ortaya çıkar. "Her şeyin pek de ilginç olmamasına az kaldı belki de" dedim. Bana soran gözlerle baktı; anlamaya çalışan, kuşkulu gözlerle. Sonra da kibrit çöpüyle bayağı bir şey yaptı.

247) Bir cuma öğleden sonrası, "Haydi gel, denize gidelim" dedim. Lollik gelmek istiyordu. Çok tuhaf. Bakışlarında bir nebze olsun öfke yakalayabilmek için, Marianne'nin Lollik'i görmesini istiyordum. Hedefin bu kadar kısa vadeli olabileceğini düşünmemiştim. Vapurda bir sürü çikolata yedik.

Marianne'nin evine yürüdük. Ev karanlık ve boştu. Çay yaptım; Lollik, pek de dinlemediğim sinir bozucu birkaç laf etti. Sonra da yattık. Marianne gelip beni kendi yatağında başka bir kızla bulacağı için içten içe seviniyordum. Ama ertesi gün de ortalıkta Marianne falan yoktu. Ev sahibine Tor ve Marianne'nin nerede olabileceğini sorduk; dağı gösterdi ve alay edercesine kollarını çırptı.

İşaret edilen yer hep daha uzakta çıkar. Üç saat sonra tepeye varmıştık, Lollik bir elmayı emiyordu. "Şunu doğru dürüst yiyemez misin?" diye sordum. Elmayı emmesi beni sinir ediyordu. Ama elmanın ağzında yavaşça dağılmasından hoşlanıyordu. Tükürüğüyle bir şeyler yapmaktan da hoşlanıyordu.

Marianne diye bağırmaktan vazgeçtiğim an, Tor birdenbire saklandığı kamuflaj noktasından fırlayıp, "Kesin lan sesinizi" diye bağırdı. "Aa, orada mısınız?" dedim. Ve tanıştırdım; Lollik – Marianne (Marianne – Lollik), Lollik – Tor (Tor – Lollik).

Lollik, cumartesi öğlen vakti dağın tepesinde ne yaptıklarını merak etti, ancak saklandıkları yer karanlık olduğundan yüzlerindeki ifadeyi göremedim. Tor, kıpırdamadan oturmamızı söyledi öfkeyle; söz veremem, dedim. Ortamdaki gerginlik az buz değildi.

248) Ötesini düşünmemiş, bundan sonra neler olabileceğini kestirememiştim. Marianne davranışlarının sonuçlarını görsün de pişman olsun diye gelmiştim buralara. Geldik işte. Sonrasında ne olacağını hesaba katmamıştım. Ama sonrası gelmişti. Hayatın asla ama asla mola vermediğini hatırladım. Hayatın içinde bir kara delik yok ki, bir koşu gidip nane şekeri alalım, ağzımızda emelim ve bütün bu neden-sonuç mantığından yakayı kurtaralım. Hiçbir

şey gerçekten bitmeden bitmiyordu. Bittiğinde de tam bitiyordu. Ama ben bunu düşünememiştim. Kendime çok güvenmiş, bir adım sonrasını görememiştim; Tor'un kartal kulübesinde oturuyordum ve Marianne'nin Lollik'e tahammül edemediğinin farkındaydım. Öte yandan Lollik hiçbir şeyi umursamıyordu. Elmasının kalanını emiyordu ve hayatından çok memnundu. Gözlerim karanlığa alışınca, Marianne'nin durumu ne kadar saçma bulduğunu çok net anlatan bakışını yakaladım.

249) Lollik, elinde dürbünüyle yere, küçük bir deliğin önündeki kamerasının yanına uzanmış olan Tor ile konuşuyor, "Kartallara bayılıyorum" diyordu. Adamın, Lollik'in, "Cinsel organını ağzıma alabilir miyim?" diye sormasını beklediğini görebiliyordum.

Lollik birkaç defa, kadın olmak yerine, kartal olmayı tercih edebileceğinden söz etti. Tor ona sesini kesmesini söyledi, bu hoşuma gitti.

Tor kulübenin biraz sıkışık olduğunu ima etti, yapması gereken çok iş vardı daha. Marianne ve ben eve döndük. Lollik, kavga gürültü, Tor'un yanında kalmayı başardı ama sessiz olacağına söz vermesi gerekti. Hiçbir şey sormamaya, elmaları emmemeye, elbiselerini çıkarmamaya da söz verdi. Sadece bekleyecekti. Lollik söz verdi. Belki de gerçekten kartallarla ilgileniyordu.

250) "Onu sevdiğine inanmıyorum" dedi Marianne. "Sevmek var, sevmek var" dedim. Ayrıca Marianne istediğine inanabilirdi. Lollik, hayatında gördüğü en yorucu, en adi ve en sevimsiz insandı. Şaşırdım. Lollik'e bu yönden bakmak hiç aklıma gelmedi, dedim.

251) Son derece utanç verici, manasız bir cumartesi gecesiydi. Belki de tüm cumartesi gecelerinin en unutulabilir olanıydı. Sadece Lollik eğlendi; bütün gece gördüğü kartallardan söz etti. Hepimiz sinir olduk. Pizzanın son dilimine Tor ile aynı anda uzandık ve Marianne ile tek kelime bile konuşmadım.

Pazar sabahı erkenden Lollik'le birlikte şehre giden vapura bindik. Lollik tabii ki biraz daha kalmak isterdi. Vapur iskeleye yanaştığında ani ve kısa bir kişilik bozukluğu yaşadım; Lollik eve gidip tatlı gözleme yapalım ve üzerimizdekilerin çoğundan kurtulalım, dedi. Ona siktir git, dedim. Defol! Bana neler olduğunu hiç mi hiç

anlamamıştı. Ama defolup gitti, eve geldim, yattım; artık canıma tak etmişti. Lollik'i bir daha hiç görmedim.

252) Yeniden çalışmaya başladım. Ofise telefon edip hastayım filan da demedim hiç. Kendimden başka (o da çok sık olmuyordu) kimseyle takılmıyordum. Arada Glenn'le buluşuyordum. Gülüyorduk, ne de olsa eski arkadaştık. Halfred'e de rastladım. Bir sonraki bekârlığa veda partisi için birkaç deli dolu fikir bulduk.

Her gün eve döndüğümde, üzerinde Marianne'nin gelişigüzel atılmış çoraplarının durduğu orta boy, kahverengi komodinini görüyordum. Bu manzarayı seviyordum. Komodinin üstüne anahtarlarımı ve bazı günlük eşyalarımı (kürdan, kibrit kutuları ve sigara gibi) koyuyordum.

Havuz için çıkarttığım yıllık kartımı yeniledim. Onlarca kilometre yüzdüm. Marianne'den ses çıkmadı. Aylar geçti.

253) Tek başımaydım. Marianne yoktu artık. Başkası da yoktu. Yalnızca ben vardım. Marianne'yi korktuğum kadar çok düşünmedim. İlişkimiz önemsizmiş, gözetilecek çok fazla bir şey yokmuş gibi davranmaya çalıştım ve sonunda onu küçümsemeyi başardım. Salonda bir sandalyede oturup şarabımı içerken yaşadıklarımızı düşünüp durdum. Yürütebileceğimiz pek fazla bir şey yoktu. Beraberliğimizi abartmıştım belki de. Marianne kaçıktı. Tatlı, seksi, iyi, hoştu da kim değil ki? (İşin özüne inecek olursak.) Kızlar birbirine benzer. Kadehin dibini bulmadan çok önce, Marianne'nin hiç de özel olmadığına karar vermiş oluyordum.

Kendimi yalnızlığa alıştırdım; hatta sonunda bu işi gayet iyi kıvırır oldum. Marianne'nin kapımı çalıp varlığını bana dayattığı günden önceki gibi, yalnız kalmak neredeyse hiç sorun olmayacaktı artık.

254) Yine bahar geldi; parkta oturup insanların çocuklarıyla ve arkadaşlarıyla keyifli vakit geçirmelerini seyretmekten hoşlandığımı keşfettim. Yeşil banklarda oturuyor, bacak bacak üstüne atıyordum. Baharın taze havasını içime çekip sigarayı bırakmayı düşündüğüm oluyordu.

255) Marianne şehirde. Bir cumartesi sabahı. Tor ile elele. Alışveriş yapmışlar. Bir çiçekçinin penceresinden onları seyrediyorum. Huzurum kaçmış değil. Marianne'nin saçları uzamış. Paltosu çok zarif. Onun beni görmesinin, benim onu görmemden daha berbat bir şey olacağından emindim. Benim açımdan bu mesele bitmişti ama bir şekilde, onun benden henüz vazgeçmediğine inanıyordum. Uzun bir süre sonra, bu olasılığın çok temelsiz ve hadsiz olduğu, bir psikoloğun bu durumu uzun uzadıya yorumlaması gerekebileceği kafama dank etti.

Dükkândan çıktılar ve karşılaştık. Elim kolum iki paket tuvalet kâğıdıyla doluydu, Marianne eve gidip kaka mı yapacaksın, diye sordu. Bir elinde bir buket çiçek vardı, diğer elinde Tor. Gülümseyerek eve gidip kaka mı yapacağımı sormuştu.

Kendini bilmezliğin ötesinde, kötücül bir davranıştı bu.

256) Bir dönem tam bir zevk düşkünü gibi yaşadım. Yerimde duramıyordum, düşüncelerimden emin değildim. Evde oturmuş, bir şeyler olmasını bekliyordum. Zamanın geçişini hissediyor, onu boşa harcadığıma inanıyordum. Her şey kusursuz olsa nasıl olurdu acaba, diye düşünmeye çalışıyordum. Yeni bir aşk olasılığını dikkate alıp detaylı planlar yapıyordum. Sorunları önceden kestirebilirsem, ortaya çıktıklarında onlardan kurtulabilirim, diyordum.

Hiçbir şey olmadı; olmasına şahsen kalkışmadığım hiçbir şey. Benim de bir şeye kalkıştığım yoktu zaten.

Yaşlılık yıllarında, aslında ufalmaları gerekirken, formlarını arsızca koruyanlardan biri olmaya karar verdim. Onlara günlerini gösterecektim.

257) Sonra, hayatımı yaşama konusunda acele ettiğimi anladım. Böyle olmamalıydı. İnsan içine çıkmalıydım. Biraz dışarı çıkarsam her şey yoluna girecek sanıyordum. Her şeye rağmen hâlâ genç bir adam sayılırdım.

Genç bir kadın meslektaşımı akşam yemeğine davet etmekle işe başladım ama gecenin büyük bir bölümünü, tuhaf bir biçimde, zeytin muhabbeti yaparak geçirdik.

258) Her gün parka gidiyordum. İş çıkışı. Arada havuz yerine, parka gidiyordum. Örgü ören, birbirine selam veren yaşlı kadınlar beni de selamlamaya başladılar. Genç ve hoş bir adam olduğumu düşünüyorlardı. Belki de haklıydılar. Kadınlardan biri, "Elli yaş daha genç olsaydım gözün kadın görürdü" diyecek kadar laubalileşti.

Gece yatağımda bir süre, keşke elli yaş genç olsaydı diye düşündüm; sonra da bir an için elli yaş daha yaşlı olmayı istedim. Ancak bu korkunç bir düşünceydi, korktum ve uyuyamadım. Bunu düşündüğüm için kendime kızdım, bir yandan da öyle olmadığım için halime şükrediyordum. Sabah uyandım, kahvaltı ettim, sigarayı

bırakma olasılığını ciddi olarak düşünmeye karar verdim. En kısa sürede, hatta hemen, bugün.

259) Bankta otururken bir adam geldi, sigara tuttu (kabul etmedim), ahbaplık etmek istiyordu. Hatta galiba kanka olmak istiyordu. Bana doğru eğildi, bu sabah saat beşte havanın çok güzel olduğunu anlattı. Uyuduğumu, günün ilk ışıklarını kaçırdığımı varsaymıştı. Havanın güzelliğini fark etmediğimi belirtir bir biçimde başımı salladım. "Şehrin üzerinde gerçekten çok özel bir ışık vardı" dedi. Kesinlikle tuhaf ve pek de doğal olmayan bir açıyla bana doğru eğildi, dirseğiyle apış arama sürtündü. Kendimi geri çektim ama bir şey demedim. Aynı şeyi tekrar yapınca ayağa kalktım, "Bana baksana sen" dedim. Kollarını teslim olmuşçasına iki yana açtı, "Sakin ol, erkeklerden çok kadınları tercih ediyorum" dedi. Endişelenmeme gerek yokmuş. Hem kadınlarla hem de erkeklerle birlikte olmuş ama sonuçta, uzak ara, kadınları tercih ediyormuş. "Planlarına beni dahil etmediğin sürece kimi istersen onu seçersin, bana göre hava hoş" dedim. Ayağa kalktı, kibarca hoşçakal dedi ve ertesi gün sabah ışığını kaçırmamamı tavsiye etti.

Bu olayın ardından, insanların arasına karışma ve sürekli dışarıda olma fikrinden pek emin olamadım. Yine de içeride oturmaktan, hayata balıklama dalmaktan daha iyiydi bu.

260) Paskalya tatilinde, dağa giden annemle babamın çiçeklerini suladım, posta kutusundaki mektupları ve gazeteleri eve aldım. Babam, bahçede yaşayan sincap ailesini ayçekirdeğiyle beslemem gerektiğini hatırlatmak için, heyecanlı cümlelerle dolu, insanı çileden çıkaracak kadar detaylı bir not bırakmıştı. Ayçekirdeği paketini, insanın gözüne giren bir kaidenin üzerine koymuştu. Bunu görmemeniz için ya kör olmalıydınız ya da bir orgazmın tam ortasında. Paketi gördüm, dışarı çıkıp çekirdekleri çime serptim. Sincaplar koşarak geldiklerinde hem şaşırdım hem de sevindim. Babamın neden bu kadar hevesli olduğunu şimdi anlamıştım; ona uzun zamandır anlayışsız davrandığım için birazcık vicdan azabı duydum.

Posta kutusundan çıkan mektupların içinde Marianne'nin mektubu da olmalıydı. Diğerlerinden farklıydı çünkü Marianne'den geliyordu. Evet, mektup oradaydı. Zarfı buhara tutup açtım. Okudum.

Havadan sudan, sarı böğürtlenlerin bolluğundan ve denize nazır keyfinin yerinde olduğundan bahsediyordu çokça. En sonunda benim hakkımda bir şeyler de vardı.

261) Aramızın böyle aptal bir şekilde bozulmasından dolayı üzgün olduğunu yazıyordu. Üzerimde herhangi bir etkileri olabileceğine inanıyorlarsa, ona yazmamı sağlamalıydılar. Minnettar kalacaktı. Şimdiden teşekkürler, diye yazmıştı Marianne. Annemle babama gönderdiği mektubunda. Arkamdan iş çeviren mektubunda.

O sıralarda canla başla oluşturduğum dünyaya bakışıma hiç yaramamıştı bu; Marianne hakkında huzursuz edici, yeni bilgilere hazır değildim. İnanılmayacak kadar kısa bir sürede olayı bastırmayı başardım. Bu konuda o kadar iyi iş çıkarmıştım ki, o mektubu hiç okunmamıştım sanki. Sonra oturup koca bir porsiyon mısır gevreği yedim.

262) Parkta geçen bir gün daha. Küçük kızıyla birlikte bir baba geldi. Hiç durmadan koşan, kıpır kıpır, minik bir yumak gibiydi; büyük oğlanların kırmızı-sarı bisikletlerinin altında kalmaktan kıl payı kurtuluyordu. Süs havuzuna taş atmanın mümkün olduğunu keşfetti. Taş attı, suya düşmelerine delice sevindi. Bunun, aklın alamayacağı kadar çılgınca ve muhteşem bir şey olduğunu düşünüyordu. Babası da elinden geleni ardına koymuyor, kızının beş santimden uzağa atabileceği kadar küçük taşlar bulmak için emekliyordu. Çocuk inanılmaz mutluydu. İyice kudurdu. Babası bana baktı (hemen yanlarında oturuyordum) ve özür diler gibi bir el hareketi yaptı; durumun biraz tuhaf olduğunu biliyormuş ama elinden bir şey gelmiyormuş ve bir müddet daha kendini serbestçe ve sınırsızca ifade etmesine izin verilmesi gereken olağanüstü bir çocuktan söz ediyormuş gibi. Kollarımı açıp elbette öyle dedim.

Küçük kız, süs havuzunun kenarında, neredeyse suyun üzerinde durmasına rağmen hedefi nadiren tutturuyordu. Bu sonsuz neşe beni düşünmeye zorladı. Bu derece basit ve aynı zamanda kocaman bir neşe karşısında, elimi alnıma koyup ne halt ettiğimi sordum kendime. Ve bu soruya cevap verememem beni benden aldı. Eve gittim, tatlı gözlemeler pişirdim. O kadar fazla pişirmiştim ki, aslan payını dondurmak zorunda kaldım.

263) Artık sigara içmeyeceğim. Bıraktım. Zaman kazanmışım gibi bir duyguya kapıldım. Hatta hayatta acelem olmadığını kendime ispatlamak için birkaç kez bilerek tramvaya geç kaldım. "Hıhh, bir sonrakine binersin" dedim kendi kendime.

264) Bir öğlen vakti kapı çaldı, koyu renk giysili bir adam profesyonel beklentiler içerisinde kapımda dikiliyordu. Cenazeleri düşündüğünüz oluyor mu, diye sordu. Hayır, bunu hiç düşünmemiştim. Beş dakikam varsa bana cenaze törenleri hakkında bilgi verecekti. Tamam ama beş dakikayı bir saniye bile geçmeyecek.

Cenaze törenimi hiç düşünmüş müydüm? Şimdi mi? Hayır. Evet, genç ve yakışıklıydım ama hemen yarın başıma bir iş gelebilirdi. Belki de bisiklete binerken; kim bilebilirdi ki? Böyle durumlarda her şeyin nasıl hallolacağını bilmek iyidir, dedi. Annemle babamın bu işleri gayet iyi halledeceğinden emin olduğumu söyledim. Evet, tabii ama annemle babam, cenaze törenimde ne tür bir müzik çalınmasını istediğimi biliyorlar mıydı? "Bilmiyorlar ama onlara güveniyorum" dedim. Cenaze işleri elemanı, böylesine ciddi meselelerde sorgusuz sualsiz başkalarına güvenmemeliyiz, dedi. Mesela onun müziği hazırmış (19 yaşından beri, son sözlerinin ne olacağını bile bilmekteymiş). Onları söyleyecek zamanınız olursa tabii, diye lafı yapıştırdım. Evet, anlıyordu. Böyle şeyleri bilemezdik. Yani insanın vakti olup olamayacağını.

Hemen orada birtakım belgeler imzalayıp bir miktar ödeme yaparsam her şeyin gayet profesyonel bir biçimde halledileceğini söyledi (yani işte başıma bir kaza geldiğinde).

"Cehenneme kadar yolun var" dedim. Birkaç saniye öylece kalakaldı; gerçekten böyle bir şey söyleyip söylemediğimi anlamak ister gibi. Söylemiştim. "Cenaze törenim için endişelenmekten daha önemli işlerim var" dedim. Kapıyı açtım, hoşçakal, dedi. Ortadan kaybolmadan önce, Tor ile Marianne'nin deniz kıyısındaki evlerine gitmesini tavsiye ettim. Cenaze törenlerini özenle planladıklarını hiç sanmıyordum.

265) Bu bahar, beslendiklerinde çok minnettar kalıyorlar diye güvercinleri hor görmekten vazgeçtim. Bu kadar çok insanın güvercin beslediğine hayatta inanmazdım ama yaşlıların büyük bir çoğunluğu bu işle uğraşıyormuş meğer (en azından benim takıldığım

parklarda). O yüzden onları beslemeye başladım. Bayat ekmekleri bir torbaya koyarken, birileri çıkar da çok iyi ve düşünceli biri olduğumu görür diye düşünüyordum.

Güvercinlerden biriyle aram çok iyiydi. Ona Tone adını verdim. Ekmeğin en güzel kısmını ya da güzel olduğunu düşündüğüm kısmını hep ona veriyordum. Tone'nin ayağında metal bir halka vardı; başka birinin daha onun varlığından haberdar olması fikrinden hiç hoşlanmadım. Ama işte biri daha vardı. Kuşlara halka takmak ayıp bir şey diye düşünüyordum. Tor da kartallara yapıyordu bunu, emindim; belki Marianne de bunun kabalık olduğunu düşünüyordu. Tone'ye ekmek verdim. Neredeyse her gün. Bankın kenarında durup beni beklediğini, gece vakti kuş sesleri duyduğumda onun sesini duyduğumu hayal ediyordum.

266) Zaman zaman amaçsızca gezinip vitrinlere bakıyordum. Görecek bir sürü güzel şey vardı, bu yüzden bir giysi dükkânındaki kadına âşık oldum. Durup onu seyrediyor, saatlerce seviyordum. Kablosuz telefonla konuşuyor, gözü pek bir edayla dükkânda dolaşıyordu, umarsızca. Bu şaşırtıcı aleti insanı heyecanlandıran bir güvenle kullanıyordu. Yeni bir numara çevirirken vitrine yaklaştım; ileri teknolojinin erotikliğini aklıma getiren ufak bir bakış fırlattı bana.

İçeri girmek ve ona her şeyi olduğu gibi anlatmak istiyordum ama varlığımdan bile habersizdi; ben de eve döndüm.

Farkına varmadan, beni aşan bir şeylere kafayı takmış olmalıyım.

267) Bir gün kendimi çok berbat hissettim; bu dünyada yerim yoktu. Halfred'i aradım, saatlerce iskambil oynadık. Sonunda dayanamadım ve Halfred'e, hayatın yaşamaya değer olmadığını düşündüğümü söyledim. Halfred bana baktı, neden böyle düşüncelere kapıldığımı anlıyordu ama öte yandan, hayattan başka yaşamaya değer ne vardı ki? Haklı olduğunu itiraf etmek zorundaydım. "Haklısın" dedim.

268) Babam aradı. Merhaba, dedi; doğru dürüst besleniyor muyum falan diye sordu. Evet, dedim. Lafı dolandırmadan, Marianne ile görüşüp görüşmediğimi sordu. Hayır, dedim, görüşmeyi düşünmüyorum. Belki de düşünsem iyi olurmuş (Marianne çok şeker ve iyi bir kızdı, dedi). Uzun zamandır tek başıma oluşum onu üzüyormuş.

"Bunlar nereden aklına geldi?" dedim. "Hiç, özel bir şey yok" dedi. Sadece bundan bahsetmek istemiş.

269) Böylece tekrar Marianne'yi düşünmeye başladım. Düşünceler kafamda iyice şekillenmeye başladı; rahatsız edici ve gereksiz bir şeydi bu. Her şeyi bu kadar bastırmışken tekrar düşünmeye başlamakla yazık ediyordum. Ama elimden gelen bir şey yoktu, bu da hoşuma gidiyordu. Yapabileceğim pek bir şey yok, demeyi seviyordum. Sonuçta, düşüncelerimin kurbanı, duygularımın esiriydim. Kesinlikle tutkulu biriydim.

Ama ben şehirdeydim, Marianne ise denizin ortasındaki o Allah'ın cezası adadaydı. Ona mektup yazmam söz konusu bile olamazdı. Tor'la ilişkiye giren oydu, ben değil ve her şeyin bir sınırı vardı.

Halledilmesi gereken işlerin yavaş yavaş arttığı bir işim vardı, kuşlarıma giderek azalan tatlı bir hevesle yem veriyordum. Ama iyi olduğumu, eğlendiğimi ve geceleri gamsızca otuz bir çektiğimi söylemek, abartının daniskası olurdu.

270) Kayda değer pek az şeyin yaşandığı bir dönem geçirdim.

Tone ortadan kayboldu. Ekmek kırıntılarıyla dolu torbayla geldiğimde, bankta sabırsızca beni beklemiyordu artık. Belki de sıcak iklimlere göç etmiştir, diye düşündüm, ancak birileri güvercinlerin göçmen kuşlardan olmadığını söyledi, o zaman çok alındım. Güvercinlere falan boş verip tüm ilgimi kaybettim.

İşyerinde, adımın yazılı olduğu bir rozet hazırladılar. Rozeti yakama taktım ve mesai arkadaşlarım beni soyadımla çağırmaya başladı. Bu da bir şeydir, diye düşündüm.

Hakikaten öyleydi.

Kış geldi, bahar ve yaz oldu bir kez daha. Bir yaz akşamı kapının zili çaldı.

Gelen Marianne'ydi.

"Sen mi geldin?" diye sordum. Oydu. Ne sanmıştım? "Hiiiç" dedim.

271) Evet, şaşırmıştım. Bir daha asla şehre dönmeyeceğini zannediyordum. Kollarını yana açtı; keyfi yerindeyken insanın abuk sabuk konuşması çok kolaydır bilirsin, dedi ama işin aslı başkaydı. "Şimdi işin aslına mı geldi sıra?" dedim, öyle olduğunu sanıyordu.

"Peki Tor?" diye sordum. "İşte, Tor" dedi Marianne, kartallarla yatıp kalkıyormuş. "Geceleri de mi kartallarla yatıp kalkıyor?" diye sordum. "Evet, geceleri de" dedi Marianne. Geceleri de kartallarla yatıp kalkan bir adam yeterli olmazdı tabii.

272) Marianne bir oda kiraladı. Benim dairemden pek uzakta sayılmazdı; belki yirmi dakika bile tutmazdı hızlı yürünürse (ve sürekli yeşil ışığa rastlanırsa, ki öyle de oluyordu çoğunlukla). Ama oraya sık gitmiyordum.

Yine geri gelmişti. Birlikteliğimizin başlangıcı kadar, Tor'un ortaya çıkışıyla ayrılışımız kadar ani. Kısaca geri dönmüştü. Ayrı evlerde yaşıyorduk; kimse Marianne'yle sevgili olduğumuzu düşünmüyordu, ben dahil.

Sık olmasa da buluşuyorduk, başkalarından çok birbirimizle görüşüyorduk.

273) "Lollik'e ne oldu?" diye sordu Marianne. "Hımm, Lollik" dedim. Dikkatlice, Lollik biraz bayağı biri değil miydi (sonuçta), diye sordu. "Evet, olabilir" dedim, uzun bir süre sessiz kaldık. Sonra yumuşadık, kibarlaştık. Birilerinin bayağı olması, kimsenin olmamasından iyidir sonucuna vardık.

274) Dışarıda gezerken Marianne birkaç defa elimi tuttu. Bundan hoşlanmadım ve elimi geri almak için ayrıntılı özürlere sığındım. Bir gece, canı birdenbire sevişmek istedi ve seviştik. Aynı anda orgazm olduk; bu şahaneydi. Kendimi iyice kaptırıp bir süre bundan söz ettim. Sigarasını yakarken bir yandan da beni dinliyordu; heyecanlanmama sevindiğini ama böyle şeyleri daha önce pek çok kez yaşadığını söyledi.

275) Marianne'ye kablosuz telefonlarla arasının nasıl olduğunu sordum. "Böyle şeylerden hazzetmiyorum" dedi ama nedenini açıklayamıyordu. Ama bir nedeni olmalı, dedim. Hayır, bir nedeni yoktu.

276) Saçlarımı kestirmeye karar verdim. Marianne böyle bir şeye kalkışmama şaşırdı ve bana iltifatlar yağdırdı. Nereye gideceğimi biliyordu; saçımı Tim kesmeliydi. Tim, eski bir tanıdığıydı; işinin ehli olduğunu ve makası büyük bir özenle kullandığını garanti ediyordu.

Berber koltuğuna oturdum, heyecanlıydım; elinde makas olan adam Tim mi, diye soramadım. Marianne'nin anlattıklarına göre, o da olabilirdi, bir başkası da. "Sorun nedir?" diye sordu adam. "Bir sorun yok (doğruydu), saçımı kısa kesebilirsiniz" dedim. "Ne kadar kısa?" diye sordu. "Şüpheye yer bırakmayacak kadar" dedim. "Ne hakkında?" diye sordu. "Kısa olup olmadığı hakkında" dedim.

Kesti, şüpheye yer bırakmayacak şekilde. Kısa; bir sözcük nasıl bu kadar yerinde kullanılabilir, diye düşündüm.

277) Ancak saçımı kesen Tim değildi, Marianne tavsiyesine uymadığım için kızdı. "Fırsat olmadı işte" dedim ama ona göre fırsat yaratmak elimdeydi; Tim'in neye benzediğini bilmemem mazeret olamazdı. Sormalıydım; elinde makası olan adam Tim miydi, emin olmalıydım. Bunu yapmamıştım ve Marianne başımın etini yiyordu. Zavallının, işe yaramazın tekiydim, hiçbir şeyi beceremiyordum. Inanılmayacak kadar çaresizdim.

Fakat Tim hakkında ısrarcı olsaydım, diğer adamın yeteneklerinden şüphe edilmesine neden olacaktım. "Eee, ne olmuş?" dedi Marianne.

Her şeye rağmen saçım gayet güzel olmuştu ama Marianne, saçımı Tim'e kestirseydim ne kadar güzel olacağını artık asla bilemeyeceğimizi söylemeden duramadı tabii. "Hayır, bunu asla bilemeyeceğiz" dedim. Ona hak vermeliydim.

278) Oğlanlarla şehirde bir gece geçirdim, bir sürü bira içtik. Bent, Glenn, Halfred ve başka birileriyle. Sarhoş olduk, kimin kızlara ihtiyacı var ki, dedik. Ben de az içmiş değildim, Marianne'yi alay konusu ettim. Yüksek sesle güldüm, ne tür ped kullandığını anlattım ve anında pişman oldum.

279) Bir akşam Marianne geldi. Bir torba elma getirmişti. Milimetre uzunluğundaki saçımı okşadı, kafamın biçiminin çok güzel olduğunu söyledi.

280) Bir hafta sonra, Halfred'le oturmuş Ludo oynarken aradı. "Biliyor musun, ne oldu?" diye sordu; bilmiyorum, dedim. Düşünmüş taşınmış ve yeniden birlikte yaşamamız gerektiğine karar vermiş. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Gerçekten öyle düşündüğü anlaşıldı.

Bunun iyi bir fikir olmadığını düşündüğümü söyledim; hatta, aptalca bir hata olma ihtimali yüksekti. Ama Marianne öfleyip püfledi, şu anda olayların beni nasıl etkilediğine pek takılmamalıymışım. Tamam. Bu konuyu düşünecektim.

Halfred'e, Marianne'nin önerisinden söz ettim, öyle mi, dedi ve dört taşımı birden başlangıç noktasına yolladı. Kahkahayı bastı, peş peşe dört taşı da oynamanın aptallık olduğunu söyledi. Çok tehlikeliymiş. Yenilgiyi makulce karşıladım ve Marianne'ye odak-

lanmaya çalıştım. Halfred bir oyun daha oynamak istiyordu; neden olmasın, dedim.

281) Artık daha sık gelmeye başlamıştı. Haftada birkaç akşam. Eskiden olduğu gibi, tam yatacağım sırada. Konuşacak çok şeyimiz varmış. Şunu ya da şunu hatırlıyor muymuşum; evet, hatırlıyordum. Dünyada yalnızca onunla benim hatırlayabildiğimiz şeyler olmasına hayret ediyor gibiydi. İş buraya gelince, pek de hayret edilecek bir düşünce değildi bu doğrusu. Konuşuyordu, bakışımla buluştuğu anların arası giderek uzuyordu ama ordaydım, bekliyordum. Aralıkları kestirebiliyordum artık. Eski alışkanlıklar sağ olsun.

282) Bir akşam birazcık düşündüm ve "Hayatta yalnızca bir kez yaşanabilecek durumlar var" dedim, "Gelişime işaret eden olaylara ihtiyacımız var. Geleceği için sevindiğimiz, geldiğinde yaşadığımız ve sonradan hatırladığımız olaylar. Bu türden olaylar zamanın mevcudiyetini gösteriyor." Marianne'nin gözlerini devirdiğini ve anlattıklarımla hiç ilgilenmediğini görüyordum.

"İlişkimiz böyle bir zaman dilimini belirtiyor" diye devam ettim, "Başı ve bana kalırsa sonu da olan bir zaman dilimi. Bunu uzatmanın bir anlamı yok." Kendimi gayet güzel ifade ettiğime ve bunun yeterli olduğuna inanıyordum. Bu işi kazasız belasız atlatabilirdim.

Sonra sıra Marianne'ye geldi. Çok fazla düşünüyormuşum, düşüncelerim önümde engelmiş, sonra neler olacağıyla çok fazla meşgulmüşüm ve insanların hatıra biriktirmekten başka şeylerle de uğraşabileceğini kabul etmem gerekiyormuş. Şahsen o, şu anda yaşanan dışında hiçbir şeyi kafaya takmıyormuş; ben de öyle yapmalıymışım. Ayrıca çok genel düşünüyormuşum. Tartışma bizim hakkımızdaymış (tartışmanın başkaları hakkında olduğu bir an bile aklımdan geçmedi ki, dedim ama gümbürtüye gitti). Başkalarını siktir etmeliymişiz. Onların tecrübeleri bize ait değilmiş ve asla bizim olamazmış; birlikte iyi miymişiz, değil miymişiz? Evet, öyleydik. Evet, gördün mü işte. "Mesele kapanmıştır" dedi Marianne.

283) Marianne'ye en büyük sorununun dinlemeyi bilmemek olduğunu söyledim. "Tabii ki dinliyorum" dedi. "Hayır" dedim. Dinlediğinde diretti. "Dinliyor gibi görünmüyorsun" dedim ama o,

nasıl göründüğüne takılıp kalmamam gerektiğini düşünüyordu. Dinliyordu, o kadar işte.

"Ama nasıl oluyor da bir şeyle arana mesafe koyduğunda, ben sana daha fazla saygı gösteriyorum?" Bu, mesafe koyduğu şeye uzaklığının genellikle benimkinden çok daha büyük olmasıyla ilgiliydi belki de. O dürüstmüş ama ben ödlekmişim (beni tanıdığından bu yana hem de). Bir şeylerle arama hem mesafe koyup hem de bu mesafeyi anında kapanabilecek kadar kısa tutmanın mümkün olmadığını öğrenmeliymişim artık. Bu ödleklikmiş.

Bunlara bir diyeceğim yoktu. Bütün bildiğim, onun haklı olabileceğiydi.

284) Marianne, birkaç gece daha ya hep ya hiç temasını işledi ve lafı sık sık ödekliğime getirdi. Sinirlendim, "Anladık be" dedim ama çok istiyorsa, her şeyi birkaç kez daha tekrar edebilirdi (yani iyice anladığımdan emin olmak istiyorsa). Kendini beğenmiş ve terbiyesizmişim. Aynen öyle olmaya gayret ettiğimi gizlemeye çalışmadım.

Bir süre sustuk, sonra ondan çok hoşlandığımdan şüphe etmemesi gerektiğini söyledim. Marianne de benden hoşlandığını söyledi. Sonra birbirimize baktık.

285) "Ama bütün bunlar yeniden birlikte yaşamamız gerektiği anlamına gelmiyor" dedim. Ne anlama geliyor peki, diye sordu Marianne. "Bilemiyorum" dedim. "Al işte, korkunç ödekliğinin ispatı" dedi. "Başlama yine" dedim. Ama yine başladı. Yine aynı mevzu.

286) Bir gece, dondurucudan gözleme çıkardım; birlikte yaşamasak da iyi arkadaş olabileceğimizi söyledim. Hayır, hiç de bile; söz konusu bile olamazdı bu. Hiçbir şekilde. Şimdi Laestadianlık yapan sensin, dedim. Kabul etti. Evet, arkadaş olabilirdik.

"Arkadaş olmak ne anlama gelecek peki?" diye sordu Marianne. Sınırların ne olduğu konusunda ikimizin de bir fikri olmadığı anlaşıldı. Ben mesela, sevişip sevişemeyeceğimizi merak ediyordum (arada bir – denk düştüğünde). Evet, bu sorun olmazmış. "Peki ya şimdi?" diye sordum. "Olur" dedi Marianne. Soyunduk.

287) O konuşurken uyuyakaldığım oluyordu hâlâ. Farkına bile varmıyordu. Odada elimde fırça, defalarca dişimi fırçalarken, diş-

lerinin çürümesinden mi korkuyorsun, diye sordu; istersem beni dişçiye götürebilirmiş.

288) Bir keresinde anlattıklarıyla ilgilendim, bir meseleyle ilgili fikir alışverişinde bulunduk. Yaşlanmak hakkında ne düşündüğünü sordum (mesela albayı ele alalım). Sürekli endişelenecek miydik, yaşlılığa hazırlanacak mıydık, yoksa sonuna kadar gitmemeli miydik? Bu konuya epeyce kafamı taktığımı söyledim. Onun fikri neydi? Hayır, sonuna kadar gidilmemeliydi, buna inanmıyordu. Ya da arada bir yerde bırakmaya inanıyordu. Başını yana doğru eğip bana baktı; bunun ne demek olduğunu bilemedim. Yaşlanmayı pekâlâ düşünebilirdi (hatta belki de buna hazırlanmaya başlamalıydı). Bu konuda ondan önde olduğumu hissettim, formunu utanmazca koruyanlardandım.

289) Marianne, birisi anlatmamı isterse onu nasıl tarif edeceğimi sordu. Neden bunu merak etmişti? Bir sebebi yoktu, aklına gelmişti işte. Kesinlikle onun çok iyi biri olduğunu söylerdim. İyi mi, dedi Marianne. Evet, çok çok iyi ve hoş bir kız. İyi sözcüğüyle arasının pek iyi olmadığını söyledi; belki de bu konuda bir şeyler yapmalısın, dedim.

290) Sık sık geliyordu artık Marianne. Zili iki kez, kısa kısa çalıyordu, kapıyı açtığımda arsızca gülümsüyordu. Uyuyakaldım, alındı; beni uyanık tutamayacak kadar sıkıcı biri olup olmadığını sordu. Gerçeği söylemek gerekirse çok yorgun olduğumu, onun ilginç mi, sıkıcı mı olduğunu bilemeyeceğimi çünkü daha önce de söylediğim gibi, uyuyakaldığımı söyledim.

Marianne cevabı beğenmedi, "Çekip gidebilirim" dedi. Gidebileceği başka bir yer olmadığını sanmamalıymışım. Öyle bir şey sanmıyorum, dedim. Yapacağım daha iyi bir şeyler varsa söylemem yetermiş. "İyi şeyler var, iyi şeyler var" dedim. Bu durumda en iyi şey, biraz uyuyabilmekti. Ve Marianne evine gitti. "İyi geceler" dedim. "Sana da" dedi.

291) Bir gece Marianne'ye insanın özgür iradesi olup olmadığını sordum; pek tabii ki varmış. Ama bu tür konularla ilgileniyormuş gibi davranmamalıymışım. İrade ve ona benzer şeyler umurumda

değilmiş. Kızdım, "İlişkimiz neye benziyordu? Yaşadıklarımızı düşünmek hiç aklına geldi mi?" diye sordum. Daha önce de söylediği gibi, sadece şu an olanlarla ilgileniyordu. Aslında, ilişkimiz hakkında hiç düşünmemişti. "Hiç mi?" diye sordum. "Evet, neredeyse hiç" dedi. Bu, pek sık sayılmazdı elbette.

292) Artık her gece geliyordu. Beni işten arıyor, gelirken bir şeyler getireyim mi, diye soruyordu (yumurta falan, ya da kırmızı biber). İyi olur, diyordum. Hâlâ sessizlikten ve yalnız kalmanın güzelliğinden dem vuruyordu. Kendi içinde huzuru bulmaktan. Dengeden. Sonra da odasından söz ediyordu. Orayı sevmiyordu. Belki de yeni bir yer bulmalısın, diyordum. Arada bir, tekrar birlikte yaşama mevzusu ne oldu, diye soruyordu. Bu konuyu düşünmediğimi söyledim, böylece soru cevaplandırılmadan kaldı. İkimizin de konuya yüklenecek hali yoktu, özellikle de Marianne'nin.

293) Bir gece erkenden yattım. Marianne gelmeden uyumayı düşünüyordum, uyudum da ama zil sesiyle uyandım. Kapıyı ağır hareketlerle açtım; Marianne kapıyı açmamın neden bu kadar uzun sürdüğünü sordu; uyuyordum, dedim. Uyumaya devam edebilmek için gitmesini mi tercih edermişim? Başımı salladığımı görmedi, zaten çokan ayakkabılarını çıkarmış, özenle dolaba kaldırmıştı.

Onu kandırmaya çalıştığımı düşünmeye başladığını söyledi. "Nasıl kandırıyorum?" dedim. "Mesela evde olmadığın konusunda" dedi. "Neden böyle yapayım ki?" dedim. Bilmiyordu ama kendimce nedenlerim olabilirdi.

"Evet, olabilir" dedim.

294) Bir süre sonra Marianne'nin hamile olduğu anlaşıldı. Tor'dan. Marianne gebe kalmıştı.

"Yetti artık" dedim ama beni sakinleştirdi; bu kadar celallenmemeliymişim. Bebeğin Tor'un ya da benim olmasının ne önemi varmış? Tor kadar iyi bir baba olabilirmişim. Diyordu Marianne.

Minik bebeklerin fotoğraflarına baktık; bazılarının acayip şeker olduğunu kabul etmeliymişim.

295) Marianne beni işten aradı; akşam birlikte yemek yiyebilir miyiz, diye sordu. "Olur, yaparız" dedim. Yapacaktık da.

Birlikte mi, yoksa ayrı ayrı mı alışveriş yapacağımız sorusuna pek açıklık getiremedik. Markete birlikte gitmenin, aldıklarımızı market arabasına tek tek yerleştirmenin, beğendiklerimizden, beğenmediklerimizden konuşmanın keyifli olabileceğini söyledim ama Marianne her zaman her şeyi acayip zorlaştırdığımdan şikâyet etti. Böyle yapmak zorunda mıydım? "Hayır, böyle yapmak zorunda değilim" dedim. "O zaman alışverişe yalnız çıkıyorum" dedi. "İkimizden birinin sorunu hallettiğine ve o birinin ben olmadığıma sevindim" dedim.

Yemek yaptık; Marianne her şeyde biraz domates tadı bulunmasının bir rezalet olduğunu düşünüyordu.

296) Marianne konuştu da konuştu (babasından, Tor'dan, erotik masaj üzerine kitaplardan, yayıkaltı sütünden, yolda olan bebekten ve daha bir sürü şeyden). Diş fırçasını yine banyodaki rafa bırakmaya başlamıştı. Bir kancaya kendi havlusunu astı, aynı yatakta daha sık uyur olduk. O konuştu, ben uyudum ya da uyukladım; sabahları ben işe gitmeden önce yüksek sesle gazete okuyordu. Kendi iğrenç odasını toplayıp temizlemeden önce orada çok fazla gecelemek istemiyordu. Ama odasını temizlemedi.

297) Marianne bebek giysileri örüyordu, annemi arayıp ondan tulum falan örmesini istemeliymişim. Annemi aramadım. "Çizgiyi aştığını anlamıyor musun?" dedim. "Hangi çizgiyi?" diye sordu. Açık mavi gözleriyle bana baktı.

298) "Artık sevgili miyiz?" diye sordum sonbaharın başlarında bir gece. Marianne tam olarak bilemiyordu ama öyle olduğunu varsayıyordu. "Evet, değil miyiz?" dedi.

299) Bir geceliğine de olsa Marianne'nin anlatacak pek bir şeyi yoktu, o yüzden erken yattık. Yorgunduk ama sevişmek istiyorduk ve seviştik. Her yönden iyiydi.

Marianne hemen uyudu ama ben yattığım yerde, her şeyin yine eskisi gibi olduğunu düşündüm. Bir şeyler yanlış değil miydi yani? Buna ne cevap vereceğimi bilemedim.

Her şey eskisi gibi demek, durum iyi ve şu anda her şey yolunda, her zaman da yolundaydı anlamına geliyordu. Tersi ise hiçbir zaman hiçbir şey yolunda değildi, şimdi de yolunda değil demekti.

Marianne'ye baktım, dudaklarına. Çok güzel dudaklardı.

Kafamda bu düşüncelerle uykuya daldım.

300) Gece yarısı uyandım.

Hayatımı yaşayacak olanın sadece ben olduğum düşüncesiyle dumura uğramıştım.

"Aşk ne kadar çok şey olabilirdi, bunu anladım."

Eserleri yirmiden fazla dilde okunan Norveçli yazar Erlend Loe, kült metinlere dönüşen *Doppler* ve *Bildiğimiz Dünyanın Sonu*'ndan önce, henüz 24 yaşındayken kaleme aldığı, beyazperdeye de aktarılan *Kadının Fendi*'nde, değişen ilişki biçimlerine ve kadın-erkek rollerine esprili ve incelikli üslubuyla yaklaşıyor: Muhtemel aşk mı, ezeli düşman mı?

Postmodern dünyanın aynasında yerini yönünü bulmakta zorlanan genç bir adamla o adamın tekdüze hayatına bir anda dahil olan kararlı bir genç kadının inişli çıkışlı ilişkisine odaklanıyor Loe: Sınırlarını her geçen gün biraz daha genişleten Marianne'nin yaşam alanıyla birlikte kalbini de işgal etmesi karşısında ne yapacağını bilemeyen genç adamın önünde iki seçenek vardır: Ya kendine özgü düşünceleri, tuhaf arzuları, sıradışı dramları ve sarı komodiniyle hayatının baş köşesinde fırtınalar estiren Marianne ile mücadele edecek ya da direnmeyi bırakıp onun dümen suyuna girecektir.

"Tek başımaydım. Marianne yoktu artık. Başkası da yoktu. Yalnızca ben vardım. Marianne'yi korktuğum kadar çok düşünmedim. İlişkimiz önemsizmiş, gözetilecek çok fazla bir şey yokmuş gibi davranmaya çalıştım ve sonunda onu küçümsemeyi başardım. Salonda bir sandalyede oturup şarabımı içerken yaşadıklarımızı düşünüp durdum."

ISBN 978-975-08-4615-1
9 789750 846151
15 TL
KDV'den muaftır